Alexandra ARES

POLIROM

Viața mea pe net

CHIC

Alexandra Ares

Viaţa mea pe net

Traducere din limba engleză şi note
de Larisa Copăceanu

POLIROM
2012

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

ISBN ePub: 978-973-46-2728-8
ISBN PDF: 978-973-46-2729-5
ISBN print: 978-973-46-2442-3

Coperta: Radu Răileanu
Pe copertă: colaj Shutterstock

elefant.ro

Absolventă a Facultăţii de Teatrologie din cadrul UNATC Bucureşti, ALEXANDRA ARES a lucrat ca redactor şi realizator pentru Redacţia Teatru din TVR (1992-1997), realizând zeci de emisiuni *Gong*, *Scena* şi *Maeştrii Teatrului Românesc*, printre care: *Profil Victor Rebengiuc la 60 de ani* (1993), *Avignon* (1995), *Amintiri din viitor* (1997) şi docudrama *„Danaidele" la New York cu George Ivaşcu* (1997). În 1998 a emigrat în Statele Unite, la New York, şi a lucrat pentru diverse televiziuni, case de producţie şi sindicate de ştiri americane (1999-2005), pentru Adunarea Generală a ONU (2005) şi UNDP (2006). În prezent îşi împarte timpul între Manhattan şi Bucureşti şi scrie atât în limba engleză, cât şi în limba română. În România a mai publicat *Exilată în trecut*, la Editura Cartea Românească, *Sam Shepard, un rebel al rigorii mortale*, la Editura Aldine şi piesa bilingvă *Waking Beauty-Frumoasa adormită şi trezită*, care s-a jucat într-un spectacol-lectură pe Off-Broadway şi a fost distribuită în Drama Bookstore din New York. *Dream Junkies* (*Visătoarele*; Polirom, 2011) este primul ei roman.

Emily Thompson, o tânără plină de resurse şi pasionată de arta contemporană, se mută în New York, unde îşi găseşte un iubit artist şi un loc de muncă într-o galerie de artă. Când totul merge cum nu se poate mai bine, soarta i se schimbă, rămâne fără resurse şi fără sprijin şi departe de ajutorul familiei. Deznădăjduită, apelează la Craigslist, un site prin intermediul căruia întâlneşte diferite personaje dubioase, care îi vor aduce numai necazuri. *Viaţa mea pe net*, roman finalist la premiul „USA Best Books" 2011, are toate datele unei cărţi îndrăzneţe, în care umorul negru se împleteşte cu idealismul şi cu optimismul timpului nostru.

Stelele şi cărţile nu mint

Data: 01.04.2009, 9:17 p.m. EST

Răspundeţi la: sev-rgddta-26664852@craigslist.org

Te simţi depăşit de mersul economiei şi de viaţă în general? Dacă răspunsul tău este *da*, vei fi uimit de precizia consultaţiilor mele astrologice şi a Tarotului Rider Waite. Ceea ce vei afla îţi va fi de mare ajutor pentru dezvoltarea ta spirituală şi personală. Contact telefonic şi pe skype. La cerere, oferim vizite la domiciliul clientului şi şedinţe cu cărţi de Tarot alternative.

- Loc: New York, MANHATTAN
- NU trimiteţi oferte de produse sau servicii drept răspuns la acest anunţ

Capitolul 1

Patru fursecuri şi-o înmormântare

Ieri am intrat pe Craigslist[1] şi am angajat o ghicitoare în Tarot să-mi zică dacă sunt în pericol să rămân fără job. Nu-mi făceam prea multe griji, pentru că săptămâna trecută un astrolog – pe care l-am găsit tot pe Craigslist – îmi spusese că nu o să fie nici o schimbare majoră în casa a şasea, cea care guvernează profesia. Ca să fiu sigură, m-am întâlnit şi cu ghicitoarea în Tarot; mi-a zis că totul va fi în regulă.

Azi m-au dat afară.

A fost o lună proastă. Toate prietenele mele au fost concediate şi au plecat din oraş; s-au mutat pentru o vreme înapoi la părinţi prin Missouri, Arizona, Peru sau naiba mai ştie prin ce orăşele de care n-a auzit nimeni în New York. A plecat şi Toby, iubitul meu.

Călătorie sprâncenată!

Era cam snob şi un mincinos patologic, dar îl iertam de fiecare dată – deh, doar era un mare artist. Cu toate astea, el a fost cel care s-a săturat să se ridice la nivelul înaltelor mele aşteptări. A plecat şi s-a instalat la o maseuză pe care o găsise pe Craigslist – aşteptări mai mici, apartament mai mare şi sâni uriaşi. „Mi-a ajuns, Emily“, a zis. „A fost frumos cât a fost, dar gata – fiecare cu drumul lui.“

Nenorocitul dracului!

Linda, fosta mea şefă, l-a abordat pe Toby după ce i-a văzut ultima expoziţie la SAV[2] şi l-a tratat ca pe o vedetă în devenire. Sigur, am avut şi eu rolul meu, tuturor celor care intrau în galeria noastră din Lower East

Side le spuneam că, nu peste mult timp, toată lumea va vorbi de lucrările lui, că trebuie să se grăbească să-i cumpere picturile, sculpturile extravagante, „instalaţiile funcţionale“ – sau cum dracu' le mai zicea săptămâna aia.

Încă i se simte prezenţa în casă: coşul mare de gunoi pe care l-am găsit pe Craigslist, vopsit în alb şi negru, e pus fix în drumul spre dormitor, aşa că, dacă am chef să mă trântesc în pat, trebuie să mă strecor pe lângă el. Ar fi putut să-l cumpere de la Sears sau Home Depot, dar Craigslist era mult mai aproape, chiar lângă degetele noastre vopsite în albastru. Este o „sculptură/ instalaţie“ care face parte dintr-o serie, Grungy Eiffel Towers, cu recenzii excelente în Village Voice. Cu asta se ocupa el: coşuri de gunoi de toate formele şi mărimile, vopsite în dungi alb-negru. Se vând cu 7000 de dolari bucata, dar azi nu mai interesează pe nimeni. Sigur, noua lui prietenă Playboy are *absolut întâmplător* un venit asigurat, aşa că se descurcă el.

Ticălosul a cunoscut-o folosindu-se de laptopul meu şi când l-am întrebat, ne-am certat groaznic, m-a târât prin camera de zi până în dormitor. Nu ca să mă violeze sau ceva de felul ăsta, doar să-şi ia laptopul înapoi şi să intre din nou pe net. Era mai puternic decât mine, chiar dacă sunt cu un an mai mare – eu am 25 de ani – şi am făcut şi karate vreo doi ani; m-am luptat din răsputeri, dar biologia e aşa nedreaptă. A zis că sunt nebună.

„Nu este nici o problemă dacă mă uit şi atât… draga mea, tuturor bărbaţilor le place să se uite, n-ai de ce să-ţi faci griji.“

Am adormit târziu, iar el era tot la laptop, în cealaltă cameră. Pe la patru dimineaţa m-au trezit nişte şoapte şi, încet-încet, mi-am dat seama că se masturba la telefon, cu ea. N-am zis nimic, am încercat să adorm la

loc. M-a durut atât de tare, încât pe de-o parte mă simt uşurată că s-a terminat.

Ziua următoare mi-a cumpărat o pereche îngrozitoare de pantofi cu platformă gri, din elastan, Kenneth Cole. Pătrăţoşi, oribili. „Confortabili", a zis el. Nu-mi făcea cadouri decât când se simţea vinovat sau voia să obţină ceva. De data asta, speranţa lui era ca Kenneth Cole să-l ajute să obţină iertare, dar şi ceva timp, până când Abigail avea să-i propună „coabitarea" la ea. Pantofi gri.

Cât de multe se schimbă într-un an! În aprilie anul trecut eram pe val: plecasem de la ai mei, dintr-un orăşel de lângă Buffalo, şi mă mutasem în New York; nu mai eram funcţionară la bancă, ci lucram într-o galerie de artă la modă în Manhattan şi – cireaşa de pe tort – îl părăsisem pe prietenul meu de atunci, şi el funcţionar la bancă, pentru un tânăr artist genial. În numai douăsprezece luni am pierdut totul şi trebuie s-o iau de la capăt.

Ecranul gol al calculatorului mă fixează; îl fixez şi eu cu o privire la fel de goală. Încerc să-mi dau seama ce-i de făcut în continuare. Până nu de mult, pagina mea de start era Google, dar pentru că aveam tot timpul Craigslist deschis, l-am şi setat ca pagină de start – e firesc. Toată viaţa mea se învârte în jurul acestui site, iar acum, când sunt absolut singură, am nevoie de el mai mult ca oricând. Astăzi trebuie să găsesc un coleg de apartament şi să fac rost de-o întâlnire pentru vineri sau sâmbătă seară. Dacă stau singură în casă o să mă simt ca ultima ratată.

E 4:40 dimineaţa. Nu pot să dorm. Mi-am deconectat cablul TV să mai reduc din costuri, aşa că nu mă pot distra decât pe net. Nu am cablu, iar Toby a luat sistemul audio. „Tu oricum preferi Pandora sau YouTube, iubito", a zis. Aş putea să ascult muzică la iPod, dar e patetic să-ţi pui căşti ca să asculţi muzică dacă eşti singur în apartament.

Căşti *în casă*? Nu am chef să fiu atât de singură.

Dar tăcerea e prea grea, cedez şi ascult ultimele melodii de la American Idol, una dintre foarte puţinele emisiuni TV care-mi vor lipsi.

M-am plictisit, mă duc să mă cântăresc. Marcajul care indică 64 de kg este duşmanul meu de moarte, de care încerc să scap de vreo lună. Tot 64. La dracu'!

Ieri am făcut mişcare şi chiar am mâncat şi legume fierte, dar nu m-am putut abţine de la vin şi patru fursecuri pe la 7 seara. Cât de mult rău pot face patru fursecuri mici, în marea schemă a lucrurilor!

Iconiţa căsuţei de mesaje primite pe Gmail, din partea de jos, stânga, a ecranului calulatorului a trecut de la 642 la 643 de mesaje. Deci nu m-au uitat. Zâmbesc fericită şi-mi verific mesajele: nu e decât horoscopul meu zilnic. Îl citesc.

„Uneori, tot ce-ţi trebuie pentru ca relaţiile tale amoroase să atingă gloria de odinioară e o idee foarte bună. Influenţa planetelor astăzi ţi-ar putea aduce exact ideea de care ai nevoie – printr-o carte, un film sau chiar o conversaţie pe care o auzi din întâmplare – pentru a ajunge pe drumul cel bun…"

Craigslist se pune?

„ … Aşa că, ce mai aştepţi?"

Deci, ce *caut*? Singurul loc care îmi oferă şi distracţie, şi inspiraţie – The Best of Craigslist. Să vedem.

Parcurg pagina şi zâmbesc. Sunt aici câţiva scriitori frustraţi cu real talent.

„Când am ajuns la colţul intersecţiei dintre State şi Liberty, m-am ciocnit de tine şi am căzut amândoi… Pentru că prietenii mei mi-au dat 100 de dolari ca să ajung în Kerrytown doar în şosete, pantofi şi c-un zâmbet larg pe faţă, aş vrea să ieşim undeva împreună. Păreai destul de în formă, aşa că poate vrei să alergăm cândva. Aştept răspunsul tău! Pa!“

Un alt tip caută disperat o fată cu părul castaniu, jachetă albastru închis, fustă verde, ghete maro şi un zâmbet minunat, pe care o văzuse la metrou, în drum spre serviciu. Problema era că nu putuse atunci să o cucerească definitiv şi iremediabil, pentru că avea maaaare nevoie la toaletă.

„Îţi jur, dacă aş fi întârziat chiar şi o secundă să încerc să fac rost de numărul tău de telefon la metrou, aş fi fost nevoit să rog pe cineva să-mi aducă haine de schimb… cred că toaleta e acum ea însăşi la terapie intensivă.“

Deci există încă în ţara asta bărbaţi adevăraţi, care chiar se luptă pentru femeile de care s-au îndrăgostit, care nu se dau în lături de la nimic, nu se tem de ridicol, nu au reţineri meschine, bărbaţi care traversează râuri, ţări, milioane de adrese de IP şi sunt dispuşi să facă orice pentru o fată. Nu sunt o specie dispărută, cum credeam când eram cu Toby. Mi-a luat chiar şi oja albastră. Există speranţă.

Cred că ăsta este primul lucru bun prezis de horoscop, la care mă gândesc. Acum trebuie să-mi găsesc un nou iubit. Şi un coleg de apartament. Care să fie prioritatea? Banii sau dragostea?

Melodiile de la American Idol încetează, iar eu mă uit fără ţintă prin micul meu apartament. Fără fond sonor, priveliştea e dezolantă. E un

apartament la etaj, de dinainte de război, cu tavan înalt şi tapet gri decolorat. Bucătăria – adică o chiuvetă micuţă şi două dulăpioare – e parte din camera de zi, împreună cu un birou mic şi el, o canapea cu două locuri, o veioză roşie drăguţă, cel mai mic televizor pe care l-am găsit şi un covor turcesc roşiatic, destul de uzat. Le-am cumpărat pe toate de pe Craigslist, împreună cu unitatea minusculă de aer condiţionat pe care acum nu-mi mai permit s-o folosesc.

E 6:30 dimineaţa. Ar trebui să dorm. Îmi iau laptopul şi mă duc spre dormitorul mic, mă strecor pe lângă coşul de gunoi pictat – capodopera lui Toby, deschid uşa şi mă scufund în cearşafurile din tricot vişiniu.

Privesc pereţii goi din jurul patului. Nu-mi vine să cred că am tot apartamentul la dispoziţie. Fără lucrurile lui Toby, mi se pare uriaş: fără tenişii lui, pânzele lui, tuburile de vopsea, pensulele, hanoracele, cişmeaua, câinele lui, Lily, cutiile de bere, greutăţile, bicicleta sau crosele de golf. N-a jucat niciodată golf, le ţinea în caz că-l invită vreun colecţionar bogat sau vreunul dintre prietenii lui putred de bogaţi la vreo partidă.

Nu vreau coleg de apartament. Chiar dacă se numeşte prieten sau iubit. Nu. Cel puţin – nu acum. Vreau să-mi pot plăti chiria şi să mă bucur de intimitate, în acelaşi timp. Misiune imposibilă, fără job. În Manhattan, majoritatea nu pot trăi „pe cont propriu“ – chiar dintre cei care lucrează. Viaţă de căcat: trăim doar ca să plătim chiria sau ipoteca, apoi murim. Uite, un anunţ pe Craigslist al cuiva din LA pe care-mi vine să-l pup.

„**Caut coleg de apartament, dar încearcă să nu locuieşti propriu-zis aici, n-ar fi rău doar să plăteşti**.

Preferabil cu job în afara oraşului, să nu fie acasă cea mai mare parte a săptămânii şi să călătorească des, pentru că nu-mi trebuie decât banii săi

de chirie, nu chiar să locuiască aici… Fără muzică, animale de companie, în nici un caz musafiri care să rămână peste noapte! Rog a se abţine de la manifestarea oricărei urme de umanitate şi/sau capacitate de a iubi… În ciuda situaţiei financiare personale, nu se acceptă lipsa unui job foarte bine plătit. Actorii şi alte feluri de artişti sunt lepra societăţii contemporane, rog rămâneţi în coloniile voastre. Camera de zi nu se consideră, nicăieri pe acest pământ, cameră privată – cu excepţia apartamentului meu magic. Asta pentru că am atârnat un cearşaf magic acolo."

Exact ce simt şi eu. În sfârşit, cineva care gândeşte la fel şi are curajul s-o şi spună. Ce-ar fi să preiau şi eu anunţul pentru coleg de apartament în New York, cu nişte modificări minore? Da. Exact asta am să fac, chiar acum.

Tocmai ce mi-a căzut net-ul. De când mi-am deconectat cablul, intru pe conexiunea neprotejată a vecinilor. Azi accesasem *Rodeo Dive* – nu poate fi decât a unui tip inconstant, evaziv şi dezamăgitor, ca şi numele conexiunii *wireless*. O să postez anunţul mâine, imediat ce mă trezesc. Adică azi. E 6:50. Imediat ce mă trezesc, deci.

Ce-aş vrea să pot adormi acum! Dar nu pot. Încă mă enervează cele patru fursecuri de la cină. Două sute douăzeci şi două de calorii, fiecare. Opt sute optzeci şi opt în total. Dorinţa mea de a scăpa de blestemul celor 64 de kilograme e moartă şi îngropată. Oftez. Patru fursecuri şi-o înmormântare.

Mă trezesc odihnită şi fericită, pentru că acum merge conexiunea la internet. Mulţumesc, Doamne! Semnalul la *Rodeo Dive* e tot slab, dar găsesc semnal bun la *Poopsey* – reţeaua altui vecin. Pun anunţul meu

pentru „coleg de apartament care nu vrea să locuiască aici, doar să plătească“, aşa că mi-am calmat şi conştiinţa vinovată: am demarat acţiunea. Apoi caut prin anunţurile personale pentru a-mi calma şi cealaltă conştiinţă şi a-mi demonstra că nu sunt numai o visătoare, ci o tânără femeie de acţiune. Şi dau peste ceva neaşteptat:

„**Petrecere pe vas sâmbăta viitoare, de la marinarul alpha din NY**.“

Ispititor! Acest anunţ îmi depăşeşte cele mai îndrăzneţe aşteptări; cred că toată lumea e de acord că o petrecere pe vas, sâmbătă, sună mult mai bine decât un iubit nou. N-am mai fost pe un vas cu pânze niciodată, iubiţi am mai avut. Citesc mai departe cu înfrigurare:

„Dragi şi încântătoare domniţe,

Vă aştept la petrecerea mea în alb de sâmbătă. De data asta sunt invitate numai blondele cu ochi albaştri sau verzi, maximum 30 de ani, înălţime între 1,70 şi 1,75 m, maximum 59 kg şi care arată superb în alb.“

Până acum mă încadrez. Mai puţin tâmpenia de greutate – am cu 5 kg mai mult, dar, de fapt, nu contează. Dacă rămân pe legume fierte sau fac o grevă a foamei pentru pace, până sâmbătă pot să ajung pe la 62 şi ceva şi, cu tocurile potrivite, pot să arăt, practic, de 59 de kg. Deci, totul e-n regulă.

„Atenţie, întâlnirea va avea loc în Portul Boat Basin de pe 79th Street, la orele 13:00. Întoarcerea în Manhattan la 17:30, iar la 18:15 în Newport, Jersey. Rog confirmaţi participarea şi trimiteţi detaliile pe e-mail. Puteţi veni însoţite de maximum două prietene, dacă vă este teamă.“

Teamă nu-mi e şi prietene nu am; ceea ce sună destul de înspăimântător. Pentru orice eventualitate, o să las un bileţel pe ecranul de la laptop, cu scopul „dacă se întâmplă ceva, măcar să-mi poată reface traseul poliţiştii“.

„Căutaţi o barcă albastru cu alb sau o mulţime de oameni pe punte. Traseu: triunghiul dintre Coney Island, Brooklyn Bridge şi George Washington Bridge. Barca: model Beneteau de 15 m, din 2005. Previziuni meteo: maximum 27 de grade, dar, dacă vremea ne va crea probleme, avem în cabină un acoperiş detaşabil care ne va proteja de soare sau de ploaie; desigur, există cinci cabine şi o cameră de zi. Navigăm indiferent de vreme. Mâncare şi băutură: excursia este gratuită, mâncarea şi alcoolul nu sunt asigurate; oamenii preferă să împartă, dar nu este obligatoriu să aduceţi. Nu uitaţi să-mi trimiteţi pe e-mail poza şi numărul de mobil, să vă pot anunţa dacă vor fi întârzieri. Siguranţă: pe barcă există veste de salvare, barcă de salvare şi sistem de semnalizare de urgenţă a poziţiei, două sisteme de navigaţie, două radio-emiţătoare pe unde foarte înalte etc. Atenţie: dacă deţineţi orice fel de substanţe interzise asupra voastră, la bord, mă expuneţi confiscării bărcii şi încălcării legilor federale, drept urmare – nu luaţi astfel de substanţe cu voi, altfel veţi fi imediat escortaţi la mal. Ţinută: nu este voie cu pantofi cu talpa neagră, decât dacă sunt speciali pentru ambarcaţiuni; cel mai adesea, aceştia lasă pe punte urme foarte greu de îndepărtat. Dacă uitaţi acest aspect, va trebui să rămâneţi desculţe.

Gary“

Dumnezeule! Prima parte a sfârşitului meu de săptămână este salvată.

Acum nu-mi mai trebuie decât o întâlnire pentru sâmbătă seară, iar Craigslist este singurul loc de întâlniri online pe care mi-l permit momentan. E gratis. Până acum l-am folosit numai ca să cumpăr sau să vând diverse şi când mi-am căutat apartamentul. Secţia matrimoniale are o reputaţie destul de proastă – prea mulţi ciudaţi la pândă, mai e şi crima din Boston legată de Craigslist, alte două crime nu cu mult timp în urmă – aşa că trebuie să fiu foarte atentă.

Mă uit prin anunţurile m4w[3] din secţiunea „relaţii pe termen lung". Cele mai multe sunt invitaţii înfricoşătoare la sex de la prima întâlnire, sex în trei, parteneri de giugiuleală, bărbaţi în căutare de femei care tânjesc după atenţie orală, masaj la picioare noaptea târziu, fantezii tată-fiică, sex prin telefon, negri în căutare de albe, albi în căutare de indience, bărbaţi care tocmai ce-au ieşit dintr-o relaţie, dar au chef, bărbaţi căsătoriţi, dar disponibili, tineri în căutare de femei mature şi dispuse, bărbaţi maturi în căutare de duduiţe care aşteaptă să fie salvate, anunţuri pentru curve pur şi simplu, parteneri pentru cluburi de *swing*-eri sau parteneri de sex.

Oricine, mai puţin oamenii normali care caută relaţii de lungă durată sau căsătorie.

Adică minoritatea de odinioară a devenit majoritate?

Bine aţi venit în epoca plăcerilor trupeşti pe internet! Neruşinare, desfrâu, prost gust, adesea nebunie curată. Decenţa şi-a luat zborul de pe ecranul calculatorului de acasă, din laptop, din *smartphone*-uri.

Adevărată junglă!

Doamnelor şi domnilor, Craigslist nu reprezintă decât reflexia a ceea ce suntem de fapt. Partea aceea din noi pe care o ţinem bine ascunsă de obicei. Partea reală, nu poveştile hollywoodiene sau minciunile corecte politic, menite să ne facă să ne simţim mai bine. Poate am văzut eu prea

multe filme când eram mică, videoul a fost un fel de doică pentru mine, poate de aceea nu-mi place. În filme, viaţa se compune artistic după nişte tipare ridicole, pline de clişee. De la povestea de dragoste – băiatul se îndrăgosteşte de fată, pierde fata, îşi mărturiseşte dragostea nemuritoare în aplauzele unei mulţimi în lacrimi – până la mixtura abracadabrantă din poveştile de acţiune, care, pentru a creşte suspansul, omoară orice urmă de subtilitate sau bun-simţ. Craigslist este Vestul Sălbatic al internetului, o junglă furibundă, este tot ce vrei – dar e real.

Citesc mai departe anunţurile. Cel mai tare mă distrează bunii samariteni care-şi oferă bunăvoinţa la schimb: vârstnicii care-şi oferă banii pentru sex, binefăcătorii, mentorii, domni în căutare de domnişoare drăguţe şi inocente ce necesită susţinere financiară. Într-un fel sau altul, toată lumea e înnebunită să cumpere trupuri tinere. Tipi de 35-40 de ani dornici de sex cu studente cărora să le plătească facturile, la schimb. În toată fantezia asta de bani-pentru-sex, ea nu a mai făcut aşa ceva niciodată – vezi să nu! –, iar de la câţiva bănuţi de chiloţei se poate ajunge la multe mii de dolari.

Poate-ar trebui să răspund unui anunţ de-ăsta, până găsesc ceva de lucru. Pare aşa de simplu!

Mă simt groaznic din cauza gândurilor oribile care-mi dau târcoale, sunt totalmente deprimată. Mă duc în bucătărie, înghit un Zoloft cu un pahar cu apă şi-mi fac o cafea cu aromă de alune. E o zi frumoasă. Simt că mă apucă brusc dorul de Toby, de cafeaua de dimineaţă împreună; Toby făcea cea mai bună cafea, alune cu un strop de scorţişoară şi nimerea mereu proporţiile la fix şi mă înfior când mă gândesc că a ales o altă femeie, deşi i-am oferit toată dragostea mea. Urăsc că trebuie să aleg dintre anunţurile astea, că trebuie să intru pe scena matrimonialelor din nou, fără pic de entuziasm, să caut acel bărbat fantastic sau măcar o

amărâtă de întâlnire de-un weekend. Viaţa nu e un basm frumos, nu ni se întâmplă lucrurile minunate pe care ni le promiteau filmele din copilărie. Cel puţin, pentru marea majoritate dintre noi. Dar există şi excepţii, iar eu asta vreau să fiu – o excepţie. Parcă n-am vrea toţi la fel?

Mă duc înapoi la laptop, îmi sprijin fruntea-n palme şi aştept să-şi facă Zoloft-ul efectul. Nu mă aşteaptă nimic. Nimic, doar petrecerea de sâmbătă. Slava Domnului că există internet – fereastra mea spre lume; telefon mobil – colacul de salvare şi iPod – fundalul sonor al vieţii mele. Fără ele, aş fi în plop.

Combinaţia de Zoloft, cafea şi speranţa că trebuie să existe vreun suflet ca mine pe undeva prin lume îmi dau un pic de energie. Încep să compun şi eu anunţul meu la w4m. Am nevoie de o temă, o idee – un slogan care să mă diferenţieze de mulţimea asta mizeră. Ceva din care să se vadă imediat că nu mă interesează porcăriile astea ciudate şi că sunt în căutarea unui tip de calitate.

„**Tipă de treabă caută tip de treabă**"

„De treabă" pare cam nepotrivit, pe de altă parte mă adresez unei mulţimi de bărbaţi cu prea puţin bun-simţ, între 18 şi 68 de ani, care nici măcar nu vor citi anunţul, pur şi simplu vor trimite fie poze cu bustul gol, fie poze cu mătărângile lor sculate. Sau, în cazul celor foarte bătrâni, poze cu Harley-urile lor, sau maşinile decapotabile ori maşinile sport roşii şi o notiţă în care pretind a avea cu 10-20 de ani mai puţin, de parcă fetele-ar fi oarbe.

„Sunt o fată simpatică, drăguţă, de treabă, 1,65 m, 25 de ani, în formă, ochi albaştri, păr blond-cenuşiu, îmi plac artele, astrologia, mâncărurile tradiţionale, filmele străine şi genul creativ…"

La naiba! Mă sună tata pe Skype. Prost moment şi-a ales, încercam şi eu să mă concentrez! Resping apelul. Sună din nou. Şi din nou. Nu i-am răspuns deloc la mobil săptămâna asta, probabil de-aia tot sună acum. Are intenţii bune, dar, de câte ori vorbesc cu el, mă scoate din minţi. Dacă-i zic că mă chinuiesc să slăbesc, se îngrijorează imediat pentru sănătatea mea şi-mi zice că mai bine-i un pic plinuţă, decât anorexică. În adolescenţă eram prea grasă, la fel şi mai târziu, când încă locuiam cu ai mei – mă presau, mă încurajau, mă convingeau să mănânc. Mama n-a gătit niciodată, era asistentă şi lucra până târziu într-un sanatoriu, iar eu am crescut cu pizza, McDonald's şi Burger King. De când m-am mutat în Manhattan, încerc să mă schimb, să mănânc sănătos, să-mi găsesc un job care să-mi placă, nu doar să-mi aducă un salariu. Păi dacă nu-i pot spune tatei că încerc să slăbesc, cum să-i zic că nu mai am job? Trebuie să-mi dau seama ce urmează, mai întâi. N-ar face decât să mă preseze să mă întorc la ei, în Buffalo. Nu poate vedea lucrurile decât prin prisma vieţii lui, trăite pragmatic.

Eu nu asta vreau, problema este că nu ştiu exact ce vreau. Mi se pare uneori că întrezăresc ceva, dar nu ştiu dacă va fi să fie. Ştiu însă ce nu vreau. Nu mă pot concentra. Mă simt de parcă s-ar fi ridicat un ecran de ceaţă undeva, în mintea mea, şi nu văd dincolo de el.

Îmi schimb status-ul la Skype în „indisponibil“, dar tata continuă să sune. Mă simt prost. Nu ştiu cum reuşeşte încă să sune, dar reuşeşte. Mă deconectez de la Skype şi mă întorc la a doua parte a anunţului:

„Mi-aş dori o întâlnire pentru sâmbătă seara cu un tip de treabă, peste 1,80 m, aspect de vedetă de cinema, creativ în ceea ce face, artă contemporană sau muzică, voce masculină, seducătoare, ochi negri

pătrunzători, păr cârlionţat, gropiţe drăguţe şi inimă mare – cel puţin la fel de mare ca a mea.“

Mai citesc o dată anunţul… clar, e un pic prea mult, ca o scrisoare detaliată pentru Moş Crăciun. Ştiu. Dar Dr. Phil zice să spui exact ce vrei, ca să primeşti ce trebuie.

Adaug şi-o poză, garantat primeşti mai multe răspunsuri aşa, apoi public anunţul.

Primul răspuns la anunţul meu ajunge aproape instantaneu şi-l deschid plină de speranţă.

„**Cuţitul Negru pentru pers-xkynh-147**.

Sal’tare, doamnă!

Numele meu e Alexey, 1,80 m, 76 kg, fără copii, n-am fost căsătorit niciodată… Şi momentan sunt în închisoare. Calmează-te, nu stau decât şapte ani aici. Şi – calmează-te din nou – ies în iunie 2013. Da’ sunt singur şi-s om de treabă, de aceea am nevoie de o relaţie cu o femeie. Nu le am io cu vorbele, da’ înscriu ca un glonţ de calibru’ 7,62.

Alexey“

Isuse, deţinuţii se duc la închisoare ca să se întoarcă pe Craigslist? Nu e tocmai genul pe care ai vrea să-l prezinţi părinţilor, aşa că şterg mesajul şi mă întorc repede să-i scriu tatei pe Skype.

„Scuze, aveam treabă. Eu sunt bine. Totul e în regulă. Voi ce noutăţi aveţi? Sâmbătă mă plimb cu barca…“

1. Craigslist este o reţea centralizată de comunităţi online în care apar diverse anunţuri, de la locuri de muncă, vânzări sau cumpărări, servicii, la matrimoniale, închirieri apartamente, evenimente, CV-uri, forumuri pentru discuţii.
2. Şcoala de Arte Vizuale, New York, NY (n.a.).

3. m4w – *men for women*, secţiunea de anunţuri scrise de către bărbaţi pentru femei; w4m – secţiunea complementară de anunţuri scrise de femei, adresate bărbaţilor.

Capitolul 2

Domnii preferă blondele

Ziua este minunată, stau pe puntea de 15 m a bărcii „Domnii preferă blondele“, îmbrăcată toată în alb, exact cum a scris Gary în anunţul de pe Craigslist. Doar că sunt singura îmbrăcată în alb. Şi singura blondă. Gary, un tip comun, de statură medie, de vreo treizeci de ani, stă şi el pe punte în faţa unei vele înalte, în formă de triunghi, pe care e scris numele companiei sale financiare şi un slogan de-ţi stă mintea-n loc: „E mai bine sa fii bogat“. Serios?

Barca pleacă din port şi inspir briza proaspătă, sărată, în timp ce privesc cum ţărmul se face din ce în ce mai mic, iar zgârie-norii par a se înălţa pe fundal. Deja mă simt ca o vedetă. Suntem şase fete în total şi trei bărbaţi. Fetele arată mult mai bine decât ei. Gary e grăsuţ, insipid şi timid. Mai e un tip slăbănog, francez, cu şarmul unui licean întârziat şi celălalt e singurul care se apropie oarecum de definiţia unui bărbat bine. Probabil datorită gropiţelor, umerilor laţi şi trupului bine lucrat sub tricoul alb strâmt. Altfel, e mai degrabă masiv şi are o privire goală, ca şi Gary. Fetele se adună în jurul lui, se luptă pentru atenţie, deşi el pare destul de plictisit şi de reţinut. Băieţii fac săptămânal astfel de petreceri, probabil că s-a obişnuit deja cu ele. Îmi zice că a rămas fără job de peste un an şi încă nu a găsit nimic. Ceea ce nu sună deloc încurajator. Se ocupa cu tranzacţiile ipotecare. I-am povestit că nici eu nu mai am serviciu. Se pare că cei mai mulţi dintre cei de pe barcă sunt în aceeaşi situaţie şi în curând

începem să glumim pe tema întemeierii unui club de elită pentru cei afectaţi de reducerile de personal.

Gropiţe stă lângă mine pe punte şi toate celelalte fete privesc pline de gelozie, în special una mai înaltă, cu un corp foarte atletic, bronzată şi cu păr castaniu – o adevărată Lady Godiva. Am admirat de cum am urcat la bord felul în care arată şi aparentele bune maniere şi creşterea aleasă. Are cea mai scumpă rochie dintre toate, o rochie de vară din mătase maro cu buline albe – un model asemănător celui purtat de Julia Roberts în *Pretty Woman*, când merge cu Richard Gere la cursa de cai. Când rămânem toate în costumele de baie, e clar că ea arată cel mai bine. Părinţii ei sunt chirurgi esteticieni în Florida, iar ea a lucrat în vânzări până acum vreo două luni, când a fost şi ea concediată.

Eu arăt cel mai rău dintre toate, singura păpuşă plinuţă printre slăbănoage. Ieri aproape că n-am mâncat nimic, deci azi am 63 kg. Ura! Cred că Gropiţe stă lângă mine numai ca s-o întărâte pe Lady Godiva şi s-o facă să lupte mai abitir pentru atenţie. Stă lângă velă într-o poziţie sexy şi zâmbeşte spre Gropiţe de câte ori se uită la ea.

— Eşti deprimată? mă întreabă Gropiţe după ce vorbim de situaţia în care ne aflăm.

— Nu, îi răspund, iau Zoloft.

— Şi de ce n-ai fi? răspunde tot el privind drept înainte spre Statuia Libertăţii, cu gândurile aiurea.

— Dar tu?

— Prozac.

Zâmbeşte abia vizibil. Eu râd pe înfundate.

Lady Godiva toarnă pentru toată lumea şampanie în pahare de unică folosinţă şi-i trimite lui Gropiţe cel mai alb şi larg zâmbet din lume. Se zice că alcoolul nu face deloc bine în combinaţie cu Zoloft, aşa că ezit;

dar – la dracu’ cu toate. Mi-e sete. În plus, nu e pur şi simplu magnific să îţi înmoi buzele în Veuve Cliquot în timp ce priveşti panorama Manhattan-ului de pe un Beneteau de 15 m pe care l-ai găsit pe Craigslist? Mă simt aşa de bogată! Bea şi Gropiţe, în ciuda faptului că ia Prozac. Pun pariu că şi el se simte bogat, chiar dacă şi-a pierdut toţi banii la bursă.

Godiva se aşază de cealaltă parte lângă Gropiţe şi se întoarce spre el, provocator.

— Şampania asta e divină. La fel de bună ca o partidă de sex oral, nu crezi?

Aproape că mă înec când o aud. Dacă aşa vorbeşte doamna după un singur pahar, oare după o sticlă ce zice?

— Indecent, zice Gropiţe şi se întoarce zâmbind spre ea. Eşti indecentă?

— Nu sunt adepta sexului de la prima întâlnire, dacă asta numeşti indecent. Dar asta nu înseamnă că nu-mi place să mă joc… chiar dacă abia ne-am cunoscut, răspunde Lady Godiva. Aşa că, dacă-ţi joci cărţile cum trebuie…

În sfârşit, i-a atras atenţia lui Gropiţe.

În partea opusă celei în care stau eu, Gary stă de vorbă cu a doua cea mai atrăgătoare fată de pe barcă, o algeriancă înaltă, cu părul negru şi-un corp sculptat, care anunţă repede pe toată lumea că tocmai ce-a venit din Franţa şi că e pariziancă, abordând un aer de mare posesoare de vene cu sânge-albastru, spre deosebire de noi, rândaşii americani. Arată neîngrijit, de parcă nu şi-a mai făcut manichiura, pedichiura şi n-a mai intrat într-un coafor de peste un an şi pare subnutrită, ca şi când n-a mai avut parte de-o mâncare decentă de peste o săptămână.

Iar acum Gary cel flasc, plictisitor şi şters – dar plin de bani este următoarea ei masă. Şi ea – a lui.

— Piaţa imobiliarelor trebuie să cadă. Preţul apartamentelor relativ la chirie nu are nici un sens. Aşa se va întâmpla, cu siguranţă, îi prezice Gary solemn, cu ochii apoşi, rotunzi şi gri în sutienul ei roşu, obraznic.

Celelalte fete stau aliniate pe punte ca nişte porumbei şi ciugulesc biscuiţi şi caşcaval, în timp ce fac parada ochelarilor de soare Dior, Chanel sau Dolce and Gabbana. Mă întreb dacă-s imitaţii. Ai mei sunt. Păi, cum naiba să nu fie falşi, dacă nici una dintre noi n-are job? Poate i-au cumpărat pe credit, eu am atins deja limita maximă de retrageri.

Franţuzul e la cârmă, vorbeşte cu o braziliancă tunsă scurt, cu părul negru, cu ochi frumoşi rotunzi, cafenii şi cu un ten cenuşiu, marcat de variolă.

— *Merde*[1], îl aud înjurând în franceză şi mă uit peste bord, la o frânghie care s-a prins în cârmă şi nu-l mai lasă să manevreze direcţia. Băieţi, aduceţi măştile subacvatice de jos, cred că avem o problemă mai mare decât cea cu direcţia.

Gropiţe şi Gary se reped jos şi se întorc imediat cu măşti pentru toată lumea, în caz că se scufundă barca. Un stol de pescăruşi zboară ţipând ascuţit pe lângă velă. Toată lumea intră în panică. Băieţii se grăbesc să-mi ofere o mască groaznică.

— Mulţumesc, dar dacă o pun nu mai pot bea şampanie, încerc eu să protestez; îmi aminteşte de măştile inutile din avioane.

— Toată lumea trebuie să poarte masca până se rezolvă problema cu direcţia, comandă Franţuzul.

Las paharul jos şi-mi pun masca, în timp ce Gary şi Gropiţe zburătăcesc frenetic pe lângă Franţuz, încercând să restabilească direcţia.

Lady Godiva pare la fel de dezamăgită şi aud gluma pe care-o face, cu sexul oral cu masca pe faţă, dar nu râde nimeni.

Ne întoarcem pe chei şi se termină toată drama. Îmi iau rămas-bun de la toată lumea şi mă grăbesc spre restaurantul tibetan din East Village, unde am întâlnire cu Jason, singurul tip normal care a răspuns anunţului de pe Craigslist.

Jason nu prea seamănă cu poza trimisă, dar – pentru că ajunge la 6:30 fix şi e îmbrăcat într-un costum gri, deşi toţi ceilalţi sunt în blugi rupţi – el trebuie să fie „Rockin'Magic“, partenerul meu de pe net, care, desigur, nu e nici „rockin“ şi nici „magic“. Trece pe lângă mine şi intră în restaurantul întunecat, ceea ce trebuie să însemne că poza mea în clasica rochiţă neagră, de acum trei ani, când aveam 57 de kg, îmi seamănă chiar mai puţin decât îi seamănă lui poza făcută în timpul căţărărilor alpine. Se opreşte la bar, aşa că mă duc după el şi-l salut.

— Bună, RockinMagic? Jason?

Zâmbeşte timid.

— Bună, SunsetMusic? Emily?

Ne strângem mâinile aproape ca doi parteneri de afaceri şi ne aşezăm la singura masă liberă – o masă rotundă, la geam – înainte de a apuca chelneriţa asiatică să-şi încheie flirtul cu barmanul negru, bine făcut. Îmi dau seama că nu e nici o legătură între noi încă dinainte de a mă aşeza, poate la fel simte şi el, dar îi zâmbesc oricum şi încep cu întrebările politicoase. Numai ideea de a-mi petrece seara de sâmbătă singură în casă, la un film pe laptop, cu urletele de plăcere scoase de vecinul de deasupra în timp ce face amor, mă motivează al naibii de tare să vreau să-mi placă Jason, aşa că-l transform în proiectul meu special pentru noaptea asta. Lucrurile merg bine şi, după al doilea pahar de vin, mă simt mai

atrasă de Jason. Pare a fi chiar un tip simpatic. Încă nu mă văd făcând amor cu el, dar cred că după încă două-trei întâlniri şi o rezervă suficientă de vin, lucrurile imposibile de acum vor prinde un oarecare contur.

— Cu ce te ocupi? mă întreabă direct.

— Lucrez într-o galerie de artă.

— Care? Mi-ar plăcea să trec pe acolo, să te văd.

Răsucesc o şuviţă pe deget şi mă uit într-o parte, încercând să găsesc o modalitate de a schimba subiectul.

— Sigur… după ce ne cunoaştem mai bine, îi răspund mulţumită de rezolvarea găsită.

Aş vrea să schimb acest subiect neplăcut, rapid şi fără să simtă ceva în neregulă. Singurul subiect de conversaţie care-mi vine în minte este căsnicia lui. Dintotdeauna am fost de părere că e bine să ştii ce n-a mers în ultima relaţie pe termen lung a unui tip, este foarte probabil ca el să-şi fi părăsit partenera pentru că tot el n-a putut renunţa la ceea ce a stricat, de fapt relaţia – alcoolul, drogurile, lipsa de implicare, înşelătoriile, insensibilitatea, lipsa generozităţii şi aşa mai departe. Sau, cel puţin, aşa susţin cei mai mulţi psihologi care scriu cărţi despre cum să te ajuţi singur.

— Care a fost problema cu fosta ta soţie? îl întreb, cu gândul la gemenele lor. Probabil că a fost o decizie grea, mai ales din cauza copiilor.

— Păi, câştiga mai bine decât mine. Deşi eu eram bărbatul în casă, eu ar fi trebuit să fac mai mulţi bani, ştii cum e…

— Cu mine nu vei avea problema asta, mă ia gura pe dinainte, dar mă opresc exact înainte de a-i spune că mi-am pierdut job-ul.

De ce să transformi o cină minunată într-un priveghi?

— Şi mă critica continuu.

— De ce?

— Nu-i plăcea că am păr pe spate.

Se opreşte brusc şi-mi adresează o privire pătrunzătoare, în căutarea vreunei reacţii. Îmi păstrez zâmbetul de gheişă, dar mă panichez. Ce naiba trebuie să-i răspund? Că sunt înnebunită după părul pe spate?

— Mă rog, pe mine nu mă deranjează părul de pe spate, îl mint. De fapt, nici măcar nu remarc chestiile-astea.

— Mi-a zis chiar să fac o depilare definitivă cu laser!

A zis-o de parc-ar fi fost vreo operaţie pe cord deschis. Nu mă pot abţine să îl întreb care-o fi fost marea problemă, adică femeile trebuie să se supună săptămânal unor astfel de torturi de înfrumuseţare şi bărbaţii se aşteaptă ca ele să facă toate lucrurile astea fără probleme.

Îmi dau seama că am pus întrebarea nepotrivită după privirea încruntată deodată…

— Dar nu i-am cerut niciodată să mă lingă pe spate. E pur şi simplu incomod… şi scump, zice Jason.

Normal că e scump, mă gândesc. Mai ales când trebuie să plăteşti pensie alimentară pentru doi copii. Încerc să schimb subiectul, dar sunt în pană de idei, aşa că-l mai întreb câte ceva despre soţie.

— Soţia mea visa să lucreze în piaţa de capital, zise el, accentuând teatral „visa“. Aşa că am ţinut-o la facultate, s-o ajut să-şi realizeze visul.

Îmi înmoi buzele în deliciosul vin argentinian – restaurantul ăsta tibetan are vinuri din toată lumea – şi mă chinui să înţeleg ce poate fi atât de fascinant la piaţa de capital, încât cineva chiar să viseze să facă asta. Aşa că întreb.

— Pentru că se câştigă foarte mulţi bani, răspunde el.

— A, da, normal, de ce altceva? răspund mecanic.

Mă simt obligată să zic ceva drăguţ, să nu-şi dea seama după faţa mea cam cât de plictisitor mi se pare visul fostei sale soţii.

— Cred că ai avut o soţie foarte interesantă şi ambiţioasă.

— Da, Emily, dar hai să nu mai vorbim despre ea. Face parte din trecut. Acum mă interesează mai mult ce visuri ai tu, zise el apucând paharul şi fixându-şi ochii mici, albaştri-gri asupra mea.

Mă panichez din nou şi mă uit în altă parte. Nu am planuri pe termen lung şi-mi lipseşte curajul de a începe nu ştiu ce aventuri spectaculoase. De fapt, nu prea am încredere în mine. Mă las purtată de viaţă de pe o zi pe alta şi sper că cineva acolo sus va avea grijă de mine şi-mi va arăta ce să fac. Mă trezesc în fiecare dimineaţă cu speranţa unui miracol. Altfel – nu fac nimic, sau fac foarte puţin, să merit graţia divină. În acest moment, visez să-mi găsesc un nou iubit, un nou job şi un coleg de apartament, dar asocierea dintre „visez“ şi oricare variantă dintre „job“ şi „coleg de apartament“ sună ciudat. Din fericire, întrebarea legată de visurile mele e retorică, nu-l interesează visurile mele, de fapt nu era decât o modalitate politicoasă de a aduce conversaţia din nou spre persoana lui.

— Eu visez să trec, într-o bună zi, examenul de intrare în baroul avocaţilor din New York. Până acum am picat de două ori. Şi mai visez să întâlnesc o femeie căreia să-i placă foarte tare părul meu de pe spate, glumeşte el. Sunt un tip simplu.

Râd instant, graţios, ca şi când mi-ar fi plăcut gluma lui. Dar oare chiar nu poate să-şi lase deoparte problemele „păroase“? Sau e un fel de ameninţare ascunsă, ca şi când n-aş fi părut destul de sinceră când i-am spus că nu mă deranjează?

Ne luăm rămas-bun la 19:45 şi plec cu senzaţia că, în definitiv, a fost o întâlnire OK. Stabilim să ne revedem la 23:00, când vom merge să

dansăm la S.O.B. Weekendul ăsta copiii stau la soţia sa, dar l-a rugat să aibă grijă de ei cât merge ea la un film de 87 de minute, la Sunshine Cinema, de la 20:30.

— Te sun sau îţi trimit un mesaj, dacă apare ceva. Te rog, nu-ţi face alte planuri… mi-aş dori să te revăd cât mai curând posibil, serios.

Super. Dar la despărţire o grămadă de oameni spun lucruri drăguţe, care de fapt nu înseamnă nimic. Oare chiar va suna? Pe drum spre casă mă opresc la o librărie mică şi-mi iau o carte care se numeşte „De ce nu a sunat“. Citesc rubrica despre cele mai des întâlnite zece lucruri care nu trebuie făcute sau spuse la prima întâlnire şi încerc să analizez cum a decurs întâlnirea mea şi care sunt şansele ca el să sune. Cred că şansele sunt destul de bune.

Nu sună la 23:00.

Nu sună nici până la 23:30 şi ştiu că nu va mai suna.

La 23:45 îi trimit un mesaj – doar un semn de întrebare. Auzisem că New Yorkul este Oraşul unei Singure Întâlniri de la prietenele mele care au plecat. Toate mă invidiau pentru relaţia cu Toby şi se plângeau că majoritatea bărbaţilor nu mai sunt de găsit după o primă întâlnire. Totuşi, este sâmbătă şi dispariţia asta înainte de a se fi întâmplat ceva e prea mult.

La miezul nopţii primesc un mesaj: „Scuze, dar m-am mai gândit şi nu mă interesează“.

Nu-l mai interesează, nemernicul, după ce am făcut eforturi sincere să-l plac, cu tot cu cei zece ani în plus, doi copii şi pensie alimentară. Nu-mi dau seama de ce. Singurul motiv care-mi vine în minte este lipsa mea de entuziasm faţă de mica lui imperfecţiune. Am zis că nu mă deranjează părul de pe spate, ce-ar fi trebuit să-i spun, că-mi place la nebunie?

Vecinul de deasupra a început cu amorul gălăgios, iar eu stau singură şi plictisită în pat. Viaţa e nedreaptă! Au trecut trei sâmbete de când n-am

mai avut parte, iar acum, că a plecat şi Toby, cine ştie cât va trebui să mai fiu Fecioara Maria.

Aud un crescendo de gemete şi scârţâituri, patul de deasupra nu mai are mult şi cedează. Iau iPod-ul şi pun Gorillaz, se apropie orgasmul, iar fătuca asta ţipă prea tare. Pur şi simplu nu am chef să aud ţipetele altora. Tipul de deasupra, care e basist într-o trupă, face sex tot timpul la aceleaşi ore, în aceleaşi zile, dar cu femei diferite: vineri noaptea, după ce se întoarce din oraş, sâmbătă dimineaţa şi sâmbătă seara, după o cină rapidă şi-un pahar-două prin împrejurimi. Zilele şi orele sunt neschimbate, nu schimbă decât partenerele. Fiecare dintre ele coboară cu un zâmbet fericit, plin de speranţă după fiecare astfel de noapte. Ştiu că nu le voi revedea.

Nu vreau să-mi petrec singură această noapte de sâmbătă, aşa că-i trimit lui Jason un mesaj în care-i scriu ce-şi doreşte cu disperare să creadă: „Jason, dragul meu, nu ţi-am putut spune din prea multă timiditate, dar, de fapt, ador bărbaţii care au păr pe spate şi… nu numai". Dacă are păr pe spate, cu siguranţă are şi acolo, jos.

Scot iPod-ul şi mă uit la ceas – imitaţie Louis Vuitton, din Chinatown. Sunt convinsă că-n jumătate de oră e aici.

În douăzeci şi şapte de minute sună nerăbdător la uşă.

Sunt încă în pat, în spatele coşului de gunoi pictat şi nu am pe mine decât chiloţii tanga roz, cu picăţele, pe care i-am luat la reducerile din ianuarie de la Victoria's Secret. Mi-e cam somn. Deasupra e linişte acum. Îmi iau mobilul de pe pernă şi scriu un mesaj: „Mulţumesc că ai venit. M-am mai gândit şi nu mă mai interesează. Îmi pare rău".

Mai sună de câteva ori la uşă, din nerăbdător ritmul devine supărat, apoi furios. Apoi dezamăgit. După care încetează.

Deschid laptopul. Semnalul e prost şi la Rodeo Dive, şi la Poopsey, mai caut şi găsesc trei liniuţe de semnal la Three's Company, suficient cât

să mă pot conecta. Mă uit prin mesajele de la bărbaţi către femei, pe Craiglist, să văd dacă mai e cineva care caută partener întârziat.

Uite un anunţ de la cineva care pare să-mi semene:

„**Încercările de a-ţi găsi un partener… în oraşul ăsta… sunt de rahat…** (32)

La naiba, în ultima vreme, cam de fiecare dată când mă întorc acasă de la vreo întâlnire, nu-mi doresc decât să-mi fi prins, mai bine, mătărânga-n uşă şi cu asta – basta! E nasol, jur – chiar şi pentru un tip drăguţ, cu suflet bun şi aparent fermecător şi arătos ca mine."

Îi trimit un e-mail: „Băiete, chiar îmi pare rău pentru tine… şi eu am avut o întâlnire groaznică în seara asta".

Dar nu-mi răspunde. Mă întorc la mesajele de pe Craigslist, încerc să găsesc înlocuitor pentru Jason:

„BineDotatPentruTine

TolstoipeHudson

Sau Nu-iDragosteaMinunată?"

Viaţa pe internet este o iluzie a infinite posibilităţi. De ce mă tot învârt pe Craigslist, când colcăie de ciudaţi, şi nu pe alte site-uri cunoscute de matrimoniale? Nu numai pentru că aici e gratis, dar m-am uitat pe celelalte site-uri la profilul celor care postează anunţuri şi e înspăimântător, sunt unii pe-acolo din 2003, alţii sunt online din 2001, parcă şi văd textul standard, auriu: „În afacerea cu matrimoniale de la începutul secolului. M-am întâlnit şi mi-am tras-o cu sute de parteneri, dar sunt încă în căutare. Sunt oarecum într-o relaţie, dar dacă-mi scrii o să mă uit peste profilul tău şi – dacă eşti mai bun decât actualul partener – am

să-ţi răspund“. Odată ce şi-au pus profilul acolo, oamenii rămân on-line ani de zile… cam ca la terapie.

Oare se întâmplă aşa pentru că toţi sunt dependenţi de iluzia posibilităţilor infinite şi nu se pot statornici? Nu se mai obosesc nici măcar să-şi şteargă profilul, odată ce încep o relaţie serioasă? Îl lasă pur şi simplu în aşteptare, aproape sau chiar fără nici o activitate, luni de zile, faţă tăcută a site-ului de matrimoniale şi testament zgomotos al lipsei lor de încredere în abia-nceputele iubiri sau în iubirea adevărată, în genere.

Primesc un mesaj nou care-mi captează atenţia. E de la AsianCowboy: „Piesa lui Sam Shepard de duminică“.

Îl deschid: Cowboy-ul Asiatic este în vizită, vine din San Francisco şi are nevoie de o parteneră pentru cel de-al doilea bilet pe care-l are la piesa *True West*, la un teatru care nici măcar nu ştiam că există pe 181 Avenue B.

Sună bine. N-am mai fost în viaţa mea la o piesă de teatru; mi-am dorit oarecum, dar nu s-a-ntâmplat. Totuşi, în Buffalo m-am uitat la câteva piese la televiziunea prin cablu.

„Eşti căsătorit?“ îi trimit imediat mesaj. E primul aspect care trebuie clarificat. Am şi eu standardele mele, nu vreau întâlniri cu bărbaţi însuraţi. Iar majoritatea celor de pe Craigslist care vin din alte oraşe şi caută partenere sunt căsătoriţi.

Răspunsul soseşte imediat: „Nu. Divorţat de patru ani“.

Bine. Adică, nu e bine. De ce toţi cei pe care-i întâlnesc sunt divorţaţi?

Vine încă un mesaj de la el: „Nu vreau o relaţie sau ceva de felul ăsta, doar că am un bilet în plus şi nu vreau să rămână nefolosit“.

Mă grăbesc să-i răspund: „Super! Mulţumesc. Iubesc teatrul“.

Şi biletele gratis, fără obligaţii, chiar şi mai mult! Ca să nu mai zic de seara de duminică pe care n-o voi petrece singură.

1. La dracu'! (în fr. în orig.).

Capitolul 3

Nu trebuie să te prefaci faţă de necunoscuţi

Ce-mi place mie cel mai mult la oamenii necunoscuţi şi la cei care nu sunt din oraş e că nu trebuie să te prefaci faţă de ei. Cowboy-ul Asiatic e surprinzător de arătos, un amestec coreeano-irlandez – mama coreeancă, tatăl irlandez – cu ochi albaştri-închis şi cioc. Spre deosebire de newyorkezi, are un bronz sănătos şi arată ca o persoană care petrece mult timp în aer liber. Stă două zile în oraş, a venit pentru o conferinţă despre fibrele optice. A ajuns aseară şi urmează să plece mâine dimineaţă. Îl cheamă Lee, Dennis Lee, şi are 39 de ani, dar nu i-aş da mai mult de 30.

Ne aşezăm pe două scaune înalte într-un băruleţ drăguţ, italienesc, unde servesc vinuri, pe Avenue B.

— Şi cum e viaţa ta în Marele Oraş? mă întreabă.

— Păi, joi am fost concediată, izbucnesc aproape fără să-mi dau seama. Nu se fac angajări şi încă nu-mi dau seama ce-o să fac. Tu eşti cercetător?

— Nu, lucrez în marketing.

După câte-un pahar de încălzire, pe la 19:25 traversăm strada şi intrăm la adresa misterioasă. După cum se dovedeşte, compania de teatru „Broasca Curioasă“ chiar există şi a închiriat un studio mare, la primul etaj, pentru spectacol. Piesa se desfăşoară în bucătărie, iar spectatorii stau pe douăzeci de scaune aşezate împrejurul bucătăriei şi în camera principală. Noi stăm în primul rând, în faţa unuia dintre pereţii bucătăriei.

Nu credeam c-am s-ajung vreodată să văd *True West* de Sam Sheperd într-o distribuţie complet asiatică, într-o camera de zi din New York. Piesa începe uşor, dar se intensifică treptat, iar spre final, cei doi fraţi sparg tot ce găsesc în bucătărie, spre mirarea, deliciul şi – în fine – disperarea mea să nu fiu lovită. În ultima scenă, Austin – unul dintre cei doi fraţi din piesă – e atât de aproape de mine, încât mă calcă din greşeală pe degetul mic de la un picior.

Au! Aplaudăm entuziasmaţi la finalul piesei şi ne întoarcem la băruleţul italienesc să terminăm sticla de vin pe care o băuserăm numai pe jumătate şi pe care proprietarul a promis că ne-o pune deoparte până ne întoarcem.

— Ştii, nu le-am zis nici măcar alor mei de job, îi zic eu sorbind din vin. Ciudat, ţie ţi-am spus.

— De ce nu le-ai zis?

— Pentru că am plecat din Buffalo, de la banca unde lucram ca funcţionară cu toate beneficiile incluse, să lucrez într-o galerie de artă din Lower East Side, fără contract şi fără beneficii. Nu mă calific nici măcar pentru şomaj şi, dacă le zic că am fost concediată, n-o s-aud decât: „Ţi-am zis eu!“.

— Dacă te uiţi în urmă, ai zice că ai făcut o greşeală?

— Nu, deloc. Am descoperit o lume care îmi place cu-adevărat. Am învăţat o grămadă de lucruri despre artă.

Cred că asta a sunat cam pompos, dar n-a părut să-l deranjeze. Mai iau o gură de vin roşu şi îl privesc languros peste buza paharului.

— Acum e rândul tău să-mi spui ceva ce n-ai mai spus nimănui.

Dennis îşi întoarce privirea şi zâmbeşte ca şi când ascunde mai mult decât o poveste picantă.

— Ştiu că mâine plec, dar mi-aş dori să te revăd. Aş mai putea veni în weekend, de data asta doar distracţie, fără afaceri. Ai vrea să…

— Dennis, ce propui tu e minunat, dar cred că n-ar duce nicăieri. Nu visez la căsuţa cu gărduleţ viu, din suburbii, nu mă văd acolo – nici acum, nici mai târziu, abia am evadat de-acolo anul trecut.

Mă opresc, dar încă n-a scăpat:

— Prin urmare, n-ai nimic de pierdut. Nu ne vom revedea niciodată. Spune-mi cel mai ascuns secret al tău.

— Bine. Dar o să fii şocată.

— Spune-mi.

— Divorţul a fost crunt pentru mine. Soţia mea, pe care am iubit-o enorm, a devenit cel mai mare duşman al meu. Mi-a luat casa – casă pentru care eu am plătit şi pe care eu am construit-o – mi-a luat copiii şi 60% din tot ce câştig merge la ea şi la copii. Am muncit mult până am ajuns în postul ăsta de top în marketing, iar acum, în comparaţie cu colegii mei nedivorţaţi de pe aceeaşi poziţie, trăiesc ca un student.

— Îmi pare rău.

— Stai, că mai e. Şi devine mai rău. De la divorţ nu mai sunt capabil emoţional de o relaţie normală cu altcineva. Sunt paralizat de teamă, nu mai pot investi în nimeni şi în nimic, fug de orice posibilitate de mai suferi vreodată cum am făcut-o atunci. Dragostea, căldura căminului, altruismul, toate astea au ajuns să mă sperie. Pentru că ultima dată când am ajuns să am de-a face cu ele, totul s-a transformat într-un coşmar.

Dennis termină ce avea în pahar şi-şi mai toarnă nişte vin. Încă nu înţeleg unde duce toată povestea lui.

— Aşa că am devenit un fel de prădător. Intru pe Craigslist, întâlnesc o femeie drăguţă – aşa, ca tine – şi mă prefac că vreau să am o relaţie cu ea; vorbim despre căsătorie, despre copii şi, imediat ce se îndrăgosteşte de

mine, o părăsesc şi mă retrag. După care caut pe altcineva şi o iau de la capăt. Există, în Bay Area, câteva femei cărora le-am provocat multă suferinţă. Una mi-a aruncat chiar o sticlă de vodkă în cap. M-am ferit la timp. După aceea, ca să trec peste toată drama, mi-am revizuit atitudinea şi, în ultimul an, am intrat pe Craigslist numai pentru aventuri de-o noapte. Specific fără nici un echivoc că nu doresc decât sex, fără nici un fel de obligaţii. Intru şi ies. Sau, în cel mai rău caz, o relaţie deschisă. Dacă te uiţi pe Craigslist o să găseşti o grămadă de tipi ca mine. Majoritatea, aş zice eu, ceva mai sinceri şi mai direcţi. Şi nu zic asta ca să mă apăr, cumva, ci pentru că aşa este. Vorbesc cu tine aşa cum aş vorbi cu sora mea mai mică.

— O, mulţumesc! îi răspund năucă, şi nu-mi dau seama dacă ce simt e de la al doilea pahar de vin sau de la povestea lui tristă. Deci, faptul că eviţi orice legătură emoţională mai profundă îţi conferă sentimentul de protecţie de care ai nevoie.

— Şi de control. Spune-i anestezie emoţională, dacă vrei.

— Wow!

E singura remarcă înţeleaptă, inteligentă de care sunt în stare, dar nu pare deranjat de lipsa calităţilor mele conversaţionale şi continuă:

— Tot ce vor bărbaţii e să scape de durere şi de anxietate. De-aia am divorţat şi eu. Sunt un tip optimist şi fericit de fel, dar soţia mea nu vedea decât partea rea a lucrurilor.

— Şi cu mine de ce n-ai vrut o aventură de-asta de-o noapte?

— Păi tocmai ce-am trecut printr-una aseară. O drăguţă de hispanică mai în vârstă, ieftină. Acum aveam pur şi simplu un bilet în plus la teatru şi tu ai zis că-ţi place teatrul.

Au! Asta a semănat a atac, mă încrunt, dar Dennis nu pare să observe. Zâmbeşte, relaxat dintr-odată, îşi mai toarnă nişte vin şi mă priveşte.

— Mă duc la psihiatru de doi ani, a făcut tot ce-i stătea în puteri să mă facă să recunosc cu voce tare tot ce ţi-am zis acum, dar n-a reuşit. Probabil c-am fost prea mândru şi n-am vrut să-i acord această satisfacţie, cine ştie.

Plec singură spre casă. La St. Marks e puhoi de lume şi nu e decât 22:30. Vânzătorii îşi vând pe marginea trotuarului tricourile colorate şi bijuteriile făcute manual, aerul e plin de aromele de curry şi alune coapte în miere şi mirodenii mexicane care-mi par cunoscute, dar pe care nu reuşesc să le identific. Care naiba e problema mea, de nu reuşesc să atrag decât tipi ca Toby, Jason sau Dennis?

Îmi pun iPod-ul şi ascult „Crazy“ a lui Nelly Furtado până ajung acasă, la laptop. Îmi verific mesajele, am o mulţime de înjurături şi sfaturi răutăcioase ca răspuns la mesajul meu în care cer coleg de apartament absent. Şi totuşi, oricât de ciudat ar părea, o femeie este interesată de apartamentul meu.

„Bună, numele meu e Beata. Sunt designer de interioare, vin din Boca Raton, Florida şi am nevoie de un loc în care să pot dormi până îmi găsesc ceva singură. Sunt foarte ocupată şi ziua, şi noaptea. Călătoresc mult şi am prieteni peste tot, aşa că aranjamentul propus e ideal pentru mine. Pot vedea apartamentul mâine la prânz?“

Îi răspund scurt că se poate şi-i trimit adresa.

Mi-a spus mie cineva că în New York poţi găsi absolut orice, dar n-am îndrăznit nici măcar să-mi imaginez că „orice“ include şi o colegă de cameră-fantomă care va plăti pentru o cameră pe care n-o foloseşte.

Capitolul 4

Colega de apartament ideală

La prânz aud soneria. Deschid uşa şi descopăr în prag o femeie uluitoare, cu vreo cinci ani mai mare decât mine. Are părul castaniu, până la umeri, perfect coafat, ochelari Chanel mari, rotunzi, o elegantă rochie de designer, neagră, ciorapi de mătase, pantofi negri cu toc, o geantă Gucci în valoare de câteva mii de dolari, bijuterii de aur şi un parfum minunat pe care nu-l recunosc, dar care mai că mă dă pe spate.

E complet ieşită din peisajul de aici şi foarte Boca Raton, Florida. Mă priveşte la fel de uluită – sunt îmbrăcată corect pentru cartierul meu, dar nu şi pentru locul de unde vine ea: pantaloni scurţi de blugi albi, rupţi, o bluză verde fără mâneci cu o curea în talie, un lănţişor ieftin indian şi papuci albi.

— Bună, am venit să văd apartamentul.

— Intră, îi zic, zâmbind cât pot de drăguţ.

Şi mă gândesc ce bine e că nu e din oraş, altfel s-ar fi prins imediat că locul ei e în Upper East Side, nicidecum aici.

— Vrei să arunci o privire?

Beata merge direct la fereastră şi priveşte peisajul care i se oferă: clădiri fără lift, cu scări, vânzători ambulanţi şi o mulţime de oameni pe stradă, un amestec colorat de localnici, turişti şi navetişti.

— E drăguţ aici, liniştit, îi zic şi, imediat ce rostesc cuvintele, se declanşează alarma ascuţită a unei maşini, apoi sunetul ţipător al unei

ambulanţe. Aşa fac peste tot în New York, când vor să evite semaforul, îi spun. Foarte supărător şi complet inutil.

Beata zâmbeşte, aruncă o privire în dormitor şi se întoarce în camera de zi; se aşază pe canapea şi îşi ia aerul business.

— Nouă sute ai zis?

— Da, plus jumătate din cheltuieli.

Se opreşte, îşi încreţeşte buzele, iar eu aştept un refuz politicos. Pur şi simplu, nu mi-o pot imagina în apartamentul meu. După cum arată, aş zice că e obsedată de curăţenie. Noroc c-am făcut curat chiar înainte să vină. Fac curat la două săptămâni, chiar dacă urăsc treaba asta.

Beata se uită alarmată la mâna mea stângă.

— Pot să te întreb de ce ai un tatuaj din închisoare? Ai fost condamnată pentru ceva?

— A, nu! Am pierdut un pariu cu fostul meu prieten. Mi l-am făcut aici, la un salon de pe stradă, într-o seară, după ce băusem ca o cretină.

Beata îşi încreţeşte buzele din nou. Ştiu că-i repugnă tatuajul meu, dar e politicoasă.

— Foarte drăguţ, au făcut treabă bună.

— Deci, vrei camera?

Vreau să se termine odată. Sunt sigură că numără secundele până dispare de aici.

— Nu e nici o problemă dacă nu vrei… tocmai ce-am rămas fără serviciu, de-asta am pus anunţul, încerc să reduc cheltuielile, dar nu sunt disperată, mai am nişte bani puşi deoparte, o mint cu nonşalanţă.

— O vreau, mă întrerupe Beata.

— Serios?

— Sunt evreică poloneză, iar apartamentul e chiar în cartierul polonez. Mi-ar plăcea să petrec ceva timp pe-aici. Este al tău

apartamentul?

— Închiriat. Şi trebuie să-ţi comunic că subînchiriez ilegal. Nu te pot trece în actele de închiriere şi nici nu intenţionez. E ceva temporar, până îmi găsesc ceva de lucru.

— În ce mă priveşte nu e nici o problemă, sunt din Florida şi n-am suficient credit. Am în jur de cincizeci de mii pe cardurile de credit şi mi-ar fi greu să primesc aprobare pentru o chirie în New York.

— Dar cu ce te ocupi? întreb îngrijorată.

Să nu am eu serviciu e acceptabil, ea însă – nu. Trebuie să aibă un job solicitant şi foarte bine plătit.

— Sunt designer de interioare, călătoresc foarte mult. Călătorii mai scurte sau mai lungi, voi fi destul de rar pe-acasă.

— Grozav!

Sună solicitant şi destul de bine plătit pentru mine, mă gândesc.

Deschide geanta şi-mi întinde un teanc de bancnote, pe care le număr.

— Când vrei să te muţi?

— În seara asta. Tu unde o să dormi?

— Aici, răspund, mângâind canapeaua.

Beata pleacă şi se înfiinţează din nou la şase seara, cu două valize Louis Vuitton şi un instalator care montează încuietoare la uşa de la dormitor. După care dispare – după cum şi promisese – o săptămână, la Boston.

Înainte de a dispărea, apucă să-mi spună că numele ei înseamnă „binecuvântare“. Nu mă pot gândi decât că pentru mine e, într-adevăr, o binecuvântare. Banii pe care mi i-a dat acoperă toate cheltuielile pentru apartament în aceste vremuri disperate fără job, ajutor de şomaj sau vreo idee de cum să-mi achit facturile.

Beata se întoarce într-o noapte: arată – ca de obicei – fabulos. Mă salută, se uită în jur şi se încruntă.

— Ciorapul ăsta desperecheat e tot aici? Era în încreţitura asta a canapelei şi acum cinci zile.

Îl iau repede, jenată, şi-l arunc în coşul cu rufe murdare, chiar dacă e găurit şi probabil că mâine-l arunc. O aud cum zice în spatele meu:

— Scuze, dar în ce priveşte curăţenia, sunt maniacă.

O, asta ştiam! Şi pe de o parte îmi place, pe de altă parte urăsc chestia asta. Mă întorc spre ea tocmai când îşi deschide geanta şi scoate din ea o cutie de bijuterii şi o sticluţă de parfum – *Flower* de la Kenzo.

— Să vedem ce mi-a luat Larry…, zice.

Mă abţin să întreb cine este Larry şi mă uit cum scoate un lănţişor superb, de argint, din cutie.

— Oribil! Ce idiot! oftează. Larry ştie că nu port decât aur şi ăsta e oricum prea mic. Parcă l-a găsit prin casă, un lănţişor păstrat pentru bar mitzvah-ul nepoatei. Uite, ia-l tu, îmi zice şi-mi oferă cutia de parc-ar fi ultimul gunoi.

Îl iau, zilele astea mă gândesc de două ori şi când cumpăr mâncare, drept urmare nu prea am loc de cheltuieli pe bijuterii. După care desface sticla de parfum şi face o faţă oripilată.

— Cât crezi că a costat ăsta?

— Nu ştiu, undeva între 40 şi 60 de dolari?

— Ce zgârcitură ticăloasă şi Boaz ăsta! A fost în Europa şi asta e tot ce s-a gândit el să-mi aducă.

Îşi dă cu puţin parfum la încheietură şi miroase.

— Nu-mi place parfumul ăsta, miroase a spray de gândaci. Ia-l tu.

Îl miros. Clar, nu e cel mai bun parfum din lume, dar nici atât de rău nu e. Îl iau.

Beata vine şi pleacă săptămână de săptămână şi când e aici fie face curat, fie mă asasinează cu bunătatea ei. Habar n-aveam că poate fi atât de distractiv să ai o colegă de cameră. Aproape că nu o prind pe-acasă, dar când e – e mai ceva ca Moş Crăciun, cu toate cadourile pe care mi le face, lucruri cumpărate din magazine inaccesibile pentru mine: Bergdorf Goodman, Saks sau Barneys. Habar n-am dacă toate cadourile astea sunt de la clienţi mulţumiţi de noile lor interioare, sau de la admiratori, sau de la cei ce se încadrează în ambele categorii.

De fiecare dată când ajunge acasă – rar, ce-i drept – mai întâi curăţă şi spală tot ce prinde. Apartamentul străluceşte pentru prima dată într-o sută de ani sau de când s-a construit. Singurul dezavantaj este că stă cu orele în baia micuţă, face băi lungi, parfumate, îşi răsfaţă fiecare părticică a corpului, îşi face măşti de faţă şi masaje cu loţiuni parfumate de corp şi îşi coafează părul ca-n reviste. Înainte de a fi designer era coafeză, şi încă una premiată, aşa că se pricepe de minune.

— Povesteşte-mi de ultima casă pe care ai decorat-o, îi zic într-o seară.

Las cartea despre arte pe care am împrumutat-o de la bibliotecă şi o privesc, aşteptând răspunsul.

— A, eu nu-s chiar designer. Deocamdată studiez pentru a deveni designer, îmi răspunde, dar mi-e destul de greu s-o cred, n-am văzut-o niciodată cu vreo carte în faţă.

— Care e atunci job-ul tău?

— Lucrez ca damă de companie independentă. Am câţiva clienţi obişnuiţi şi alţi câţiva ocazionali, care apelează la serviciile mele pentru călătoriile lor de afaceri. Îmi plac la nebunie călătoriile în interes de afaceri.

Asta sună în acelaşi timp îngrozitor şi extrem de incitant.

— Şi cum sunt? o întreb pe nerăsuflate.

— Păi, fie sunt scunzi, fie graşi, bătrâni, urâţi, semi-impotenţi, căsătoriţi – sau toate astea la un loc, îmi răspunde pe un ton plat. Cel cu care am fost săptămâna asta stă în Brooklyn. Mare şi păros. Şi alb pe de-a-ntregul. Când pleacă nevastă-sa, mă duc şi stau câteva zile cu el. E absolut inofensiv, nu i s-a mai sculat de ani de zile nici cu Viagra, nici cu altceva. Nu vrea decât să-mi producă plăceri orale, dar îşi petrece câteva ore în felul ăsta, ceea ce pentru mine nu-i deloc plăcut – îţi dai seama că aş prefera să fie cât mai scurt. Urăsc să-i văd cum pierd timpul străduindu-se să mă aducă la orgasm, şi, nu ştiu cum, dar toţi par obsedaţi de asta.

Simt cum mi se strânge stomacul. Mă uit la femeia asta curată şi frumoasă şi-mi imaginez cum o linge un libidinos păros, cu burta mare, şi nu înţeleg cum poate să facă asta.

— Adică nu trebuie să iubeşti pe cineva ca să devii… hm… intimă cu el?

Beata mă priveşte surprinsă cu ochii ei negri, rotunzi şi mari şi pe buzele perfect rujate îi pluteşte un zâmbet.

— Nu mai cred în iubire. M-am măritat din dragoste, eram tânără şi inocentă, o imigrantă cu ochi strălucitori. Dar când s-a plictisit de mine, soţul meu m-a dat afară şi şi-a adus o soţie nouă, din Mexic. M-a lăsat pe stradă – fără job, chiar înainte de a-mi fi primit viza permanentă. Ambii mei părinţi au murit, iar pe altcineva nu am – nici în Polonia, nici în altă parte. Acum am auzit că şi-a luat altă imigrantă, de data asta din Rusia. Iubirea Eternă este doar un nume oarecare pentru Pofta Temporară şi Interesele Reciproce. Nu mai cred decât în bani. Vreau să am grămezi de bani.

Îmi pare rău pentru Beata, dar simt brusc că nu o mai vreau în apartamentul meu. Încerc să zic ceva în sensul ăsta, dar buzele nu vor să se mişte. Nu vreau să pară c-o judec.

— Îmi pare rău că simţi asta.

— Să nu-ţi pară rău pentru mine, eu câştig şi cinci mii de dolari într-o săptămână bună. Să-ţi pară rău pentru tine. Tu cât câştigi?

Nu zic *nimic*, pentru că momentan cam atât câştig. Şi mă gândesc că ştie şi ea asta, şi mă simt umilită. Încerc să-i parez întrebarea şi răspund ca o doamnă la ironia ei:

— O grămadă de bani, îi spun admirativ. Foarte impresionant, pe de altă parte eşti frumoasă, îi meriţi. Lucrezi pentru vreo agenţie?

— Nu. Ăştia iau jumătate din câştigul fetelor. Iar mie îmi place să lucrez pe cont propriu, chiar dacă e mai puţin sigur. În Manhattan trăiesc cei mai mulţi milionari şi miliardari din Statele Unite, nu ca-n Tampa sau Boca, unde băteam plictisită mall-urile şi strângeam doar datorii. Vreau să-mi achit datoriile la bancă – mă omoară dobânda – şi să strâng suficienţi bani pentru casa mea. Da, uneori mi-e dor să fac sex cu un mascul tânăr, frumos, dar când se întâmplă asta – pun repede un anunţ pe Craigslist pentru o aventură de-o noapte şi primesc ce am chef. De fapt, chiar în seara asta am ceva stabilit.

— Ai un site al tău?

— Nu. Dacă ai site, pari profesionistă, dar toţi vor să creadă că e prima dată când faci aşa ceva. Se întâmplă că aşa-ţi plac ţie bărbaţii – mai bătrâni sau mai graşi – şi se mai întâmplă să fii şi un talent nativ, deschisă la toate fanteziile şi practicile lor.

— Şi cum îi găseşti?

— Pe Craigslist, draga mea! Nu cer niciodată bani. E ilegal. Le povestesc ce cheltuieli am şi aştept să se ofere. Unul îmi plăteşte chiria,

altul cardul Visa, altul pe cel American Express, alţii îmi dau bani-gheaţă… şi toţi îmi fac cadouri, cu orice ocazie.

— Şi dacă nu se întâmplă aşa?

— Nu le mai răspund niciodată la telefon. Trec la următorul. Şi – desigur – regula nr. 1: nici unul nu ştie despre ceilalţi.

Beata iese îmbrăcată cât mai puţin elegant, dar tot e prea mult pentru armăsarul falit, dar frumos din Hoboken cu care are întâlnire. Rămân acasă şi răsfoiesc albumele de artă contemporană pe care le-am întins pe jos. Mi-am cumpărat câteva cărţi şi am senzaţia că fie am ajuns la limita de credit, fie sunt foarte aproape. Deocamdată sunt în plină fază de negare. Nici măcar nu îndrăznesc să mă uit pe extrasele de cont, să văd ce datorii am. Am căutat de lucru în absolut toate galeriile şi muzeele din New York, dar nu se fac angajări pe nicăieri. M-am gândit să mă angajez în vreun restaurant, dar la câte am văzut fără clienţi – risc să muncesc degeaba. Dacă nu-s clienţi, nu-s nici bacşişuri. Iar ultimul angajat primeşte tot timpul cea mai proastă tură.

Nu pot să dorm. Mă gândesc la ce mi-a zis Beata şi nu ştiu exact ce simt. O parte din mine, cea principială, ar vrea s-o dea afară din apartament, dar cealaltă parte mă îndeamnă să renunţ la judecăţile de valoare şi să răspund la unul dintre anunţurile „binefăcătorilor“. Deşi nu cred că m-aş califica: nu mai sunt studentă, nu-mi plac babalâcii, nu sunt drăguţă şi ascultătoare cum şi-ar dori ei. Orice fetişcană asiatică ar juca rolul ăsta mult mai convingător; în plus, nici aranjată ca Beata nu sunt. Am mai slăbit un pic, am ajuns la 60 de kg, dar tot nu-s vreun fotomodel.

Îmi deschid, plictisită, laptopul şi verific mail-ul. N-am decât un răspuns la anunţul din matrimoniale, de la un necunoscut pe nume „Ducesa“. Are un subiect interesant: „O ofertă de nerefuzat“. Ce-ar putea

fi? Să lucrez de acasă şi să mă îmbogăţesc? Să fac 70 de dolari pe oră, în somn? Sex pe bani cu o lesbiană? Nu, mulţumesc.

Deschid mesajul şi-l citesc:

„Dragă fată de treabă:

Ţi-am citit cu mare interes mesajul, iar poza îmi place foarte tare. Aş vrea să te întreb dacă te-ai gândit vreodată să lucrezi pentru o agenţie de dame de companie. Contrar opiniei majorităţii, damele de companie nu sunt obligate să facă sex cu clienţii. De fapt, acest lucru este chiar interzis. Printre clienţii noştri se numără foarte mulţi domni cu stare, care nu au nevoie decât de o fată tânără, drăguţă, care să-i însoţească la cină, la gala de binefacere sau pentru diverse alte ocazii sociale unde nu vor să meargă singuri. Poţi câştiga 400 de dolari în două-trei ore, timp în care suntem în permanentă legătură cu tine prin telefon, astfel încât siguranţa este maximă. Dacă vrei să ne întâlnim pentru un eventual interviu de angajare, sună-mă mâine să stabilim.

Cu drag,

Ducesa 1-917-…“

Mă întreb de ce mi-o fi scris mie. Oare le lipsea tipa „de treabă“ din portofoliu? Şterg mesajul şi încep să caut un job adevărat prin anunţurile de pe Craigslist din secţiunea Arte, Media şi Design. Trec de anunţurile „fără plată“ pentru activităţi extra-curriculare, interni şi asistenţi şi găsesc ceva atractiv: un job din secţiunea de divertisment semi-adult, numit *Twittering*; mă uit pe cerinţe:

1) Peste 18 ani

Se aplică.

2) Foarte activă sexual

Mda, nu se aplică. A trecut mai bine de-o lună.

3) Super-petrecăreaţă.

Nu am fondurile necesare. Doar dacă nu cumva se pun la petreceri şi localurile de la subsol din Union Square, unde poţi să stai să bei cinci shot-uri cu zece dolari.

4) Considerată „fierbinte“ de oricine se uită la ea.

Aş vrea eu.

5) Ştie cum să se folosească de cuvinte şi se poate exprima într-un mesaj de maximum 140 de cuvinte pe Twitter.

Nu chiar… mă descurc mai bine cu imaginile decât în cuvinte. Toby zicea chiar că am o aplecare spre clişee.

Mda, nu-i de mine. Trebuie să găsesc ceva mai realist. Uite. Ăsta arată bine:

„Galerie non-profit pe Broome Street solicită asistentă pentru o viitoare licitaţie fără strigare în scopuri umanitare.

Durata postului: trei săptămâni.

Două sute de dolari pe săptămână.“

Sigur, două sute de dolari pe săptămână nu-i vreo scofală, dar măcar voi avea ce mânca, nu voi fi nevoită să apelez la ajutor social. Compun la repezeală o scrisoare de intenţie, umflu puţin faptul că am avut arta ca disciplină secundară în facultate şi un an de experienţă la Galeria Mad Box, ataşez CV-ul şi trimit.

Altceva potrivit nu mai găsesc pe Craigslist.

Nu pot să adorm, aşa că ies pe scara de incendiu să fumez o ţigară. Privesc spre clădirea din cărămidă de peste drum şi observ ceva ciudat. O fată cam de aceeaşi vârstă cu mine, cu părul lung şi roşcat, se plimbă

înainte şi-napoi pe scara de incendiu. Înainte şi-napoi. Înainte şi-napoi. Drogată, probabil.

Capitolul 5

Păreri de rău la galerie

Santiago e un portughez de vreo cincizeci de ani, colorat şi cochet ca toţi proprietarii de galerii din New York pe care-i ştiu. Stă pe un scaun mare, din piele portocalie, în faţa unui computer. Deasupra lui e atârnată o reproducere indecentă, înrămată, după Bomb Irvin. Se uită câteva clipe la CV-ul meu subţire după care-şi ridică privirea filtrată prin ochelarii de colecţie şi-mi zâmbeşte.

— Ce ar trebui tu să faci e să-i suni pe toţi clienţii noştri şi să-i convingi să doneze un tablou de colecţie sau un alt obiect de artă pentru licitaţia în scopuri umanitare de peste trei săptămâni. După ce-i convingi, trebuie să mergi la ei să iei ceea ce donează, să pui obiectul în catalogul licitaţiei, să faci o invitaţie pe care s-o trimiţi şi printată, şi pe e-mail, să coordonezi furnizorii şi artiştii şi să te asiguri că ai confirmarea telefonică de participare a câtorva dintre persoanele de interes public. Crezi că poţi face toate astea?

— Simplu ca bună-ziua!

— Atunci, dacă vrei, eşti angajată.

Dacă vreau? Normal că vreau! De-aia am venit, nu?

— Sigur. Când încep?

Îşi priveşte ceasul de colecţie Star Wars Pod Racer Turbine.

— Păi, ce-ai zice să începi chiar acum? Trebuie să mă întâlnesc cu cineva într-un bar peste drum, aş avea nevoie să rămâi tu aici, să preiei telefoanele. Nu trebuie să zici decât: „Bună ziua, aţi sunat la *Vintage Fine*

Arts and Prints, Santiago este într-o întâlnire. Îmi puteţi spune, vă rog, numele dumneavoastră…“.

Nu termină propoziţia, concluzionează doar:

— Înţelegi tu, eşti fată deşteaptă.

Se repede pe uşă afară, se întoarce să ia un pix de pe birou şi-mi face o ultimă recomandare:

— Azi e doar aşa, de încălzire. Uită-te prin baza noastră de date şi pe site, avem o grămadă de lucruri de făcut pentru licitaţie. Dacă eşti bună, vei avea de la mine o scrisoare de recomandare care-ţi va deschide multe uşi.

— Ar fi minunat. Mulţumesc!

Exact ce-mi trebuie, chiar mai mult decât banii: o a doua recomandare. De când am venit din Buffalo am reuşit să învăţ că toată lumea cere două recomandări newyorkeze, iar eu nu o am până acum decât pe cea de la Mad Box, ceea ce nu prea mă ajută să găsesc un job în domeniul ăsta.

Uşa se închide cu zgomot în urma lui, iar eu mă aşez, mândră, la birou. Privesc o fotografie în ramă argintată de-a lui Santiago cu pălărie roz şi mustaţă falsă. Stă lângă doi adolescenţi zâmbitori – o fată şi un băiat – iar lipsa oricărei prezenţe feminine mă face să cred că e divorţat. Computerul lui Mac e pornit şi are deschisă o bază de date de sute de artişti şi colecţionari.

Mă uit la baza de date de clienţi de pe ecran şi mă simt puţin pierdută.

Plictisitor. Adică, desigur, abia aştept să m-apuc de lucru, serios. Dar prima mea grijă e să-mi verific e-mail-ul; dacă nu-l verific din jumătate-n jumătate de oră, simt că-mi lipseşte ceva.

Mă uit în colţul de jos, din stânga ecranului şi văd că Internet Explorer-ul e deschis; apăs pe iconiţă şi intru online. Brusc, se deschid în

cascadă cinci ferestre: trei anunţuri de pe Craigslist, e-mail-ul personal al lui Santiago şi site-ul galeriei. Titlurile anunţurilor de pe Craigslist sunt scandaloase. Da, ştiu, e şi ilegal, şi imoral să-ţi bagi nasul în treburile omului, dar nu rezist impulsului şi deschid primul anunţ, cu titlul: „Cuplu sexy caută bărbat rafinat, atrăgător“. Îmi ţin respiraţia şi citesc o descriere lungă şi detaliată de fantezii sexuale, măsurători de organe genitale şi detalii picante. Tipul care a pus anunţul vrea ca bărbatul căutat să fie bisexual, foarte îngrijit, cu o educaţie impecabilă în şcoli prestigioase şi cu un cocoşel supradimensionat. Ceea ce mă uimeşte cel mai tare este că soţia vrea ca acest bărbat rafinat să fie divorţat, cu copii, adică înainte şi după şedinţele lor de sex în trei să poată sta de vorbă la un pahar, fiecare despre copiii lui. Cuplul a mai pus şi două fotografii deprimante cu organele lor sexuale obosite. Probabil le-au făcut cu telefonul mobil, se văd foarte prost. Poza ei este cu un vagin bătrân, desfăcut şi observ îngrozită că are unghiile cu aceeaşi tăietură pătrăţoasă ca şi mine şi vopsite cu o ojă albastră, ca a mea. Groaznic!

Las fereastra în bară şi o deschid pe a doua, cu titlul:

„**Tânără, am nevoie de 2000 de trandafiri** – numele de cod pentru dolari – **pentru a mă muta într-un apartament nou.“**

Spre deosebire de primul, acest anunţ este scurt: „Sunt dispusă să fac aproape orice“. Cel de-al treilea are titlul: „Jucărie masculină pentru sărbătorit – 22 m4m“. Nu apuc să-l deschid, îl aud pe Santiago la uşă.

— Cel cu care trebuia să mă întâlnesc n-a apărut. A sunat cineva cât am fost plecat?

— Nu.

— Mulţumesc, dragă. Ne vedem mâine la zece dimineaţă.

Mă ridic de pe scaun şi mă îndrept spre uşă, dar chiar înainte de a ieşi, mă cuprinde panica. Dacă-mi zice mâine că nu mai are nevoie de mine?

— Nu semnăm nimic? îl întreb cât de calm pot.

— Nu. O să-ţi dau banii în mână la sfârşitul celor trei săptămâni.

— Bine.

Sunt obişnuită să fiu plătită cu bani gheaţă, aşa că-i mulţumesc lui Santiago pentru timpul acordat, pentru oportunitatea pe care mi-a oferit-o – un pas înainte în cariera mea în acest domeniu – şi pentru că a fost dispus să acorde o şansă tânărului talent care sunt. Adaug tot ce-mi mai trece prin cap, deşi urăsc chestiile astea, ştiu că la astfel de ocazii nu strică deloc să pupi în fund. Apoi plec.

Pe drumul spre casă plănuiesc deja cum voi cheltui banii. Dacă primesc 200 de dolari pe săptămână şi cheltuiesc numai 100 de dolari pe săptămână, după cele trei săptămâni am existenţa asigurată încă trei săptămâni. Adică o grămadă de timp la dispoziţie să-mi găsesc un nou job. Aş vrea să scap de Beata cât mai curând posibil, dar morala trebuie să mai aştepte, nu-i pot face pe plac cât timp ea plăteşte toată chiria. Şi mă mai şi răsfaţă cu cadouri. Îmi mituieşte, oare, virtutea? Nu… virtutea mea nu-i de vânzare, e doar mai slobodă în aceste condiţii vitrege. Sper ca următorul job să fie mai bine plătit, asta şi cu ajutorul scrisorii de recomandare de la Santiago. După asta i-aş putea spune Beatei că vine mama la mine din Buffalo şi stă o lună, aşa că am nevoie de apartament. O să pretindă că e totul în regulă şi o să plece în linişte. După o vreme îşi va aduce aminte de mine ca de cea mai bună colegă de apartament. Nu o să afle niciodată că de fapt am dat-o afară din cauza meseriei pe care şi-a ales-o.

Beata străluceşte de entuziasm şi nu-i stă gura deloc cât timp ne uităm prin nişte haine de designer vintage la Tokyo Seven, pe 7th Street între First şi Second Avenue, mă întreb dacă n-a amestecat cumva cocaina cu

ecstasy deşi nu recunoaşte c-a fumat decât nişte iarbă cu un bolivian superb care stă vreo două zile în oraş. Abia mă mai ţin picioarele după trei săptămâni de 12 ore de muncă pe zi, la Santiago. Mâine e licitaţia şi o invit şi pe Beata. Nu vreau s-o transform în colecţionar de artă, dar arată ca şi când ar fi bogată, iar asta ajută întotdeauna vânzările.

Ies din magazin cu o rochie verde-metalic fără spate, Armani, şi o pereche de sandale la mâna a doua, Manolo, dar şi cu încă o datorie de 190 de dolari pe card. E nimic pe lângă cât ar costa noi, doar că banii ăştia ar fi trebuit să-mi asigure libertatea încă două săptămâni. Şi uite-aşa mi-a rămas doar o săptămână de trai liniştit – e clar, nu sunt întreagă la minte!

Mai bine nu mă mai gândesc. Beata sugerează să luăm prânzul la Bourgeois Pig şi fac apel la toată voinţa pe care o mai am să refuz. Mi-e dor de locşorul ăsta şic, deşi pare sărăcăcios, dar nu-mi mai permit încă un lux săptămâna asta. Îi zic c-am putea merge, în schimb, să mâncăm humus în St. Marks între First Avenue şi A, o porţie mare costă doar şase dolari. Şi vinul e ieftin acolo, cel mai ieftin din Manhattan, doar patru dolari paharul.

— Ai depus cecul pe care ţi l-am dat pentru ultima chirie? mă întreabă Beata când vine mâncarea.

— Da. De ce întrebi?

— Aş vrea să-ţi cer o favoare. Se poate?

— Sigur.

— Acum, c-am plătit două luni de chirie, aş aprecia foarte mult dacă mi-ai putea da o scrisoare de recomandare în care să zici c-am fost un chiriaş bun, mi-am plătit chiria la timp… chestii din astea. A, apropo, aş avea nevoie să treci şase luni, nu două. Am nevoie de o evidenţă pe şase luni să mă calific pentru o chirie în Manhattan. E timpul să mă mut

singură, aş putea face mai mulţi bani aşa şi mi-aş controla şi mai bine afacerea.

Cât pe-aci să mă înec cu humusul cu migdale, deci aşa se explică toate cadourile Beatei!

— Draga mea, nu pot să mint că locuieşti aici de şase luni, îi zic. Dacă, de exemplu, ai jefuit o bancă sau ai omorât pe cineva acum trei luni?

— Aiurea, răspunde ea cu zâmbetul ei strălucitor şi nepăsător, toţi fac aşa.

Mă gândesc la fisc. Dacă declar în scris aşa ceva, ar trebui să plătesc taxe pe fiecare centimă pe care n-am primit-o de la Beata în ultimele şase luni.

— Beata, ce-mi ceri tu e ilegal, îi zic. Nu pot face asta.

— Dar ilegal e şi ce faci deja, îmi răspunde iritată. Ai subînchiriat ilegal apartamentul.

— Da, dar… toţi fac aşa în New York.

Surâde răutăcios, arătându-şi dinţii de un alb strălucitor.

— Exact asta ziceam şi eu. O mână spală pe alta.

Urăsc certurile, iar asta promite să devină urâtă, aşa că fac ce ştiu eu cel mai bine: încerc să evit tot tămbălăul.

— Hai să discutăm altă dată, deocamdată nu-mi stă capul decât la licitaţia de mâine.

— Am nevoie de recomandarea asta în două zile, am găsit un apartament pentru care aş vrea să aplic. Dacă nu mă ajuţi, merg la proprietarul apartamentului tău şi-l rog să-mi dea o hârtie în care să scrie că stau acolo de două luni. Şi că am plătit chiria integral. Ştiu că e un apartament cu chiria stabilizată, nu plăteşti tu două mii de dolari chirie pe magherniţa aia.

Tresar consternată. Ştiu că nu e cel mai bun apartament din lume, dar mie îmi place. Nu l-aş numi sub nici o formă maghernişă.

— Nu poţi merge la proprietar, fii serioasă. M-ar da afară.

— În acest caz, îţi propun să te gândeşti foarte serios la propunerea mea.

Mă afund în scaunul din faţa biroului lui Santiago şi-mi contemplu oja cea nouă (violet aprins), cât îl aştept să termine de vorbit la telefon şi să-mi dea banii.

Santiago închide telefonul şi-mi oferă un zâmbet larg, cald.

— Emily, ţin să-ţi mulţumesc pentru munca depusă. Ai făcut o treabă fantastică. Ai planificat totul excelent, catalogul a ieşit binişor şi clienţii sunt înnebuniţi după tine. Şi formaţia a fost extraordinară. Toată lumea s-a simţit minunat. Vei avea succes pe viitor pentru că eşti o vânzătoare înnăscută şi eşti şi foarte sociabilă.

Santiago se opreşte şi citeşte ceva în computer. Îl simt cum dispare deodată într-o altă lume, aproape că-i simt entuziasmul secret ca pe un fior rece coborându-mi pe spate. Mă întreb dac-a câştigat la loto sau dacă nu e decât vreunul dintre mesajele lui oribile de pe Craigslist. De fapt, nu-mi pasă. Laudele pe care mi le-a adus îmi umplu inima de fericire. Încerc să-mi amintesc fiecare cuvinţel pentru scrisoarea de recomandare pe care vreau s-o redactez mâine, să mi-o semneze.

După câteva clipe lungi mă priveşte din nou, cu un zâmbet relaxat.

— Deci, din punct de vedere organizatoric, licitaţia a fost un mare succes. În mare parte – datorită ţie. Doar că nu am vândut nimic. Nu zic că e vina ta, e vina crizei financiare. Oamenii nu mai bagă mâna în buzunar pentru toate prostiile la modă, ca odinioară.

— Nimic, n-am vândut chiar nimic? oftez dezamăgită.

— Nimic. Drept pentru care nu te pot plăti, Emily. Nu am nici un bănuţ. Mă bazam pe succesul acţiunii caritabile, n-am mai plătit chiria pentru galerie de trei luni. Curând o să ne dea afară.

Mi se învârte capul de gânduri oribile. Adică are, ticălosul, bani să plătească pentru cei „2000 de trandafiri“ pentru o tânără de pe Craigslist care e dispusă să facă aproape orice preţ de câteva ore, sau pentru jucăria masculină de ziua lui, dar pentru mine, nu?

— Înţeleg, dar ce-am vorbit rămâne vorbit, da? Am avut o înţelegere.

— Sunt o persoană foarte respectată în comunitatea artiştilor pentru cuvântul şi integritatea mea. Dar aceasta este o situaţie excepţională, te rog să înţelegi, draga mea. Am mâinile legate.

— Îmi puteţi da măcar scrisoarea de recomandare?

— Mă tem că nu. M-am gândit, să ştii. Pentru că oficial nu ai lucrat aici, nu-ţi pot scrie acea recomandare, aş putea avea probleme cu fiscul.

Santiago se întoarce la computer şi când îşi mută privirea înapoi spre mine, pare surprins că n-am plecat încă.

— Îmi pare rău, dragă.

Asta e replica la care ar trebui să-mi dau seama că trebuie să mă ridic şi să plec.

Iar eu sunt o doamnă, la dracu'! Mă ridic şi ies.

Îmi trec prin cap toate apelativele, de la nemernic împuţit la tâmpit, cretin, bou, căcăcios, nesimţit, sculă proastă, tot ce i-aş fi putut spune în faţă dacă n-aş fi fost atât de bine-crescută, sau timidă sau nu-mai-ştiu-cum şi, pe măsură ce mă apropii de casă, şocul se transformă în furie.

Trec de cele trei bine-cunoscute restaurante indiene dinaintea clădirii unde locuiesc. Taj, Taj Mahal şi Haj Mahal. Trei chelneri indieni în pantaloni negri şi cămăşi albe îmi apar în faţă ca din pământ şi mă invită, fiecare, să intru în cârciuma lui. Mă ştiu bine, doar mă văd zilnic intrând

şi ieşind din clădirea de-alături, cu toate astea în fiecare zi sunt pe capul meu. Iar eu îi ignor constant. Adică, pe cuvânt, sunt pe poziţii chiar dacă mă văd cu coşul plin de rufe. De data asta mă opresc şi mă prefac că citesc meniul la Taj Mahal. Nu mă simt pregătită să urc, să-i fac faţă Beatei. N-a venit la licitaţie, mă gândesc că poate chiar s-a dus la proprietar, supărată c-am refuzat-o. Poate că deja mi-a strecurat pe sub uşă vreun ordin de evacuare sau ceva de felul ăsta. Nu-mi permit să trăiesc fără job, fără ajutor de şomaj, fără asigurare de sănătate şi fără casă. Dar aşa sunt eu – nu vreau decât ce nu-mi permit.

— Azi a fost Poliţia pe-aici, îmi zice chelnerul de la Taj Mahal. Au luat-o pe prietena ta.

— Cum? De ce?

— Nu ştim. Ne-am gândit că poate ştii tu de ce…

— Ba chiar deloc.

Mai apare un chelner cu întrebări:

— Era prostituată?

Şi se mai bagă unul în vorbă:

— E aici un domn care doreşte să-ţi vorbească.

Mi se învârte capul.

— Vă rog, nu acum. Nu am chef să vorbesc cu nimeni.

Intru în fugă în clădire, alerg pe scări şi mă reped în apartament. Au dispărut toate lucrurile Beatei.

Slavă Domnului că n-am fost acasă când a venit Poliţia!

Indiferent ce se-ntâmplă, eu rămân la povestea mea: era o prietenă veche din Tampa. Sau din Boca Raton? Habar n-aveam că e damă de companie. N-a venit niciodată cu cineva în casă. Lipsea mult de-acasă. Stătea mult pe net, ca toată lumea. Ce, e ilegal? Nu se droga. Cel puţin, nu aici, nu când eram împreună.

În graba mea am lăsat uşa deschisă şi-mi dau seama că a intrat cineva. Mă întorc şi văd un domn scund, stilat, la vreo şaptezeci de ani. Ăsta cine dracu' mai e?

— Bună, sunt un prieten de-al Beatei. Jim Contori. Te-am aşteptat la un ceai, la Taj Mahal. Voiam să-ţi spun că m-a sunat Beata mai devreme, i-am luat eu lucrurile şi le-am depozitat undeva. Nu trebuie să chemi Poliţia, n-a avut loc nici o spargere.

— Mulţumesc, îi răspund. Ce s-a întâmplat?

— Nu prea ştiu. Trebuie să plec, e târziu. Prietena mea, cu care locuiesc, tocmai vine de la aeroport.

Dumnezeule, până şi bătrânii de şaptezeci de ani care stau cu prietena apelează la serviciile prostituatelor? A, pardon, nu ştia că e prostituată, a crezut că face asta pentru prima dată, a cedat farmecelor lui şi avea nevoie de ceva sprijin financiar.

Jim se furişează afară cu expresia cuiva care-şi cere scuze că e acolo – sau că există. Mă-ntreb cum naiba a reuşit Beata s-o facă şi cu el.

Mă strecor pe lângă sculptura-gunoi a lui Toby şi sar în patul Beatei – care e al meu, din nou, ura! Nu-mi pasă că-mi şifonez rochia Armani pe care, nechibzuită, am cumpărat-o ieri pe card, bazându-mă pe banii de la Santiago. Aş vrea s-o pot duce înapoi. Şi rochia, şi sandalele cu tot cui Manolo. Dar magazinul nu acceptă. Ce bine e să am tot apartamentul pentru mine, din nou! Şi chiria e plătită pe toată luna. Cineva acolo sus mă iubeşte, chiar dacă Santiago şi Beata de-aici de jos – nu.

Trebuie să găsesc rapid un job, unul plătit şi o nouă colegă de apartament – de data asta, cineva cu principii.

Văd peste drum un televizor mare, cu ecran plat, aprins în întuneric. E deschis aproape în fiecare seară. Pun iPod-ul şi ascult „Midnight in Chelsea“ de Bon Jovi. Ce-mi place Bon Jovi! Aşa un tip aş vrea să

întâlnesc. De fapt, e singurul tip blond care-mi place. De obicei îmi plac cei înalţi, bruneţi şi pasionali. Îmi place personalitatea lui. Încrezător, sensibil şi pasional. Şi adevărat. Nu e un nemernic dintre ăia care mint femeile din viaţa lor. Cum e fostul meu, Toby.

Lovesc ceva tare cu cotul sub pernă. Iniţial am impresia că e un vibrator pe care probabil l-a lăsat Beata, dar simt că e mai mare şi are o formă dublă. Scotocesc pe sub pernă şi scot un binoclu. Aşa, deci, Beatei îi plăcea să-şi spioneze vecinii! Mă sprijin în coate şi mă uit prin binoclu. Vreau să văd ce e la televizorul mare de peste drum. Ha! E un videoclip de-al lui Bon Jovi. Tocmai se termină „The Quees of New Orleans“ şi începe „Put the Boy Back in Cowboy“. Cineva de acolo, din întuneric, se uită la videoclipuri şi îi place aceeaşi muzică. Mă întreb cine-o fi. Văd o siluetă care se ridică de la un birou şi se aşază la tobe. E bărbat, dar e prea întuneric, nu-i văd faţa. Văd însă ceva ce mă intrigă: un tatuaj imens cu un şarpe încolăcit pe braţul stâng şi pe bustul gol.

Capitolul 6

Destinaţie necunoscută
Zi-mi unde şi mă prezint

Mă trezesc târziu după festivalul meu muzical care s-a întins foarte târziu în noapte. Mă simt ameţită după visul alimentat de lipsa unui job şi de teama pentru ce-ar putea ieşi din toată afacerea asta cu Beata: se făcea că stăteam într-un şir lung de oameni cu un cadou frumos împachetat în mână. În faţa şi în spatele meu erau mii de oameni, aşezaţi în rând, toţi cu cadouri în mâini. Nu ştiu pentru ce stăteam la rând, dacă aşteptam să vorbim cu Dumnezeu sau dacă aşteptam un interviu pentru un job sau altceva, fiecare cu darul lui unic, natural, frumos împachetat şi pentru care speram să primim ceva în schimb.

Îmi beau cafeaua, dar tot cu mintea-mprăştiată. În apartament e cald şi umezeală, dar nu-mi permit să pornesc aerul condiţionat. Încerc să mă adun, să mă concentrez. Dacă Santiago a pus un anunţ pe Craigslist pentru că e un nemernic zgârcit, poate-ar trebui să caut de lucru în altă parte, unde-s anunţuri serioase, de exemplu în *The New York Times*.

Nu mi-e foame, dar aş putea mânca ceva. Aproape c-am uitat gustul mâncării, la fel cum l-am uitat şi pe-al bărbaţilor. N-am mai luat un mic dejun ca lumea, cu ouă şi şuncă, cartofi prăjiţi şi vafe cu sirop de arţar de la brunch-ul de adio cu Toby, din weekendul de dinainte de-a-mi pierde slujba. Am mai slăbit, ceea ce e un lucru bun. Mă cântăresc şi nu-mi vine să cred că am ajuns la 58 de kilograme. Toată munca pentru Santiago,

când n-aveam timp nici să mănânc, m-a ajutat să uit foamea constantă, obiceiul meu prost de-a ronţăi tot timpul ceva.

Deschid frigiderul şi scot singurul produs pe care-l găsesc, un măr roşu. Îl mănânc, apoi mă întorc la laptop şi caut o conexiune la net pe care să pot intra gratis. Găsesc trei liniuţe de semnal la UknowUwantSome. Ceea ce-mi aminteşte: înainte de-a-ncepe căutarea unui job, trebuie să pun un anunţ nou pe Craigslist pentru o întâlnire sâmbătă seară. Deja au trecut două luni de când n-am mai avut parte de sex şi ştie oricine că, după ce te obişnuieşti să stai cu cineva şi-apoi se termină brusc, e greu. Am nevoie de o temă pentru anunţ. Ultima, cea cu „tipa de treabă“, a fost OK, dar nu prindea esenţialul.

Mă uit la anunţuri, unul după altul, şi mă gândesc cum să fie al meu, să iasă în evidenţă. În mintea mea, oamenii sunt împărţiţi în două categorii. Cei înalţi, în formă, atletici, tineri şi frumoşi şi oamenii normali. Pe mine mă interesează numai prima categorie. Aici toţi sunt amuzanţi, expansivi, tot timpul în căutare de prieteni noi, tuturor le place să alerge în parc şi să-şi petreacă timpul cu prietenii şi familia. Majoritatea tipilor caută doar sex, relaţii fără obligaţii sau aventuri de-o noapte. Majoritatea tipelor vor să întâlnească pe cineva amuzant şi – de cele mai multe ori – din cu totul altă clasă. Toată lumea caută o schimbare, pe cineva complet nou şi complet altfel decât cei cu care s-au întâlnit până acum. Ca un restaurant nou, la modă, după ce-ai încercat toate tipurile de bucătării. După câţiva ani petrecuţi în New York am auzit că asta devine destul de puţin probabil, dar nu imposibil.

Deci, cum să-mi formulez anunţul?

Încerc titlul ăsta: „Dragoste la minut şi sex la minut“. Şterg ultima parte şi las doar „Dragoste la minut“. Nu trebuie să fiu prea explicită. Toată lumea ştie că dragostea nu-i decât un eufemism pentru sex.

„Între job-uri şi între iubiţi.“ Şterg şi reformulez. „Recent disponibilizată de la un job de doi bani, fără beneficii, după un alt job de doi bani, fără beneficii şi fără salariu, caut tip superb alături de care să uit mizeriile vieţii şi căruia să i-o trag până-i sar ochii din cap.“

Nu pot fi atât de directă.

Dar, cum zicea bunicul Fred, un catolic get-beget care mă surprindea adesea cu maximele lui ciudat de înţelepte, nu se poate şi cu pula-n cur şi cu sufletu-n rai.

Şterg anunţul şi mă uit pierdută în ecranul computerului. Lipsa de inspiraţie e atât de acută, încât las fereastra cu Craigslist în bară şi mă uit prin anunţurile cu locuri de muncă din *The New York Times*. Nu există o secţiune de Arte, doar una de Creativi/Designeri cu locuri de muncă pentru designeri, oameni din publicitate şi arhitecţi, dar aştept o minune: un job făcut pentru mine, ceva ce numai eu, cu darul meu unic, farmecul şi priceperea mea pot face.

Nu-mi ia mai mult de trei minute să-mi dau seama că nu există nimic de felul ăsta. Cam atât pe ziua de azi cu job-ul, aşa că mă apuc să citesc revista *Times*, semn clar că sunt îngrozitor de plictisită.

Accesez link-ul către *The Ethicist* şi privirea-mi cade întâmplător pe un citat din George Orwell din 1937: „Când eşti şomer, cu alte cuvinte când eşti subnutrit, hărţuit, plictisit şi te simţi oribil, nu vrei să mănânci mâncăruri sănătoase, plictisitoare. Vrei ceva bun! Şi ai tot timpul la îndemână ceva ieftin şi bun care te tentează. Hai să luăm nişte chipsuri de trei penny! Fugi şi adun-mi o îngheţată de doi penny! Pune ibricul, să facem un ceiuţ bun! … Şomajul e o suferinţă fără capăt care trebuie constant îndulcită, în special cu ceai – opiul englezilor.“

Nu s-a schimbat mare lucru din 1937 încoace. Doar că acum cafeaua, nu ceaiul, este opiul Americii. Mă simt răzbunată. Suferinţa mea chiar trebuie îndulcită constant, e-n regulă să nu vreau lucruri sănătoase, ci lucruri bune, gustoase.

În pat, jos din pat.

Nu mai am nevoie de alte scuze. Nu e nici o ruşine să vreau o aventură care să-mi aline singurătatea şi să mă scape de tensiunea acumulată. Doar că-s o grămadă de criminali şi de ciudaţi pe Craigslist. De exemplu, tipul de douăzeci de ani din Minnesota, care a ucis o femeie pe care a atras-o la el acasă cu un anunţ în care cerea pe cineva care să aibă grijă de copil, a fost condamnat la închisoare pe viaţă, fără cauţiune. A împuşcat-o în spate. Sau studentul la medicină din Boston, de douăzeci şi doi de ani, care a omorât o maseuză din New York. Groaznic.

Dar, la naiba, sunt excitată!

Ezit încă, degetele mi-au rămas suspendate deasupra tastaturii. Mă uit în apartamentul vecinului de peste drum. Acum televizorul e pe desene animate, iar el stă ghemuit deasupra computerului. Iau binoclul şi văd că e brunet. Pe perete are un poster înrămat cu o reproducere după tabloul *Lebede reflectând elefanţi* al lui Dali. Super, îmi place la nebunie Dali!

Las binoclul, măresc la loc fereastra cu Craigslist şi încep un anunţ nou, plină de speranţă.

Titlul: **Destinaţie necunoscută – 25, w4m, Manhattan, Lower East Side**.

„Iubitoare de Bon Jovi, caut un iubit care să semene cu Bon Jovi, pentru noaptea asta. Superb şi relaxat. Aventură de-o noapte exclusiv.

Trimite-mi doar o fotografie şi anunţul: «Destinaţie necunoscută». Zi-mi unde şi mă prezint.“

Ridic privirea şi mai arunc un ochi spre vecinul meu. E tot la computer, apoi se ridică – văd un contur gol, în ceaţă – după care dispare în spatele unei uşi.

Stau la o masă în Restaurantul Ucrainean din East Village, restaurant renumit, şi sorb dintr-un Bloody Mary până îşi termină Andre, partenerul meu de pe Craigslist, „pitch-ul“. Are 30 de ani şi e editor video, abia ce-a ajuns aici din Franţa; stă cu încă doi tipi în Brooklyn; e inteligent, are un aer impertinent şi poate avea „orice fată îşi doreşte“; dar i-a plăcut anunţul meu nu pentru c-ar fi vreun fan Bon Jovi, ci pentru că şi el se simţea singur şi excitat în seara asta. Cât priveşte înfăţişarea – n-are nici cea mai vagă legătură cu Bon Jovi. Are părul şi ochii negri şi e destul de masculin, într-un fel care-mi place.

L-am ales pe el dintre cele patru răspunsuri primite: un tip din New Jersey care n-a trimis poză, doar o fantezie detaliată, oribilă din care nu lipseau o zgardă şi o partidă violentă de sex oral; un altul de 26 de ani care avea un fetiş pentru picioare, din Upper East Side, care mi-a trimis chiar şi poze cu fosta lui prietenă; un roşcat pricăjit în şosete, pozat într-o cameră dezordonată şi deprimantă; şi un francez slăbuţ care pretindea că are 33 de ani, dar arăta de 18 sau – cu indulgenţă – 21 de ani maximum, care s-a prezentat ca „elegant şi dominator“. După un scurt schimb de mesaje mi-am dat seama că nu era decât un puşti singuratic şi curios.

— N-ai primit decât patru răspunsuri? mă întreabă Andre.

— Ciudat, nu? Mă aşteptam la mult mai multe…

— Presupun că anunţul n-a fost suficient de direct. Dac-ai fi zis doar „îmi place să fac sex oral“ ai fi primit 200 de răspunsuri într-o oră, zice Andre cu un aer expert şi începe să-mi povestească experienţele lui pe Craigslist.

A învăţat rapid cum stau lucrurile, deşi nu-i de mult în New York.

— Bun, există câteva tipuri de anunţuri. Mai întâi, cele de la femei care vor să întâlnească un tip drăguţ, pentru o relaţie pe termen lung. Apoi, femei care caută ceva anume, pentru că pe Craigslist poţi fi extrem de sincer, nu? De exemplu: „caut un tip care câştigă peste 150.000 pe an, are ochi albaştri, e-n Leu, lucrează în finanţe, îi plac bridge-ul şi squash-ul şi adoră să ofere femeii plăceri orale. Sau, pot aplica doar cei care au Pontiac“. În al treilea rând, femeile care nu vor decât sex, fără alte obligaţii. Patru: profesioniste sau semi-profesioniste în căutare de susţinători sau de ceva bani câştigaţi uşor, pentru diverse cheltuieli. Şi, în ultimul rând – cei care trimit anunţuri false, să facă rost de adrese de mail. În afara anunţurilor din categoriile trei şi patru, un bărbat trebuie să fie atent la anumite cuvinte-cheie, cum ar fi „forme pline“ – asta înseamnă grasă, de obicei. După ce elimină formele pline, profesionistele, semi-profesionistele şi vânătorii de adrese de mail, nu prea mai rămâne nimic. Greu al naibii!

Andre se lasă pe spate în scaun şi-mi zice, privindu-mă în ochi:

— E tare greu să fii bărbat pe Craigslist, sunt mult mai mulţi bărbaţi decât femei în căutare de sex fără obligaţii. Mă bucur tare mult că ne-am găsit în seara asta.

Oare ăsta să fie momentul când eu trebuie să-i zic ce rău îmi pare pentru el? Nu mă simt exagerat de altruistă în seara asta. Începem în scurt timp să dezbatem virtuţile relaţiilor fără obligaţii. Părerea lui e că bărbaţii sunt poligami, ca structură. Părerea mea e că nici femeile nu sunt

monogame, dar laud stăpânirea de sine şi valorile morale, în opoziţie cu promiscuitatea, la care el răspunde că astea-s doar vorbe-n vânt. Până să terminăm de dezbătut, eu mă răzgândesc cu privire la toată tărăşenia.

— Îmi pare rău, nu pot să fac asta, zic eu terminând cel de-al doilea pahar. Abia ce m-am despărţit de prietenul meu acum câteva luni şi încă nu…, îi spun, lăsând fraza în aer. Credeam că pot, dar nu pot. Nici măcar nu te cunosc.

Andre îmi zâmbeşte indulgent. E clar că nu are de gând s-o lase aşa, nu acum, când e atât de aproape să obţină ce vrea. Aproape că începe să-mi pară rău pentru el.

— Uite, pari o tipă de treabă, nu-ţi voi face nimic rău.

— Nu de asta îmi făceam griji, bravez. Doar că e timpul să plec acasă. Îmi pare rău.

Plecăm din restaurant, iar el îşi cheamă un taxi, să-l ducă înapoi în Brooklyn. Ştiu sigur că e dezamăgit, s-a dus naibii aventura din noaptea asta. Când ajunge taxiul lângă noi, Andre mă mai priveşte o dată, sperând să mă răzgândesc.

— Te rog, Emily, o să fie distractiv. Ştii, am un corp super, am fost model pentru lenjerie intimă…

— Îmi pare rău, nu pot. La revedere.

Se apleacă şi mă sărută pasional. Mă ia prin surprindere, mai ales că mă sărută franţuzeşte, aşa cum numai francezii ştiu – un sărut care se transformă în cel mai pasional sărut din viaţa mea. Are un gust minunat de proaspăt, buzele lui împletesc un jazz pur, iar buzele mele nu se opresc, alunecă spre gât, mă îmbăt cu parfumul pielii lui.

Fără suflare, şocată, transportată, uimită, încerc să-l resping.

— A trecut o eternitate de la ultimul meu sărut, oftez şi simt că-mi dau lacrimile.

— Cât? Două săptămâni? glumeşte.

— Două luni!

— Pot să pornesc aparatul? ne întrerupe, nerăbdător, taximetristul pakistanez.

— Sigur, îi răspunde Andre.

Mă trage din nou spre el, dar îl împing uşor.

— Sigur nu vrei să-i zic taximetristului să plece?

— Îmi pare rău, acum chiar trebuie să merg acasă, îi zic cu voce stinsă, convinsă că dacă-l mai las să mă sărute, voi ceda.

— Nu…, mă roagă cu vocea lui sexy, sfredelindu-mă cu privirea întunecată.

— Crede-mă, e mai bine aşa, murmur şi fug, speriată că încă o atingere mi-ar spulbera ultimele rămăşiţe de voinţă.

Da, sărută extraordinar, dar înainte de sărut n-am simţit nimic. Ce ironie – n-ai nimic în comun cu un om, nu simţi absolut nimic pentru el, dar poţi lua foc la o simplă atingere!

Ajung acasă, îmi pregătesc o baie aromată şi mă scufund în ea. Mă uit la trupu-mi gol pe sub apa azurie şi mă gândesc la Andre. Da, nu e el „alesul“. Doar că anunţul meu nu era pentru asta, era un anunţ pentru o singură noapte de sex. Iar sărutul lui m-a convins că era un candidat excelent pentru aşa ceva. N-am fost deloc rezonabilă.

Ies din baie, mă înfăşor într-un prosop alb, mă ghemuiesc pe canapea şi mă uit la telefonul mobil. Mă opun din toate puterile impulsului de a-l suna pe Andre şi a-l invita la mine.

Telefonul sună. Mă uit pe ecran, el e. Cred că-mi citeşte gândurile. La al doilea apel, răspund.

— Bună, Andre.

— Mă gândesc la tine fără încetare, nu mă pot abţine, îmi zice cu o voce şoptită, sexy.

— Şi eu la fel, murmur. Săruţi minunat.

— Eu? Nu! Tu săruţi minunat, m-ai dat pe spate. Habar n-aveam că poţi fi atât de pasională.

— Nici eu… ce prostie, am plecat aşa repede…

— Ba, deloc. Te-ai panicat. Dar asta m-a făcut să te doresc şi mai mult.

Mă gândesc câteva secunde dacă să aştept o a doua întâlnire, dar mâine pare să fie atât de departe…

— Nu vrei să treci pe la mine?

Gol, Andre chiar are corpul sculptat al unui model de lenjerie intimă pentru bărbaţi. După sărutul ăla uimitor, aştept cu nerăbdare o partidă uimitoare de sex, dar – din păcate, în mod surprinzător, nu mai simt nici o legătură între noi, ca mai devreme. Habar n-am de ce. Nu simt nici o emoţie, totul pare mecanic şi mă rog ca, la sfârşit, să se îmbrace şi să plece fără alte amabilităţi.

Dar nu se întâmplă aşa. Se străduieşte în continuare, pare că n-o să se mai oprească în veci, încearcă să mă impresioneze cu tot arsenalul din dotare, iar eu trebuie să mimez cinci orgasme – ceea ce devine extrem de supărător. Gata să pierd orice speranţă, după ce tocmai ce mă întorsesem cu spatele, imună la toate eforturile lui şi pierdută deja în gândurile mele, termină – în sfârşit! Se întoarce gâfâind, obosit, dar fericit. Iar acum sper să plece. Dar nu – mă ia în braţe, îşi încolăceşte picioarele pe picioarele mele şi adoarme.

Dimineaţă mă strecor din pat cât pot de uşor, caut prezervativul printre cearşafuri şi-l arunc. Reuşesc să mă îmbrac în linişte deplină, vreau să mă

asigur că atunci când se trezeşte Andre nu voi mai avea parte de încă o partidă.

O oră mai târziu se trezeşte şi mă strigă, speriat şi dezamăgit că nu mai sunt lângă el. Îi urez, pe-un ton neutru, bună dimineaţa din camera de zi. Mă roagă să mă întorc în pat, dar îl ignor şi încep să mă uit pe Craigslist, în secţiunea *Tunete şi Fulgere*, cât să mă distrez un pic. Andre vine lângă mine, e clar că vrea să mă ducă înapoi în pat. S-o creadă el! Începe să-mi spună povestea vieţii lui. Născut în Marsilia, în Franţa, s-a mutat la Brunei unde a lucrat câţiva ani pentru sultan. A venit în New York pentru că visa să fie model pentru lenjerie intimă şi, de ce nu, chiar să devină actor. E interesantă şi slujba lui de editor video, urmează să facă un videoclip cu Usher. Ceea ce vrea el cu adevărat e să devină celebru.

— Cine e Usher? îl întreb, deloc impresionată.

— Un cântăreţ de muzică rap celebru, iubito. Ar fi trebuit să-l ştii. Doar eşti americancă.

Îşi aprinde o ţigară Gitanes fără filtru fără să-mi ceară voie şi mă înec cu fumul. Fumez şi eu, dar numai afară, pe scara de incendiu; îi explic că sufăr de o formă uşoară de astm şi că nu suport fumul de ţigară. De-abia îl suport pe-al meu şi nici nu fumez prea des. Dar îmi deschide dulapul şi-ncepe să-mi rearanjeze umeraşele, aşa că uit complet de astm.

— Umeraşele ar trebui să fie de aceeaşi culoare şi ar trebui aşezate toate la fel, îmi explică cu ţigara-n colţul gurii.

— Ce dracu' faci? întreb.

Îmi împinge toate hainele-ntr-o parte şi se întoarce spre mine.

— Încerc să văd cât loc de haine aş avea, dacă mă mut cu tine.

— Da' cine-a vorbit de mutat împreună?

— Păi, acum suntem împreună, nu? îmi zice, privindu-mă ca pe cea mai recentă achiziţie personală. E mult mai distractiv să stau cu tine în

East Village, decât cu trei tipi în Brooklyn Heights. Gândeşte-te numai cât de tare-ar fi să facem sex în fiecare zi.

— Uite, abia ce ne-am cunoscut aseară, era vorba de o aventură de-o noapte, ce zici tu nu face parte din plan. Nu ştii ce spui, domnu', îi zic în joacă.

— De ce?

— Păi, în primul rând, nu ne cunoaştem.

— Dar avem tot timpul să ne cunoaştem. Ce-ai zice să-mi faci nişte cafea, iar eu îţi povestesc tot ce vrei să ştii.

Nu vreau să mai ştiu nimic. Ştiu deja povestea vieţii lui, ce planuri are, cum sărută, cum face dragoste şi cum arată gol. E deja prea mult. Mă duc, înciudată, să pun de cafea. Nu de alta, dar şi eu simt nevoia, aşa că las de la mine. Îmi storc creierii, nu ştiu cum să scap de el cât mai elegant, tot ce vreau e să nu mai aud de el în viaţa mea, niciodată!

Îi duc o ceaşcă de cafea cu un şerveţel drăguţ, roz şi mă aşez lângă el pe canapea, gândindu-mă că azi voi avea nevoie nu de una, ci de două pastile de Zoloft.

— Eşti foarte drăguţă, îmi zice sorbind din cafeaua proaspătă. Nu ca mama, care e o curvă nenorocită. Ştii, majoritatea oamenilor îşi iubesc mama, eu pe-a mea o urăsc. Ăsta e primul lucru pe care ar trebui să-l ştii despre mine, în afară de ceea ce ştii deja.

— De ce o urăşti aşa de tare? îl întreb uimită.

— E o proastă, o femeie egoistă, ignorantă, oribilă şi rea.

— Opreşte-te! E îngrozitor să vorbeşti aşa despre mama ta.

— Poate maică-ta e drăguţă, a mea sigur nu e. Nici nu ştii cât mă bucur c-am plecat şi-am venit în New York.

Se tolăneşte pe canapea, îşi întinde picioarele şi-şi mai aprinde o ţigară.

— O, ce-mi place aici! Şi e atât de aproape de Astor Palace! Stai într-o zonă excelentă. Mi-e foame. Ai ceva de mâncare?

Toată combinaţia la care m-a supus – ţigările, cu intrigile lui de macho, cu injuriile la adresa maică-sii şi cu planurile de viitor cu mine – mă face să mă crispez.

— Îmi pare rău, n-am. Trebuie să plec, în zece minute îmi începe cursul de yoga, îl mint.

— Sună distractiv! Pot să vin cu tine?

— Sigur, mă prefac eu entuziasmată, măcar aşa reuşesc să-l scot din casă.

— Sunteţi nişte şarlatani! urlă Andre la recepţionera de la sală, iar eu simt cum îmi iau foc obrajii de ruşine. Emily are abonament pe un an de zile, ar trebui să pot intra gratis ca invitat, m-auzi? E dreptul ei!

Îşi propteşte coatele pe tejghea şi urlă la japoneza cu păr scurt şi decolorat de la recepţie.

— Sala noastră nu oferă intrări gratuite, îi răspunde, politicos, femeia.

— Cum adică? Toate sălile din New York oferă aşa ceva!

— Ei bine, noi avem altă politică.

— Politica voastră e ilegală! Voi face plângere la Protecţia Consumatorului!

Bate furios din picioare şi loveşte cu toată puterea în tejghea. Femeia sare speriată. Nu-mi vine să cred că mai are un pic şi bate recepţionera pentru o intrare gratuită la sală. Încerc să-l calmez, apoi îi zic că trebuie să intru pentru că-mi începe cursul de yoga. Înainte de a intra îi arunc o privire femeii din spatele tejghelei, implorând-o din ochi să mă ierte că i-am adus pe cap aşa o jigodie. Andre mă prinde de mână şi mă pupă pe obraz, foarte aproape de ureche.

— Te sun în weekend să mergem la Jones Beach, îmi şopteşte.

— Cred că e încă prea frig pentru plajă, îi zic şi-mi trag mâna uşor.

Mă întorc şi ştiu că e ultima dată când îl văd.

Ăsta va fi primul meu curs de yoga. Abonamentul îmi expiră într-o săptămână şi n-am bani să-l reînnoiesc, dar brusc, între Andre şi yoga, a doua variantă sună extraordinar.

Când ajung acasă mă dor toţi muşchii de la întinderi. Mă uit prin mail-uri şi văd că cecul Beatei pentru chirie a fost refuzat. Nu mai am decât maximum 50 de dolari pe cardul de credit, aşa că intru repede pe Craigslist şi pun un anunţ disperat pentru coleg de apartament. Fără garanţie, fără verificare de credit, fete, băieţi, de orice orientare sexuală, nu mai are importanţă, am nevoie de bani ca de aer.

Aştept o oră. Nimic. Aştept până noaptea târziu, dar tot nu-mi scrie nimeni. Pun din nou anunţul. Nimic. Fiecare anunţ e îngropat rapid sub zeci de alte anunţuri de la brokeri, care strică cu mesajele lor nedorite de nimeni secţiunea de *Subînchirieri şi Apartamente la comun* în care puneau odinioară anunţuri doar cei ca mine.

Mă duc pe la toate restaurantele din cartier şi întreb dacă n-au nevoie de o chelneriţă sau o animatoare fără experienţă, dar afacerile nu merg prea bine şi nimeni nu mă vrea. Nu mă sună nimeni. Nu-mi răspunde nimeni la anunţ. M-am ars!

Două zile mai târziu, îmi reverific mesajele şi văd un amărât de mail nou. Super! Şi este, desigur, de la ultima persoană de la care mi-aş putea dori vreun semn – sigur, în afară de Andre! Este de la Ducesă. De data asta nu-l mai şterg. Îl citesc de mai multe ori, cu deosebire paragraful:

„Poţi câştiga între 250 şi 400 de dolari pe zi, în numai câteva ore, tot ce trebuie să faci este să însoţeşti un domn singur la o gală sau la un alt

eveniment. Sexul este interzis. Eşti ca o însoţitoare-model, care lucrează pentru o agenţie de modele.“

Poate fi adevărat? Să fie oare un nou concept de agenţie de dame de companie? Dar dacă e adevărat? E foarte puţin probabil în New York, dar nu se ştie niciodată. Există şi excepţii de la prejudecăţile noastre.

Fie ce-o fi, om trăi şi-om vedea.

„În regulă“, îi răspund, îngrijorată şi flatată, în acelaşi timp, că există cineva care consideră că merit 250 de dolari doar pentru a însoţi un domn bogat la un eveniment. „Aş vrea să ne întâlnim. Stabiliţi o dată, voi fi acolo.“

Capitolul 7

Ducesa

Ducesa propune să ne întâlnim astăzi, la patru după-amiază, la Starbucks-ul de lângă Columbus Circle – departe de traseul meu obişnuit şi, în general, de lumea mea.

Dar trebuie să mă duc.

Aseară m-am culcat devreme şi m-am trezit pe la miezul nopţii, deprimată, singură şi îngrijorată de viitor. Ceasul de la mobil îmi arăta ora 00:15. Visasem că m-am întâlnit cu Jane, fosta mea şefă de la banca din Buffalo. Jane era o negresă frumoasă care avusese o relaţie de vreo doi ani cu un tip mult mai tânăr. Ultima amintire legată de ea e din toaleta unde a izbucnit în plâns de faţă cu mine şi mi-a zis cât de tare a afectat-o despărţirea îngrozitoare, la care nu se aşteptase. În visul meu arată mai bătrână şi mai grasă decât o ştiam, ca o femeie care a renunţat la dragoste, la vise şi la feminitate şi trăieşte pur şi simplu din inerţie. Prin comparaţie, eu arăt răpitor în rochia Armani şi-n singurii mei pantofi Manolo. Dar sunt foarte îngrijorată pentru că nu mai am bani în cont. Zero. Parc-a trecut o veşnicie de când le-am părăsit şi pe Jane, şi postul meu bun şi sigur de la bancă, dar nici măcar în vis nu regret. Am trăit atâtea experienţe minunate în ultimul an! New York, lumea artelor, un tânăr artist ca Toby care, bun sau rău, era atât de diferit de toţi oamenii obişnuiţi pe care i-am lăsat acasă, în Buffalo. Pentru Jane, viaţa pare să se fi oprit în loc, sau poate chiar să fi dat un pic înapoi. În visul meu, ne măsurăm una pe cealaltă cu oarecare invidie, eu pentru salariul ei sigur şi viaţa lipsită de

griji, ea pentru libertatea şi aventurile mele în New York, oraş pe care ea l-a vizitat o singură dată. Aud o voce nevăzută care îmi şopteşte: „Un singur cuvânt dacă spui, îţi poţi recăpăta vechea slujbă. Poate-ţi dau şi-o mărire, sau măcar îţi arată mai mult respect pentru anul petrecut în New York“. Vocea se aude întruna, neobosită, dar eu mă îndepărtez de Jane fără să-i cer nimic.

Când mă trezesc, îmi amintesc foarte bine visul. Poate că, în loc să mă-ntâlnesc cu Ducesa, ar trebui mai bine să le cer alor mei un bilet dus spre Buffalo, să mă-ntorc şi să-ncerc să-mi recapăt jobul. Sau ceva de genul; ceva sigur.

Bunul şi bătrânul Buffalo! Îmi amintesc brusc de pasiunea mamei şi a surorii ei pentru bingo şi de dispreţul pentru artă. Felul în care se opreau mereu din butonat telecomanda pe Lifetime, Hallmark şi emisiunea lui Jerry Springer, şi săreau tot timpul peste orice avea legătură cu arta. Reuniunile de familie care durau o zi întreagă şi-n care toată lumea se îndopa cu pizza, hamburgeri, sandviciuri, cartofi prăjiţi, prăjitură cu morcovi şi fursecuri şi toţi mă certau că sunt arogantă dacă plecam în altă cameră să citesc vreo carte despre artă. Sub nici o formă nu mă întorc acolo! Trebuie să merg înainte, văd eu cum.

Pe cont propriu.

Nu pot dormi, aşa că intru din nou pe net şi-mi verific mesajele. Am, în sfârşit, câteva răspunsuri la anunţul pentru coleg de apartament, programez câteva întâlniri pentru a doua zi. După ce termin, iau binoclul şi mă uit în apartamentul întunecat al vecinului. Nu se vede decât lumina de la televizor, unde rulează videoclipurile celor de la Gorillaz. Incredibil, tipul ăsta! Se pare că ne place aceeaşi muzică. Apoi televizorul se opreşte, poate că, în sfârşit, se culcă şi vecinul.

Dacă tot nu pot dormi, intru pe YouTube şi mă uit şi eu la câteva videoclipuri ale băieţilor de la Gorillaz. Tot nu pot s-adorm; mă simt atât de trează şi de plină de energie de la somnul de mai devreme, încât mă hotărăsc să ies puţin.

E o noapte răcoroasă, liniştitoare (cred c-a plouat) şi e plăcut să te plimbi. Merg mult, până pe Bleecker Street. Trec pe lângă oameni şi remarc amestecul obişnuit de puşti din periferii cu pantaloni bufanţi şi tenişi, grupuri de fete de vârsta mea sau mai tinere, din care una de obicei ţopăie, râde şi urlă de parc-ar fi câştigat la loto, ocazionalul cuplu la modă şi mulţi oameni mai în vârstă cu diverse probleme: fără adăpost, cerşetori, nebuni sau care trăiesc viaţa pe pilot automat, îi vezi cum merg fără ţintă, aduşi de spate şi cu zâmbete obosite pe chipurile înfrânte, dar blânde.

Mă opresc la Terra Blues, iar portarul mă lasă să intru gratis. E plin, mă aşez la bar şi-mi comand un shot. Mă uit la orchestră şi am impresia că-l recunosc pe vecinul meu la tobe, dar nu sunt sigură. Ar putea fi, îi recunosc alura şi tatuajul-şarpe pe bust şi pe braţ. Nu văd bine din cauza mulţimii, nimic clar, oricum. E brunet, poate fi orice: latin, spaniol, mediteranean sau chiar evreu. Îmi place, într-un fel, dar după experienţa cu Andre sunt mai precaută. Mă întorc cu spatele la scenă şi îmi beau shot-ul cu Lisa şi prietenul ei Sam, ambii din Long Island, vecinii mei de la bar.

A doua zi mă trezesc târziu, cu o mahmureală teribilă şi cu o idee fixă şi ciudată: înainte de interviul pentru jobul de damă de companie trebuie să-mi vopsesc părul negru. Chiar dacă e doar pentru o lună, până găsesc ceva mai bun, trebuie să trec cât mai neobservată cu putinţă. Nu se ştie niciodată. M-ar putea recunoaşte vreunul dintre colecţionarii pe care-i ştiu de la galeria la care-am lucrat, iar vorba umblă repede în branşă. Cine şi-

ar permite să plătească nişte sute de dolari să meargă cu mine la vreun eveniment monden? Nu sunt vreun model, deci probabil că acelaşi soi de oameni care-ar scoate şapte miare pentru coşul de gunoi al lui Toby sau pentru idioţeniile scumpe ale lui Santiago.

Mă duc repede până la drogherie, iau cea mai neagră vopsea de păr, mă-ntorc acasă şi o aplic. După ce termin, îmi strâng părul şi-l fixez cu o agrafă. Trebuie să aştept jumătate de oră, aşa că mă-ndrept spre geam şi mă uit pe stradă, în gol. Încerc să-mi imaginez cum arată Ducesa. Să fie o blondă platinată, spre cincizeci de ani? Sau o Beata mai bătrână, cu multe-multe bijuterii? Sau vreo negresă plinuţă, gen Oprah sau Ru Paul, sau Queen Latifah?

Oare ce-ntrebări o pune pentru genul ăsta de job? Şi eu ce răspunsuri cretinoide trebuie să debitez? „Da, încă de mică am visat să fiu damă de companie. O, da, îmi place la nebunie să port ciorapi-plasă, tocuri cui şi lenjerie intimă de curve.“

Atât de mult încât n-am nici unul dintre obiectele de mai sus.

„Sunt obsedată de când mă ştiu de dorinţa de-a deveni curtezană, e momentul să nu mă mai opun, vreau să-ncerc să văd cum e. Vreau să fiu sinceră cu mine însămi şi să fac câţi bani doresc.“

Toţi vor s-audă porcării din astea.

Mă spăl pe cap, mă usuc şi mă privesc în oglindă. Trebuie să recunosc că arăt foarte bine brunetă. Parcă am tenul mai alb, ochii mai albaştri şi mai intenşi. Îmi strâng părul într-o clamă argintie – într-o manieră neglijentă, dar sexy, şi las câteva şuviţe rebele care-mi încadrează faţa. Îmi pun apoi o rochie scurtă, neagră, de bumbac şi o pereche de cizme de cowboy, fără ciorapi. În dimineaţa asta am 58 de kilograme şi, pentru prima dată după foarte mult timp, par mai degrabă slăbuţă decât plinuţă.

Ducesa este o tipă de 22 de ani, caucaziană, din Alabama. E proaspătă, are părul castaniu şi ochii căprui şi e îmbrăcată ca o bibliotecară. Îmi povesteşte că lucrează ca escortă de la 16 ani, dar că la New York a venit abia de-un an, de când a şi pornit afacerea. Nu mă pot abţine să nu-i admir spiritul întreprinzător, care, prin comparaţie, face ca problemele mele la 25 de ani să pară stupide.

— Aş vrea să fie foarte clar de la început, nu vreau să fiu prostituată, îi zic după ce se prezintă.

Ducesa îmi zâmbeşte abia perceptibil.

— Nici noi nu vrem asta. E ilegal. După cum am mai zis, şi ţi-o repet, vei însoţi nişte domni cu stare la anumite evenimente, dineuri, petreceri, dar numai în calitate de model. Vei fi partenera lor, care le va ţine companie şi atât. Tot ce trebuie să faci este să te comporţi drăguţ, ca şi când ţi-ar plăcea cu adevărat, să râzi la glumele lor, chiar dacă nu sunt amuzante, să le faci din când în când complimente şi tot aşa.

Sună prea bine să fie adevărat, mă nelinişteşte toată treaba asta. Azi, că există totuşi câţiva potenţiali colegi de apartament, parcă nu mai sunt aşa disperată ca ieri. Totuşi, chiar dacă găsesc pe cineva, mai trebuie să şi mănânc, şi nu mai am decât 50 de dolari credit.

— Hai să nu ne mai ascundem după deget, îi zic cât pot de sincer, eu când zic „escortă“ îmi imaginez poza unei femei în lenjerie intimă, într-un ziar de scandal, iar deasupra scrie: „Sună-mă acum, dacă vrei să te distrezi“. Sincer, la asta se gândeşte toată lumea când aude sau citeşte despre escorte.

— Noi suntem altfel, răspunde calm Ducesa. Nu ne ocupăm cu masajul şi nici cu vizitele de 15-30 de minute la domiciliu. Femeile pe care le căutăm noi sunt de bun-gust, au clasă, sunt amabile, zâmbitoare şi

au obosit să muncească zi de zi pentru un venit stabil. Ştii dinainte cine e clientul, ştii exact ce vrea, dar nu faci decât lucrurile cu care te simţi confortabil. Ne suni când pleci şi când te întorci şi ne spui în câteva cuvinte cum a fost. Avem şi femei dispuse să danseze, şi femei dispuse să se dezbrace, şi femei care doresc să facă un masaj domnilor respectivi, însă tu te vei purta cu ei ca o prietenă.

— Cum adică?

— Mulţi clienţi angajează fete doar pentru a cina împreună, a vedea un film împreună – staţi îmbrăţişaţi pe canapea şi mâncaţi popcorn împreună. Inofensiv. Fără alte atingeri. Deci, dacă poţi face asta şi dacă eşti dispusă să mergi la evenimente sociale cu clienţii, postul e al tău. Crezi că poţi?

Ideea de a mă uita la un film în braţele vreunui nefericit nu mă dă pe spate. În primul rând că mie nu-mi plac filmele, în general. În al doilea rând – eu nu-s Maica Tereza şi nu mă dau în vânt după toţi nefericiţii. Dar am o bănuială că n-ar fi o idee prea bună să mărturisesc acum aşa ceva. Trebuie să aştept până apare ceva mai bun. Şi-ar mai trebui să par încântată de oportunitate. Să-i arăt Ducesei că pot fi amabilă şi fermecătoare. În plus, există modalităţi mult mai neplăcute şi mai obositoare de-a face bani, decât să mă uit la un film. De exemplu, să lucrez într-un McDonald's. Sau într-un restaurant chinezesc sau japonez, pentru bacşişuri de-un dolar jumate-doi.

— Da. Pot. Îţi mulţumesc pentru această oportunitate… sunt încântată de şansa pe care mi-o oferi.

După cum mă şi aşteptam, Ducesa zâmbeşte mulţumită. Scoate din geanta mare, maro, un pix şi-un registru şi-l deschide pe masă. Mă holbez uimită la obiectul ăsta ciudat. E gros cât un meniu dintr-un restaurant scump.

— Te rog să bifezi aici, cu pixul, tot ce crezi c-ai putea să faci, îmi zice. O să introducem informaţiile mai târziu în baza noastră de date şi-ţi vom calcula tariful. Unele modele ajung undeva între 400 şi 900 de dolari pe zi. Altele – modele VIP – se învârt între 1000 şi 4000 pe zi. Pot să-ţi fac, te rog, o poză?

N-apuc să zic da, mă pozează direct, cu iPhone-ul.

— În mod normal, toată lumea începe ca model şi unele fete ajung model VIP. E foarte important cum arăţi şi cât de stilată eşti. Sigur, se iau în calcul şi satisfacţia clienţilor, comentariile lor, popularitatea, procentul de clienţi care revin şi al clienţilor care te solicită numai pe tine.

Frunzăresc paginile şi, dintre cele câteva sute de opţiuni ridicol de detaliate, încercuiesc câteva: sunt dispusă să însoţesc clientul la cină, prânz, mic dejun, teatru, film, operă, petrecere, recepţie, evenimente sportive; sunt dispusă să fac pe prietena; dispusă să sărut clientul pe obraz şi să-l las şi pe el să mă sărute pe obraz; dispusă să dansez cu clientul într-un club de noapte şi, în sfârşit, sunt dispusă să fac poze cu clientul.

Sunt cele mai ieftine, dar par cele mai sigure.

Ducesa îşi încreţeşte buzele.

— De fapt, ultima era un test. Nici unul dintre modelele noastre nu are voie să permită clientului să-i facă poze. Este în interesul nostru să-ţi protejăm intimitatea.

— În regulă, răspund, am înţeles. Fără poze cu clienţii.

— Atunci eşti angajată. Dar am să te rog să înţelegi că vei lucra ca liber-profesionistă. Te vom contacta noi când vom avea ceva pentru tine.

Spre surprinderea mea, îmi întinde un contract completat cu încadrare profesională şi remuneraţie de începător. Trebuie să semnez trei exemplare şi oftez uşurată că există cel puţin un domeniu în New York în care oamenii sunt angajaţi cu acte.

— Încă ceva, zice D. Nu poţi folosi numele tău, trebuie să-ţi găseşti un nume de scenă. Ai vreo idee?

— Nu, răspund nedumerită.

— Îţi sugerez atunci Emily Swan[1]. Sau Swan, simplu. Se potriveşte cu gâtul tău lung şi cu tenul alb.

Deci acum sunt Swan. Cam ciudat, dar nu din cale-afară.

Mă plimb spre casă şi analizez pe drum noul meu statut de damă de companie începătoare şi schimbările pe care această nouă poziţie le-ar putea aduce. Îmi pun iPod-ul şi mă uit prin listă, îl selectez pe Justin Timberlake şi intru în Central Park pe la Columbus Circle, unde dispar în mulţimea de turişti şi în învălmăşeala de limbi. De câteva luni trăiesc ca un pustnic, doar eu şi laptopul meu, iar mulţimea asta de oameni şi vieţi care există dincolo de mine, independent de mine, fără să-i pese de mine, mă sperie.

Nu mă ajută Justin azi, trec la Carla Bruni – e un fundal mai potrivit pentru starea mea de spirit.

Mă îndrept spre Sheep Meadow unde mă şi opresc, mă descalţ şi mă plimb aşa prin iarbă. E luni, aşa că e aproape pustiu aici, mai ales în comparaţie cu sfârşitul de săptămână. Mă aşez sub un copac şi privesc orizontul superb, albastru-gri al Manhattan-ului.

În faţa mea văd un frumos cuplu – tineri, de treizeci de ani, stau întinşi în iarbă şi se bucură de soare. El pare grec, iar ea, est-europeană, şi au o fetiţă adorabilă de vreo şapte ani. Par a fi turişti, fac poze încontinuu şi privesc entuziasmaţi zgârie-norii care se înalţă deasupra copacilor. Simt la ei o linişte şi-o armonie pe care eu nu le-am trăit până acum, ceva după care tânjesc, dar rar întâlnesc în East Village unde aproape toţi sunt tineri, singuri, la modă, ultra-sexuali şi tatuaţi.

Aţipesc în iarbă, privind spre cerul senin şi însorit. Când mă trezesc, îmi scot telefonul cu gândul să o sun pe Ducesă, să-i zic să anuleze toată treaba cu escorta şi să-i şterg numărul pe care l-am salvat, simplu, „D". Dar când văd că s-a făcut 3:10 după-amiază uit de D şi-mi dau seama că trebuie să fug acasă – la patru mă întâlnesc cu potenţialii colegi de apartament. Unii adevăraţi, cinstiţi – nu ca Beata, care au un serviciu decent şi care-mi vor lua tot aerul şi-mi vor ocupa tot spaţiul personal, pentru că vor locui acolo cu normă întreagă.

1. *Swan* – lebădă.

Capitolul 8

Strălucitor, Curat şi Pur

E nouă seara, m-am întâlnit deja cu câţiva, dar nimeni nu vrea apartamentul. Unuia dintre tipi, care se mutase în New York pentru a lucra ca intern la Morgan Stanley, i-a plăcut cartierul, dar nu şi ideea de-a împărţi un dormitor minuscul. Următorul – un chelner din San Francisco care se visa scenarist – nu avea semnal la telefon în apartament. Altul, homosexual, pe la patruzeci de ani, m-a întrebat dacă poate aduce mulţi tipi acasă, peste noapte – cât de disperată aş fi să găsesc pe cineva, l-am refuzat. Un binecunoscut model masculin italian, care a apărut la mine din greşeală – căuta o adresă la câteva blocuri distanţă, un penthouse duplex unde era invitat la un grătar. Un tip de 24 de ani a venit cu maică-sa, a trebuit să-l refuz, e clar că e-un tăntălău care ar aduce cu el multiple vizite de control ale părinţilor. O turistă din România care mi-a mulţumit şi mi-a zis că nu voia decât să vadă cum arată un apartament din East Village. O asiatică cu copil şi iubit, pe care voia să-i mute cu totul în dormitorul meu mititel. O brunetă înaltă, frumoasă, reprezentant de vânzări publicitare la o revistă de lux, cu un iubit bogat în Seattle care i-ar fi plătit chiria şi-ar mai fi venit în vizită din când în când. Îmi era destul de simpatică, dar nu i-a plăcut apartamentul. Probabil nu era suficient de bun pentru iubitul ei plin de bani. Şi, în cele din urmă, un agent imobiliar cu un al doilea job de stand-up comedian, care mi-a zis să-l sun dacă renunţ la apartament.

Aud soneria. Deschid – în prag se află ultimul potenţial coleg de apartament programat: un indian înalt, chipeş, de douăzeci şi ceva de ani,

cu telefonul la ureche.

— Draga mea, poţi să aştepţi un minut? şopteşte în receptor cu un superb accent englezesc, de bogătaş şcolit, după care îmi serveşte un zâmbet strălucitor şi se prezintă elegant.

— Bună, Emily? Eu sunt Amal. Îmi face mare plăcere să te cunosc.

— Şi mie, intră.

Amal îmi spune că e student în anul doi la Cambridge. Ai lui sunt imigranţi, el e prima generaţie născută şi crescută în Anglia, iar aici a venit să lucreze, ca intern, la Citigroup – doar vara asta. Salariul e o nimica toată, „70.000 de dolari amărâţi pe an“ – adică mai mult decât câştiga Linda, fosta mea şefă, după 15 ani de muncă la galerie – altfel, e o experienţă interesantă, are multe de învăţat. Părinţii lui au un apartament mare, frumos, cu două dormitoare în Upper East Side, dar acum e închiriat şi până se eliberează i-ar plăcea să descopere şi alt cartier.

Îi arăt dormitorul, dar se duce direct la fereastră şi reîncepe să vorbească cu prietena lui pe care o avea în aşteptare, la telefon, în timp priveşte pe geam şi mă ignoră complet şi pe mine, şi camera. Îl las în pace. Jumătate de oră mai târziu iese din dormitor vorbind încă la mobil, îşi pune din nou prietena în aşteptare şi-mi zice:

— Îl iau. Când pot să mă mut?

— Oricând.

— Grozav, atunci mâine la prânz îmi aduc lucrurile.

Îmi dă banii, după care se întoarce la discuţia telefonică şi iese; scurt şi eficient. Câteva minute mai târziu mă duc la fereastră şi-l văd ieşind din clădire, cu mobilul în continuare la ureche.

Astăzi m-a sunat Ducesa, după zece zile lungi în care n-am mâncat decât popcorn şi morcovei şi am ajuns la minunata greutate de 57 de

kilograme. Mă gândisem să aplic pentru ajutor social, chiar m-am documentat pe net să văd dacă mă calific. Trebuie să am mai puţin de 120 de dolari în cont, ceea ce nu-i o problemă. Mă calific, dar ideea de a trăi din ajutor social mi se pare chiar mai umilitoare decât să-i sun pe ai mei şi să le cer ajutorul.

Din fericire, înainte de a mă vedea nevoită să cedez şi să zic: „Mamă, tată, fetiţa voastră a dat-o-n bară şi are nevoie să o salvaţi sau cel puţin să-i daţi o mână de ajutor, cât să aibă o şansă să-şi câştige mai uşor <<independenţa>>“, găsesc de lucru ca ospătăriţă într-un restaurant la modă din Meat Packing District; sau – după cum aflu destul de repede – un loc care era la modă, dar care s-a transformat într-o fantomă după criza financiară. Şi asta se dovedeşte a fi un dezastru. Fiind ultima angajată primesc, desigur, cele mai proaste ture, adică cele în care clienţii lipsesc cu desăvârşire şi, drept urmare, bacşişurile mele sunt zero barat.

Plec trei zile mai târziu, după ce bucătarul – un tip înalt, negru, căsătorit, pe la patruzeci de ani – îmi oferă prietenia lui şi nişte droguri şi îmi mărturiseşte că localul e doar o faţadă şi e folosit de fapt pentru spălare de bani. Dar, măcar pentru trei zile, am scăpat de popcorn şi morcovi şi am mâncat şi eu normal: fettuccini alfredo cu somon, penne vodka şi o delicioasă salată Cobb.

Iar acum, zece zile mai târziu, Ducesa îmi vorbeşte duios la telefon, cu vocea ei de fetiţă care trebuie protejată.

— Swan, mâine la 20:00 am nevoie de ajutorul tău. Numele domnului este Bill. Este producător de film şi are nevoie de o parteneră tânără pentru ceremonia premierei unui film de Oliver Stone la Paris Theater. Soţia lui – un manechin celebru mai demult – l-a părăsit anul trecut şi s-a mutat în Franţa pe o perioadă nedeterminată, a luat şi copiii cu ea. Este un

client obişnuit de-al nostru, nu doreşte relaţii sexuale cu nici una dintre fete. Nu doreşte decât companie, ocazional masaje – în mare, să te comporţi ca o prietenă. Primeşti 250 de dolari pentru că mergi cu el la premieră şi ai mai putea primi încă 250 de dolari dacă îl însoţeşti după aceea câteva ore la o discuţie şi ceva de băut. Sună-mă când termini. I-am trimis pe mail poza ta, dar, pentru orice eventualitate, am să te rog să iei cu tine la premieră un trandafir roşu să te poată identifica mai uşor.

Cinci sute de dolari şi-o premieră de film? Păi, se pare c-am dat de-un job fantastic! Sar în sus de bucurie şi urlu de parc-aş fi câştigat la loto; cam ca toate gâsculiţele din Village de care-am făcut mişto toată viaţa. Amal iese şocat din camera lui, cu telefonul la ureche ca de obicei, să mă-ntrebe de ce ţip. Izbucnirea mea l-a surprins atât de tare că, în loc să-şi pună în aşteptare prietena, îi zice c-o sună mai târziu. Ceea ce înseamnă că e foarte curios.

— Mâine seară mă duc la premiera unui film, îi zic dintr-o suflare.

— Ce film?

— Noul film al lui Oliver Stone.

— Super tare! Cum ai reuşit?

— Sunt partenera unui mare producător de film, mă ia gura pe dinainte.

Şi îmi dau seama imediat ce-am spus-o c-a fost o greşeală. Acum aş vrea să fi tăcut, dar nu mai am ce face.

— Cum v-aţi întâlnit?

— Hmmm… pe net, îi răspund vag.

Amal mă priveşte şi nu pare să înţeleagă.

— Pe Craigslist, adaug.

— Serios? Bravo!

Şi tace. Sigur, probabil că s-o fi întrebând de ce un mare producător îşi caută parteneră pe un site de oameni obişnuiţi, ciudaţi şi rataţi, dar e mult prea politicos să zică ceva.

Că tot veni vorba de filme, Amal e negativul Beatei. Are 22 de ani, e virgin, studiază filosofia şi este îndrăgostit nebuneşte de o englezoaică blondă pe nume Sarah, şi ea virgină şi o catolică practicantă a Şcolii de Ştiinţe Sociale. S-au cunoscut Crăciunul trecut la o petrecere în campusul din Cambridge. Părinţii ei se opun căsătoriei cu un indian de culoare, dar el speră că dacă dragostea lor va rezista în timp şi vor depăşi toate problemele, părinţii vor înceta să se mai opună. Vorbesc ore-ntregi la telefon în fiecare zi. Îşi povestesc absolut totul şi nu se satură. Amal o sună imediat ce se trezeşte şi rămâne cât mai mult timp posibil cu telefonul la ureche. Fac absolut totul împreună: merg la baie împreună, se spală pe dinţi împreună, merg pe stradă şi se plimbă prin parc împreună, pe scurt – fiecare este iPod-ul celuilalt, ceea ce mi se pare drăguţ, dar exagerat. Pasiunea sălbatică pe care a stârnit-o Sarah în inima lui Amal îmi stârneşte curiozitatea, aşa că îl rog să-mi arate o fotografie de-a ei, dar refuză. Nu-mi zice decât că e foarte deşteaptă, foarte educată şi foarte frumoasă.

— Dar prietenul tău, Toby? mă întreabă Amal naiv. O să-i zici că mergi la film cu altcineva?

În aproape fiecare seară de când s-a mutat Amal am ieşit cu alt partener de pe Craigslist. Am devenit mai puţin pretenţioasă – orice tip cât de cât decent îmi pare o opţiune bună faţă de serile petrecute de una singură – şi mai detaşată. După experienţa cu Andre, toţi tipii ăştia rămân la uşa scării, indiferent cât de mult mă roagă să-i invit sus câteva minute „să vorbim“, sau „pentru un ultim pahar“ sau – eterna promisiune – „să stăm îmbrăţişaţi pe canapea, atât!“.

Sigur, nu-i pot spune colegului meu virgin de apartament, al cărui nume în hindusă înseamnă „Strălucitor, Curat şi Pur“ şi care n-a avut decât o singură prietenă că beau ca o cretină aproape în fiecare seară şi cu alt tip de fiecare dată. I-am zis că mă întâlnesc, fizic sau pe net, cu Toby, prietenul meu şi autorul sculpturii-coş de gunoi pe care o admiră Amal – dacă nu cumva se preface din amabilitate.

— Nu e ce crezi. Tipul ăsta e căsătorit şi îşi iubeşte foarte mult soţia, dar ea nu e în oraş şi are nevoie de o parteneră mâine seară, mormăi destul de neconvingător. Toby ştie… cu cât vorbesc mai mult, cu atât par mai puţin credibilă, aşa că mai bine mă opresc.

— Şi îi convine?

Habar n-am ce răspuns să-i dau.

— Amal, nu sunt convinsă că Toby e dragostea vieţii mele, aşa cum este Sarah pentru tine. Unii oameni au norocul să întâlnească de tineri perechea perfectă şi rămân împreună toată viaţa, dar, pentru cei mai mulţi dintre noi, dragostea vine, rămâne o vreme şi apoi dispare în ceaţă.

— Înseamnă că nu e dragoste adevărată, zice Amal. Dragostea adevărată rezistă peste timp, oricât de greu ar fi… rata divorţurilor în India e aproape inexistentă în comparaţie cu Statele Unite…

— Amal, nu e decât o întâlnire nevinovată la un film.

— Chiar dacă ai prieten?

— Cred că s-ar putea să-l părăsesc… de fapt, mi-a zis că s-a terminat, mă răzgândesc, în speranţa că va da dovadă de compasiune. Aşa că acum pot ieşi cu alţii.

— Bine, dar cu un bărbat căsătorit?

— O să fiu mai degrabă asistenta lui sau… mă bâlbâi, în lipsă de inspiraţie.

Amal zâmbeşte, deloc convins, şi nu mai zice nimic. A fost o greşeală să-i spun că am întâlnire cu un mare producător de film. M-a luat gura pe dinainte şi mi-e teamă că încurc borcanele. Nu este, de fapt, vorba despre nici o întâlnire.

Ceea ce-mi aminteşte: oare ce mă aşteaptă?

Noaptea trece ca o părere, iar la finalul filmului, în faţă la Paris Theater apare un şir de limuzine negre. Aşteptăm să urce Michael Jordan în prima, John Malkovich în a doua, apoi e rândul nostru şi Bill Gruber deschide uşa şi mă invită să urc, după care dispare. Mă gândesc că limuzina e numai pentru mine şi iau telefonul s-o sun pe D. şi să-i zic că am terminat, dar îl văd aproape imediat pe Bill la cealaltă uşă. Aş fi vrut să-i zic: „Nu-i nevoie să te deranjezi să mergi la cealaltă uşă, pot să mă dau mai încolo“, dar încă nu pot vorbi, toată seara am stat mută.

— Colţul din nord-vest la intersecţia Park cu 79, zice Bill apoi se întoarce spre dreapta şi mă priveşte.

Port încă ochelarii de soare pe care mi i-a dat imediat ce ne-am întâlnit. Erau o grămadă de paparazzi cu camerele pe covorul roşu şi şi-a amintit regula agenţiei – fără poze cu clienţii.

Îmi scoate încet ochelarii şi-i văd privirea albastru-închis aţintită amuzat asupra mea şi habar n-am ce altceva să-i zic în afară de: „Mulţumesc“. Bill arată cel mai tânăr dintre toţi bărbaţii de 43 de ani pe care i-am cunoscut. La fel de bine conservat ca Bon Jovi, chiar dacă nu la fel de chipeş. Mă chinuiesc să găsesc o glumă sau ceva haios de zis, dar nu găsesc nimic să umplu tăcerea. Mi-aş dori să-ntrebe ceva, orice să spargă gheaţa.

— Ţi-a plăcut filmul? mă întreabă în cele din urmă.

— Da, a fost grozav, răspund destul de tăios, şi se aşterne din nou tăcerea.

Îi sună telefonul, răspunde cu stânga şi cu dreapta îmi ia mâna şi începe să se joace cu degetele mele. Îngheţ, uşor surprinsă şi – deşi nu-mi place să recunosc – atingerea lui mă tulbură.

Când ajungem la clădirea în care stă şi urcăm la al optsprezecelea etaj, îmi lasă mâna şi-mi pare oarecum rău, dar încă vorbeşte la telefon şi are nevoie de cealaltă să deschidă uşile, să salute portarii şi aşa mai departe. Cred că e la a şaptea convorbire de afaceri, mă simt complet ignorată.

Liftul se deschide spre un apartament pe colţ uriaş, cu tavan înalt şi ferestre mari. Îl urmez pe Bill în camera de zi cu candelabru de Murano, tapet turcoaz de mătase, trei canapele albe şi cel mai mare televizor cu ecran plat din lume. Pe pereţi – o gamă eclectică de tablouri – artă contemporană care variază de la superb la obişnuit, cu câteva piese care ies în evidenţă, inclusiv un print de Basquiat, un tablou în ulei pe pânză de David Salle, un tablou în marker pe hârtie de Robert Longo şi un print pe hârtie fotografică de Cindy Sherman.

— Vrei să vedem un film? mă întreabă şi mă invită pe canapeaua din faţa unei măsuţe ovale de cafea, de marmură.

Încă unul? Dar, pentru că trebuie să fiu drăguţă, confirm simplu din cap şi mă aşez. Observ două cărţi de artă interesante pe măsuţa de cafea – pozele lui Jeff Koon cu Cicciolina, seria „Made in Heaven“ şi „A History of Sex“ a lui Andre Serrano. Sunt ediţii limitate rare, în mod normal le-aş răsfoi, dar Bill vorbeşte întruna despre filme, iar eu sunt plătită cu 500 de dolari pe noapte să fiu atentă la ceea ce spune şi la ceea ce face şi să-l aprob.

— Îmi plac enorm filmele, subliniază el ceea ce era deja evident. Primesc în fiecare zi DVD-uri de la oameni care vor să lucreze cu mine

sau să-i finanţez. Asta presupune că trebuie să mă uit la o grămadă de filme şi mă simt singur, uneori. Îmi face plăcere compania. Ţie îţi plac filmele? Adică, sigur că-ţi plac, cui nu-i plac?

De fapt, mie nu-mi plac, aşa că ridic din umeri mai degrabă a „nu“, dar cu puţină imaginaţie poate trece şi drept „da“.

— Eşti cam timidă, nu-i aşa? observă amuzat. Îmi place. Spune-mi povestea ta, Swan. Sau lasă-mă s-o ghicesc. O fată dintr-un orăşel micuţ ajunge în marele oraş, nu?

— Da, de pe lângă Buffalo, răspund. De unde ştii? întreb, gândindu-mă dacă încă se citeşte provincia pe faţa mea.

— Pentru că e una dintre poveştile clasice ale New Yorkului. Şi eu vin dintr-un orăşel. Dar am învăţat ceva aici – mâine, sau poate peste zece ani, ai putea fi *tu* cea care îmi dă *mie* o şansă. Ăsta e motivul pentru care încerc să mă port normal, chiar şi cu menajera mea portoricană. Nu se ştie niciodată…

Şi cum ar trebui să mă facă asta să mă simt? Înseamnă că eu sunt ce? Peste sau sub camerista portoricană? A lăsat-o în aer, mai bine nu insist.

Bill se ridică să aducă o sticlă de şampanie, profit de lipsa lui şi răsfoiesc catalogul lui Serrano, dar îl închid când îl văd că se întoarce cu două pahare. Se preface că nu observă şi începe să recite ceva, oferindu-mi unul dintre pahare cu un gest teatral:

— „E potolită muza mea, sărmana,
Numai tălmacii slavei tale, iată,
În litere de aur moaie pana,
Scriind cu toate muzele deodată.“

Ştii ce e?

Neg din cap.

— Shakespeare, *Sonetul LXXXV*.

— Wow!

Asta e tot ce zic. Patetic, ştiu. De obicei când ajung să cunosc mai bine pe cineva sunt mai vorbăreaţă, uneori chiar originală, cel puţin mai isteaţă, dar în seara asta sunt copleşită.

— Deci, dacă nu-ţi plac atât de mult filmele, teatrul e mai degrabă pe gustul tău?

— O, dar îmi plac filmele la fel de tare ca şi ţie. Şi da, îmi place şi teatrul, îi zic, pentru că în seara asta sunt plătită să fiu super-drăguţă.

— Deşi n-am văzut decât o piesă într-un apartament-atelier din centru.

N-ar fi trebuit să zic asta, dar acum nu mai am cum să dau înapoi.

— Cum se poate? întreabă surprins şi amuzat în acelaşi timp. Cum este posibil ca cineva care stă în New York să nu fi văzut niciodată o piesă pe Broadway?

„Pentru că e al naibii de scump, amice!“ aş vrea să-i răspund.

— Nu ştiu, pur şi simplu nu s-a-ntâmplat, răspund fluturând din gene. Eu sunt pasionată mai degrabă de artă, merg mai ales la expoziţii în galerii. Îmi place arta contemporană. Ai o colecţie minunată aici.

Bine jucat. Bill zâmbeşte, privindu-şi satisfăcut pereţii.

— Mulţumesc. Sunt foarte mândru de colecţia mea. Vezi piesa asta de Basquiat? zice. Valorează peste un milion.

Ştiu că nu valorează nici jumătate, a zis-o doar să mă impresioneze. Colecţia lui e, de fapt, un amestec drăguţ de piese minore ale unor nume celebre, dar lipseşte piesa aceea care iese în evidenţă şi îi conferă stil. Bill îmi umple din nou paharul, caută printre nişte DVD-uri, alege unul şi-l pune. Apoi îşi umple şi lui paharul şi mă invită să mă aşez lângă el pe altă canapea. Mă supun, dar cred că par un pic agitată, pentru că adaugă imediat:

— Nu-ţi fie teamă, mi-a zis Ducesa că e prima dată pentru tine. Nu vreau să mă culc cu tine, sunt căsătorit de paisprezece ani şi îmi ador soţia şi cei trei copii. N-am înşelat-o niciodată.

Cuvintele lui mă mai liniştesc, dar tot e ciudat. De ce e atunci aici, cu mine? De ce e un client obişnuit de-al Ducesei? Şi ce înseamnă pentru el „a înşela“? Nu cumva înţelege lucrurile altfel?

— Eşti foarte amabil, spun cu cea mai dulce voce de care sunt în stare.

— Şi nu-i deloc uşor, continuă. Soţia mea nu se mai culcă cu mine de peste un an. Mă iubeşte încă, dar nu mai simte dorinţa.

Bill se întinde pe canapea. E un tip înalt, mult peste 1,80 m, are părul des şi castaniu şi ochi frumoşi, albaştri. E îmbrăcat în blugi şi o cămaşă neagră Versace. E bogat, arată bine şi are şarm. Cu toate astea, am brusc înaintea ochilor un om care suferă, un om care nu mai are încredere în el şi care nu se mai bucură de viaţă şi de dragoste.

— Vezi tu, pentru un om dragostea neîmpărtăşită e cel mai mare rău. Michelle ţine la mine, mă iubeşte, dar nu aşa cum o iubesc eu. Dac-ar trebui, mi-aş da şi viaţa pentru ea. Dar ea nu mă mai doreşte, sexual. Pot fi cu orice actriţă superbă, disperată, care-mi trimite poze sau cu regizoarele mai tinere care au nevoie de o şansă, sau cu cea mai frumoasă femeie din orice club de noapte, bar sau restaurant. Tot timpul îmi fac avansuri. De aceea te-am angajat pe tine în seara asta, la premieră – nu voiam să mă transform în ţinta lor.

— Ea unde este acum? întreb timid.

— S-a mutat înapoi în Franţa şi a cerut divorţul. Dar eu nu vreau să divorţăm. Nu o presez, îi las tot timpul de care are nevoie să fie singură.

— Cât de frumos din partea ta, mai strecor un compliment, la amintirea sugestiilor lui D. Cum e?

— Superbă… obişnuită să fie model. Pentru mine, e cea mai frumoasă femeie din lume.

În timp ce-mi spune aceste lucruri, ochii-i trec prin mine fără să mă vadă. Simt toată durerea şi tot dorul lui şi aproape că-i iau mâna în mâna mea, să-l consolez. Dar se ridică vioi şi pleacă în bucătărie, mă lasă singură cu senzaţia că sunt o chestie mică, nesemnificativă. Mi se părea că arăt grozav în seara asta, în rochia Armani şi cu pantofii Manolo de la Tokyo 7, cu părul vopsit negru-închis, dar cuvintele şi privirea lui Bill m-au redus la statutul de femeie oarecare, banală. Doar o damă de companie şi nici măcar una pricepută la asta. Dacă ar fi fost o întâlnire adevărată, ăsta era momentul când ar fi trebuit să gonesc afară din apartament, în căutare de oameni care să mă vadă pe mine, cea adevărată, şi pentru care să fiu dacă nu extraordinar de sexy, măcar drăguţă.

Bill se întoarce cu un bol de popcorn proaspăt făcut şi o sticlă de suc. Miroase bine, dar nu-mi vine să cred că după zece zile de popcorn mă aflu aici, cu tipul ăsta bogat care-mi oferă – surpriză – tot popcorn! Deschide televizorul, îşi pune braţul în jurul meu şi începem să ne uităm la încă un film al unui regizor independent de care n-am auzit şi care are nevoie de finanţare din partea lui Bill pentru următorul proiect. E ironic, sunt plătită cu 250 de dolari să mă uit la un film, să stau lângă el şi să mă prefac prietena lui, când, de fapt, am nevoie de dragoste şi de apropiere în aceeaşi măsură în care are şi acest bărbat chinuit, trist şi căsătorit de lângă mine.

Mă tot întreb de ce nu mai doreşte Michelle un tip fantastic ca Bill. E drept, pare cam lipsit de energie… e ceva în neregulă cu el, ceva rece, mort, dar nu-mi dau seama ce. Are o tristeţe opacă, dar reală. Uşor-uşor am senzaţia că mă simt cam prea apropiată de el şi că sunt pe cale să mă culc cu el, dacă vrea, chiar gratis şi fără să-i spun lui D.

La generic mă întreabă dacă mi-a plăcut filmul. O producţie previzibilă, dar trebuie să fiu diplomată.

— Mi-a plăcut, dar tu eşti expertul. Ţie cum ţi s-a părut?

— Bunicel, o poveste haioasă cu un final rapid.

— Dar oare viaţa aşa funcţionează? încerc să-mi maschez dezacordul cu o întrebare. Aşa funcţionează mintea noastră, crezi că e atât de simplu?

— Ştiu ce vrei să spui, dar asta e moda acum.

— Viaţa e plină de momente neplăcute, zic. De nesiguranţă, singurătate, plictiseală, ratare, internet, vorbe goale…

— Exact. Iar oamenii care dau banii pe bilet vor iluzia, excepţia, nu realitatea. S-au săturat de realitate, vor să evadeze din ea. Chiar şi numai pentru nouăzeci de minute. Asta trebuie să le dăm, dacă o facem pentru bani.

Are sens teoria lui; mă gândesc la ea câteva clipe. Dar tot nu înţeleg.

— Dacă oamenii ăştia care vin la tine şi-ţi cer bani sunt independenţi, n-ar trebui să încerce să facă altfel de filme? întreb. Dacă lucrările de artă contemporană „altfel“ şi-au găsit loc pe pereţii tăi, de ce n-ar merge asta şi în filme?

Bill mă priveşte surprins şi-mi zâmbeşte larg, condescendent.

— Spre deosebire de artă, filmele sunt o afacere pentru mase şi oamenii nu sunt dispuşi să-şi asume riscuri, răspunde Bill. Investim cu toţii în ceea ce oamenii vor deja. Vrem să vindem ceea ce avem cu profit mare. Ca mine, ca tine… Nu trebuie să-mi spui de ce lucrezi ca escortă. Pentru că poţi face mai uşor şi mai repede bani, decât dacă ai avea un serviciu normal. Proprietarii de cinematografe sunt la fel, vor filme cât mai scurte, care să le permită mai multe spectacole pe zi şi mai multe bilete vândute.

E interesantă ideea, rămân la ea. Deci, distribuitorii de filme vor să le ofere spectatorilor o experienţă plăcută şi să-i aducă la punctul culminant cât mai repede, exact la fel cum îmi spunea şi Beata că vor fetele să se întâmple cu clienţii lor. Dar asta nu e, de fapt, adevărat. În istoria artei, cei care au venit cu ceva diferit, nu neapărat mai simplu, au devenit vedetele.

Bill zâmbeşte, prea obosit să mai vorbească despre filme – ceea ce face, probabil, de obicei cu colegii lui. Mă întreabă dacă nu vreau să-i masez spatele, a avut o zi grea. E de la sine înţeles, cumva, că n-o să-l refuz. Simte că-l plac şi că vreau să fiu drăguţă cu el. Simte acelaşi lucru pentru mine.

Cuvintele rămân în aer cât îmi aşteaptă, încrezător, acordul. Asta n-a fost o chestie stabilită cu D., dar – la naiba – mă gândesc că-i nevinovată şi vreau să fiu drăguţă cu Bill. Se întoarce, iar eu încep să masez de zor.

— Te deranjează dacă-mi scot cămaşa? întreabă din nou pe un ton nevinovat, apoi o scoate rapid.

Mă uit o clipă la abdomen, e un pic lăsat, dar se vede că e unul dintre norocoşii cu o constituţie grozavă, care-şi permit să nu facă eforturi prea mari, dar să arate foarte bine îmbrăcaţi oricum. Îi ating spatele gol şi mă prefac că nu mă deranjează când, de fapt, mă deranjează. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât realizez că nu e o idee bună să mă culc cu el. Nu simte nimic special pentru mine. Nu există vreo legătură între noi, doar se preface. Deşi n-ar avea de ce. Doar mă plăteşte. Dar probabil că asta-l face să se simtă mai bine cu ceea ce face şi, în plus, e o abordare mai galantă. Eu nu sunt decât începătoarea lui D. El e un client obişnuit. Aş putea fi oricine altcineva. Iar în el a murit ceva şi nu cred că l-ar putea readuce la viaţă nimic din ce-aş putea eu să fac în pat. Deci lucrurile nu trebuie să meargă prea departe. Nu vreau nici să par nesociabilă. Poate că

masajul este tot ce-şi doreşte. Degetele mele ar vrea să-i facă un masaj într-adevăr bun, dar, nu ştiu de ce, sunt neîndemânatice şi uscate.

— Te duci, te rog, în baie să aduci nişte loţiune? întreabă uşor. Alunecă mâinile mai bine cu puţin ulei.

Mă duc în baie, fericită că sunt singură câteva momente şi că pot să-mi adun gândurile. Nu ştiu dacă pot avea încredere în el. Şi Toby era extrem de drăguţ când voia să facem sex şi se prefăcea că ţine la mine mai mult decât ţinea, de fapt. Iar Bill pare că vrea să mă facă să cred că sunt mai mult decât o damă de companie, o prietenă, deşi m-a plătit şi facem parte din lumi atât de diferite. Mă întreb dacă n-ar trebui cumva să uit că Bill mi-e simpatic, s-o sun pe D. şi să-i cer sfatul. Oare ar trebui să-l taxez altfel pentru acest masaj nevinovat? Dar nu vreau. Mă simt datoare să fac ceva drăguţ pentru Bill, doar pentru că am un suflet bun, pentru că-mi place de el, nu pentru bani. Iau o loţiune dintr-un dulăpior cu oglindă în care se reflectă o poză cu Anne Leibovitz agăţată pe peretele din spatele meu şi ies pe hol, nehotărâtă.

Uşa de la dormitor e întredeschisă. O deschid un pic mai mult şi arunc o privire înăuntru. Are un pat uriaş, desfăcut, cu o minunată lenjerie Ralph Lauren albastră, iar pe peretele din faţa patului e agăţată o fotografie mare, întunecată, de Serrano cu un bărbat îmbrăcat foarte conservator, într-un costum negru, cu cocoşelul pe-afară. E o adevărată operă de artă impresionantă, ca un portret de Rembrandt, cu excepţia detaliului pornografic. Cam ciudăţel. Unul dintre sertarele de la dulapul de lângă pat e deschis. Intru curioasă, privesc Serrano-ul mai de aproape şi arunc o privire şi-n sertar. E plin de DVD-uri porno. Mă uit peste titluri, toate conţin cuvântul „pipi“, iar pe coperte sunt bărbaţi care fac pipi în gurile femeilor şi invers. Deschid sertarul de dedesubt şi găsesc DVD-uri

cu asfixierea erotică. Apoi pe cel de dedesubt, care e plin de vibratoare şi de alte jucării sexuale ciudate.

Fug repede din dormitor să-i zic lui Bill că trebuie să plec. Spre surprinderea mea, e tot pe canapea, dar gol.

— Mi-am scos hainele ca să mă poţi masa mai bine, îmi zice cu o voce nevinovată, când mă aude intrând. Ştiu că n-am discutat asta cu Ducesa, rămâne între noi. Apropie-te… nu fi timidă. Nu muşc, bine?

Mă duc mai aproape şi mă uit în stânga spre uşa de la intrare. E încuiată. Nu vreau decât să fug mai repede de acolo, dar am nevoie de ajutorul lui.

— Bravo! După ce termini masajul, continuă el liniştit, de parc-a mai făcut asta de sute de ori, aş vrea să te rog să faci ceva. Nu e chiar ceva sexual, e doar puţin mai ciudat… am visat mereu să încerc aşa ceva. Mie îmi place să experimentez, iar Michelle era genul conservator.

Îngheţ cu borcanul de loţiune Jo Malone în mână. Nici măcar nu întreb despre ce e vorba, cred că ştiu deja. Dac-aş fi fost nevastă-sa, probabil că i-aş fi ars o tigaie-n cap. Dar nu sunt decât o damă de companie angajată. Se întoarce spre mine şi mă priveşte ca şi când şi-ar alege cuvintele cu grijă, să mă convingă, dar ochii mei îi evită cu încăpăţânare privirea şi rămân fixaţi pe o fotografie în ramă argintie de pe măsuţa de cafea, fotografie din care zâmbesc fericiţi Bill şi cei trei copii ai săi, doi băieţi şi o fată care se uită la el cu dragoste şi cu încredere.

— Aş vrea să-mi faci mai întâi un masaj pe tot corpul, apoi o partidă de sex oral sau măcar manual, iar la final să mă laşi să-ţi fac pipi în gură. Un fel de dublă ejaculare. Pentru fiecare din astea ai cinci sute în plus. O mie cinci sute. Dacă pui la socoteală şi ceilalţi cinci sute – pleci de aici cu două miare.

Este suma exactă de care am nevoie ca să trăiesc o lună de zile, dar nici nu încape discuţie.

— În nici un caz, Bill. Nu pot face aşa ceva. Nici măcar nu mă pot gândi la aşa ceva.

— Nu trebuie să te sperii, nu e sex de-adevăratelea. E un pic ciudat, dar inofensiv în fond.

Îmi scormonesc mintea în căutarea unui refuz care să-i lase o rază de speranţă, dar din care să înţeleagă că aşa ceva nu se va întâmpla cu mine, astfel încât să o pot şterge cât mai elegant şi mai rapid cu putinţă.

— Sun-o pe D, poate are alte fete care pot face asta, îi zic. Eu nu, îmi pare rău.

— Păi tocmai asta îmi place, că nu faci asta; urăsc profesionistele, îmi provoacă greaţă. Mie îmi plac începătoarele, aşa ca tine.

Şi tu eşti la fel de greţos, mă gândesc, dar nu zic, desigur, nimic. Mi-e chiar frică. De ce să vrea o începătoare pentru aşa ceva? E vreun misogin căruia îi face plăcere să ne umilească şi să ne facă să suferim, doar ca să compenseze cumva chinurile prin care a trecut din cauza soţiei sale? Ori îl cred în continuare mai de treabă decât e de fapt, un ticălos care nici măcar nu-şi dă seama cât de ticălos e? Nu zic nimic, precaută; nu vreau decât să dispar dracului de-aici.

— Vrei, te rog, să pui ceva pe tine şi să mă conduci la lift?

— Te rog, te rog, te rog, imploră. Doar un pic. O picătură. O picăturică mică. Oricum, e aproape numai apă. Fă-o pentru mine, ca prieten. Ai încredere în mine, nu-i mare brânză.

„Prieten“ şi „încredere“ nici că-şi puteau găsi un context mai prost. Încerc să-mi îndulcesc refuzul cât să nu se-nfurie şi-ncep cu bla-bla-urile. Devin, dintr-odată, foarte vorbăreaţă. Mă bucur că ne-am cunoscut, e un tip extraordinar, mi-ar plăcea să-l revăd dacă mai are nevoie de companie

la vreo altă premieră sau chiar la un film la el acasă. Îi zic şi asta ca să mă asigur că mă lasă să plec. Indiferent de fanteziile lui secrete, instinctul îmi spune că Bill e un domn şi nu mă va ataca. Poate că dacă n-ar fi fost D., ar fi insistat mai mult până ar fi obţinut ce voia. Aşa, când vine vorba de D. e vorba de afaceri, ea e a treia parte implicată, ar putea afla, iar el trebuie să se teamă de asta.

Şi, într-adevăr, după ce mă mai imploră puţin, îmi dă 500 de dolari şi un bacşiş de 100 de dolari şi mă conduce la lift gol-puşcă. Imediat ce apăs butonul de coborâre nu mă pot abţine şi-i zic:

— Apropo, acel Basquiat nu face un milion pentru că e pe hârtie. Ai o colecţie frumoasă, dar lipseşte o lucrare mare.

Uşile liftului i se închid în faţa pe care se aşterne confuzia.

Ies în stradă cu lacrimi în ochi şi cu inima bătând nebuneşte. Park Avenue e pustiu la ora asta şi până găsesc un taxi, trece o eternitate. Îi zic şoferului să mă ducă acasă şi mă uit în oglinda din maşină. Arăt groaznic, de la lacrimi mi s-au întins şi rimelul, şi creionul de ochi. Mă şterg pe faţă cu un şerveţel şi, după ce mă calmez, o sun pe D. Nu răspunde. Încerc din nou, apoi încă o dată, până îmi trimite un mesaj: „Totul în regulă?“. Îi trimit imediat răspunsul: „În regulă, dar mă văd nevoită să-mi dau demisia“.

Ajung acasă la 1 noaptea şi, surprinzător, Amal e încă treaz şi nu vorbeşte la telefon. Stă pe canapea de parcă m-ar fi aşteptat, îngrijorat.

— Lungă întâlnirea, zice.

— Mda.

— Cum a fost premiera?

— Ca de obicei, multe celebrităţi…, îi răspund pe un ton de parcă aş fi vreo obişnuită a covorului roşu.

Nu vreau să intru în detalii.

— Trebuie să-mi povesteşti tot! L-ai văzut pe Oliver Stone?

— Da. Pe toţi.

— Şi?

— Şi după aceea am fost la petrecerea de după, unde am stat până acum, îl mint. A fost grozav. Dar nu cunoşteam pe nimeni şi nici nu sunt genul care face uşor conversaţie. Tu ce-ai făcut azi?

Amal îmi zâmbeşte entuziasmat.

— Am bătut recordul! Am vorbit cu Sarah zece ore încontinuu. Abia ce-am închis telefonul acum câteva minute.

— Wow! Mai mult decât o zi de lucru! Despre ce aţi vorbit?

— Chestii mişto! Filosofie, Platon, Kant, neo-liberalism, creştinism versus budism, arta latină, politică, familie, dragoste, filme, ne place amândurora Michael Moore, tot felul de lucruri. Tu despre ce ai vorbit cu tipul tău însurat?

Doamne, dac-ar şti!

— Nu prea multe. Filme. Shakespeare, soţia lui, îi răspund evitându-i privirea şi prefăcându-mă preocupată de e-mail.

— Te mai desparţi de Toby?

Mă gândesc ce să-i răspund. Mai am încă nevoie de „Toby“ în viaţa mea.

— Până la urmă o să ne despărţim, dar nu prea curând.

— Sunteţi ciudaţi. Cum se face că nu vorbiţi deloc la telefon?

— Comunicăm foarte mult pe mail, îi zic, pentru că ştie că stau mult pe net. Avem întâlniri online. Şi pe Facebook, Twitter, stăm pe chat. Şi ne trimitem mesaje.

Amal îmi urează noapte bună şi se duce în dormitorul lui. Mă ghemuiesc în canapea şi-mi iau laptopul. Spre groaza mea, observ că a

rămas conectat la contul de mail, plin de mesaje de la tipi care mi-au răspuns la anunţurile de pe Craigslist şi care-mi cer întâlniri. Mă întreb dacă Amal a văzut toate astea. Apoi văd că a uitat ceva pe măsuţa de cafea. E poza unei fete înalte, cu faţă de tocilară, urâţică cu ochelari mari şi rotunzi şi cu părul blond până la umeri. Probabil că ea e celebra Sarah.

— Hei, Amal! Ai uitat poza lui Sarah!

Se întoarce, roşeşte şi-mi smulge poza din mâini.

— Nu că e foarte, foarte frumoasă? mă întreabă sperând să zic că da.

Dar am şi eu o limită de minciuni spuse cu entuziasm. Dar în seara asta voi fi nevoită s-o ignor.

— Ba da. Foarte.

Mă opresc, îmi muşc limba şi nu mă pot opri să adaug, evaziv:

— Seamănă puţin cu Hillary Clinton tânără.

— Ăsta nu e tocmai un compliment, nu?

Amal e foarte perspicace.

— Ai văzut *Sicko*? îl întreb. Lui Michael Moore i se pare foarte sexy Hillary.

Zâmbeşte încurcat, ia fotografia lui Sarah şi se duce în cameră de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic; dar mă priveşte un pic altfel şi intuiţia îmi spune că şi-a aruncat un ochi prin mail-ul meu. La dracu'!

Capitolul 9

Ce mică-i lumea

Mă trezesc foarte târziu. Amal a plecat la bancă, iar în casă şi pe stradă e ciudat de linişte. Ceasul de pe telefon arată orele 11:00 de dimineaţă şi constat surprinsă că am nu unul, ci trei apeluri pierdute de la Andre şi un mesaj vocal în care mă roagă să-l sun. Au trecut aproape două săptămâni de când l-am văzut ultima dată. M-a sunat şi săptămâna trecută şi nu l-am sunat înapoi. Mai e şi un mesaj de la D., care-mi zice că Bill m-a plăcut foarte mult şi ar vrea să ne întâlnim din nou. Ciudat – nu prea sunt obişnuită să mă sune tipii şi-a doua oară şi să-mi mai ceară o întâlnire. Sunt, brusc, foarte solicitată.

Şterg mesajele vocale şi toată lista apelurilor şi fac nişte cafea proaspătă cu aromă de alune. În ciuda experienţei oribile de aseară cu Bill, mă simt bine şi mă gândesc să renunţ la Zoloft şi să văd cum merge ziua de azi fără. Nu mai am decât câteva pastile şi trebuie s-o rog pe mama să-mi comande o rezervă nouă din Canada. Cerul e tot înnorat, a fost o primăvară înnebunitor de ploioasă care s-a transformat într-un început de vară la fel de înnebunitor de ceţos şi umed. Dar în sufletul meu e soare. Rememorez seara trecută şi zâmbesc ca proasta. Ca-n Harry Potter, am descoperit şi eu gaura din zid care te transportă într-o altă viaţă, mai frumoasă. Ştiam că există lumea asta intangibilă, o ştiam din *Extra* şi din *Access Hollywood*, la fel cum ştiam şi că sunt munţi pe lună şi picături îngheţate de apă pe Marte. Ciudat c-a fost nevoie de-o slujbă amărâtă ca damă de companie ca să ajung acolo. Acum ştiu cum arată lumea asta pe

dinăuntru. Sunt şi acolo oameni normali, ca şi mine. Dar deocamdată m-am blocat într-o pădure întunecată, neprietenoasă, şi trebuie să găsesc cărarea care mă duce înapoi la luminiş.

De-aş putea-o găsi! Dar mai bine s-o caut în stil vechi – prin muncă cinstită.

Aşa că scot din geantă două stick-uri de memorie USB, unul negru pe care am copiat toate contractele de la Mad Box şi unul roz cu toată baza de date a contactelor lui Santiago. Sunt 580 de persoane cu totul, inclusiv vreo doişpe pentru care m-am dat peste cap să-i ajut în diverse feluri, unii cărora chiar le-am cărat diverse lucrări în apartamente, doar ca să vadă exact cum ar arăta deasupra canapelei, lângă şemineu, în baie sau deasupra patului. Unii dintre ei au o grămadă de bani de investit în obiecte de artă contemporană, dar le lipseşte gustul, alţii au relaţii foarte bine plasate, iar mulţi au şi banii, şi relaţiile necesare. O singură recomandare, o idee, o referinţă ar fi de ajuns să îmi asigure un job bun. Aş putea fi consilier începător de artă, astfel încât să-i ajut să se descurce în jungla celor 300 de galerii din New York, unde fiecare dintre proprietarii de galerie încearcă să te poarte cu vorba sau să vândă anonimi. Le-aş putea obţine accesul în cele mai elitiste galerii, sau măcar să le explic cum se întâmplă lucrurile în lumea asta mică, unde toată lumea cunoaşte pe toată lumea. I-aş putea ajuta cu achiziţia obiectelor de artă şi cu alcătuirea colecţiilor personale. Aş putea face atâtea lucruri bune!

După cinci zile termin de trimis mail-uri şi de dat telefoane absolut fiecărui contact din listă. Peste o sută de apeluri pe zi. În cele mai multe cazuri, am lăsat scurte mesaje vocale. Dar fie refuză toţi să vorbească, fie îmi ignoră pur şi simplu mesajele. Câţiva îmi spun că vor reveni ei pe acel ton inconfundabil din care înţeleg că nu trebuie să mă aştept la asta.

Şi, în tot acest timp, în cele mai proaste momente posibile – când tocmai ce încep discuţia cu un contact nou sau îmi adun gândurile şi curajul să dau un alt telefon, îmi tot apare un apel în aşteptare pe care îl ignor constant. Este Andre, de fiecare dată.

Nu înţeleg. Am avut o aventură de-o noapte, am fost de acord că nu va fi decât o dată, a primit ce-a vrut, şi-atunci de ce vrea să ne mai vedem? Dacă mi-aş fi dorit cu adevărat o relaţie cu el, ar fi fugit mâncând pământul. Poate c-ar trebui să-i răspund la telefon şi să-i spun că m-am îndrăgostit nebuneşte de el. Dar nu-mi pot asuma riscul.

Sună telefonul; pentru prima dată de câteva zile încoace, apelantul nu este Andre, ci un număr misterios cu codul zonei 718 din New York. Mă gândesc că poate vreunul dintre cei contactaţi mă sună înapoi, dar codul lor ar trebui să fie altul, din zone mai de lux ca Manhattan, Westchester, Hamptons, Cape Cod sau Connecticut. Poate m-a recomandat cineva?

— Alo? Emily Thompson la telefon.

— Bună, Andre la telefon, aud vocea de care mi-era groază, în cea mai blândă versiune a ei. Voiam să te întreb dacă mergi cu mine la plajă weekendul viitor. Am pierdut plaja weekendul trecut, a fost frig, dar acum va fi mai cald.

— Bună. De ce mă suni de pe un număr cu codul ăsta?

— Mi-am găsit un job nou în Queens.

— Felicitări… Andre, ascultă, îmi pare rău, dar nu pot vorbi acum, am foarte multă treabă. Te sun eu mai târziu.

Închid şi salvez numărul „Andre 2“, să mă asigur că nu-i mai răspund şi-a doua oară.

Acum, c-am scăpat şi de problema asta, mă simt mai liniştită.

Mă cântăresc să văd dacă singurul lucru pe care-l mai ţin sub control în ultima vreme – propriul meu corp – s-a mai apropiat de greutatea la

care visez. Da! Da! Da! Am ajuns la incredibila greutate de 56 de kilograme, iar această mică victorie, prima mea reuşită de mult timp încoace, îmi dă o bună dispoziţie fantastică. Uit şi de cele 540 de refuzuri telefonice sau pe mail din ultimele zile. Plutesc de fericire datorită celor 56 de kilograme şi simt cum ceva extraordinar urmează să mi se întâmple foarte curând.

Îmi răsare în minte o idee ciudată care mă ia în stăpânire.

Ce-ar fi dacă aş aplica pentru un job adevărat de model?

Ştiu că am aproape 26 de ani şi numai 1,65 m şi deci nu mă va lăsa nimeni pe podium să prezint lenjerie Victoria's Secret, dar nu asta mă interesează. M-ar putea trimite la evenimente precum premiera de la Paris Theater şi acolo aş cunoaşte altfel de oameni decât găsesc de obicei pe Craigslist, iar asta m-ar putea ajuta să găsesc un job nou şi-o viaţă nouă. Toată lumea zice că e important pe cine cunoşti, iar eu – o tânără venită în marele oraş, fără părinţi, colegi sau prieteni lângă mine – trebuie să mă descurc de una singură. Toţi cei pe care i-am cunoscut la Mad Box sau la Galeria lui Santiago mă ştiu doar ca secretară şi probabil că nimeni nu mă crede altceva decât un biet suflet ca mii şi mii de alte suflete, care nu merită vreun respect deosebit sau vreo şansă la o carieră. Dar dacă ne-am întâlni pe picior de egalitate, la un eveniment monden?

Deschid repede laptopul, caut o reţea de net neparolată şi găsesc *I-am-the-one*[1]. E un semn că sunt pe drumul cel bun. Câteva secunde mai târziu sunt deja pe Craigslist şi caut în secţiunea de joburi din New York; printre zeci de anunţuri pentru maseuri, promoteri, roluri neplătite în filme şi altele de acest fel găsesc şi anunţul: „Agenţie de modele din Midtown East caută modele noi. Toate vârstele. Nu este nevoie de experienţă în domeniu“.

Nu-mi vine să cred că e atât de simplu.

Dar este. Trăiască New Yorkul!

În regulă, trebuie să mă calmez. E o şansă unică, nu trebuie să-i dau cu piciorul. Am la dispoziţie trei ore să mă aranjez cât pot de bine. Fug în baie şi-mi pun două folii de albit dinţii, sar în duş, mă spăl pe păr şi-mi dau pe tot corpul cu gelul de duş parfumat Christian Dior de la Beata. Fără să-mi usuc părul, îmi pun singura mea rochie Armani şi pantofii Manolo şi ţâşnesc în stradă în căutarea unui salon de coafură unde să-mi usuc şi aranjez părul. Am citit odată, într-o revistă, că modelele îşi fac părul înainte de fiecare sesiune foto şi trebuie să fiu pregătită, dacă e să fiu selectată.

O oră mai târziu stau în trenul de 18:00 care merge în centru şi mă ţin de-o bară. Mă uit în timpul ăsta la toate fetele din preajmă şi mă compar cu ele. Chiar şi pe tocuri şi tot sunt mai scundă decât negresele înalte de lângă mine. Deprimant, mi se cam duce naibii entuziasmul, dar, din fericire, văd un loc liber şi mă aşez imediat. Îmi scot trusa de machiaj din geantă şi încep să mă machiez, fără să-mi pese de oamenii care se uită la mine, şi când cobor la intersecţia dintre 51 şi Lex mă simt nu numai uluitor de frumoasă, dar şi cea mai înaltă, pentru că în tren au rămas acum numai asiatice micuţe.

Biroul se află într-un zgârie-nori din oţel şi sticlă şi pare puternic, legal şi impunător. Urc la etajul 35 şi-mi spun numele fetei elegante de la recepţie care îmi priveşte neimpresionată frumuseţea machiată şi-mi spune că doamna Rogers e prinsă într-o altă întâlnire. Trei sferturi de oră mai târziu, apare din senin o altă fată, care mă conduce într-un birou.

Doamna Rogers stă la un birou mare, în formă de U, cu o fereastră mare şi ea, care dă în Lexington Avenue. E o femeie solidă de vreo cincizeci de ani, are ochelari cu rame aurite şi se încruntă nemulţumită

răsfoind un teanc de poze. După un minut foarte lung îşi ridică privirea spre bruneta care mă condusese – o tipă înaltă, slăbuţă, cu o fustă neagră pană şi o cămaşă albă, neinteresantă – şi o informează scurt:

— Alicia, nu vom avea nevoie de serviciile fetei care a fost aici mai devreme. Are dantura proastă şi e prea grasă.

Apoi se întoarce spre mine şi trece direct la subiect.

— Emily, ai un portofoliu?

— Nu, îi răspund, nu am decât un CV, îi zic şi i-l întind.

Doamna Rogers aruncă o privire prin el şi trece, din nou, la subiect.

— Văd că ai lucrat la recepţie, într-o galerie. Ce alte aptitudini mai ai, în afară de asta?

— Ştiu curentele artistice, stilurile şi tehnicile. Văd dintr-o privire diferenţa dintre un Christo, un Christy şi-un Christensen. Sau dintre un Joe Andoe şi un Tadao Ando. Lucruri din astea.

I-aş mai fi putut povesti şi ce am învăţat la bancă, dar prefer să nu. Un model cu educaţie artistică trebuie să fie la mare căutare, pentru că poate face conversaţie la orice petrecere; sau aşa mă gândesc eu.

— Nu vei avea nevoie de aşa ceva aici, mi-o taie doamna Rogers scrutându-mă atent în căutarea imperfecţiunilor. Uite cum stau lucrurile: eşti prea bătrână şi prea scundă pentru podium, dar ai o faţă şi un corp bune şi ne trebuie sute de modele pentru revistele mici sau pentru diverse evenimente. Primul pas este să-ţi faci un portofoliu. Dacă nu cunoşti nici un fotograf bun, ţi-l pot recomanda pe Carlo Rialto, e italian şi e fantastic, a venit din Milano. E incredibil! Ştii, dintre fotografi – italienii sunt cei mai buni. Fotografiile şi portofoliul te vor costa patru sute de dolari. Când ai portofoliul gata, te vom trece într-o bază de date din care te pot alege clienţii noştri din toată ţara pentru diverse evenimente sau joburi.

Patru sute de dolari! Adică aproape tot ce-am agonisit din scurta mea aventură ca escortă.

— Credeam că, dacă o agenţie de modele crede în tine, îţi plăteşte şi portofoliul, îngaim precaută; nu vreau să-mi spulber toate şansele cu doamna Rogers.

Pare că începe să se răzgândească, aşa că adaug cât s-o mai îndulcesc:

— Mă înşel?

— Deloc. Dacă ai vreo soră de 16 ani, 1,80 m, fără bani şi care a câştigat câteva concursuri de frumuseţe, îi plătim portofoliul, răspunde. Deci, eşti interesată?

— Da, sunt.

— Minunat. Plăteşti cu bani gheaţă sau cu card?

Îi dau un cec şi-mi întinde, în schimb, o carte de vizită ivorie cu adresa unui studio de lux din Chelsea.

— Te aşteaptă acolo într-o oră.

Ăsta-i New Yorkul! Acum o săptămână eram un nimeni, acum cinci zile eram damă de companie şi azi sunt model. Cine ştie ce-mi va aduce ziua de mâine? Mă plimb pe West 23rd Street, mândră că mi-am început cariera de model, cu senzaţia că sunt mai frumoasă şi mai plină de viaţă ca oricând şi privesc încrezătoare în ochi fiecare trecător. Oamenii mă privesc în general speriaţi, deşi câţiva îmi dăruiesc în schimb un zâmbet.

Ceea ce mă diferenţiază de ceilalţi e faptul că nu am nici o dorinţă, nici o ambiţie şi nu vreau să fiu nici faimoasă, nici model. Nu-mi pasă. Nu vreau decât să am un loc alături de cei care fac jocurile. Pentru că nu mi se va întâmpla nimic extraordinar dacă stau în casă. Majoritatea celor care s-au bucurat într-o cât de mică măsură de succes stau acum cât de departe pot de tinerele talente ca mine, închid uşa în nas nou-veniţilor şi le

refuză orice ajutor, oricât de mic, care lor sau mie ne-ar putea schimba viaţa. Se uită de sus la toţi ceilalţi care nu s-au realizat încă. Dacă acest job de model m-ar ajuta să ajung în compania unor oameni interesanţi, poate că dacă m-ar vedea acolo, ca pe o egală a lor, ar vorbi cu mine normal, omeneşte. Şi cine ştie ce oportunităţi mi s-ar putea ivi de acolo.

Mă opresc în faţa unei clădiri industriale din centru, deschid uşa metalică şi ajung la o scară abruptă din metal. Urc spre studioul foto de la al doilea etaj şi pe scări mă întâlnesc cu trei modele superbe care coboară chicotind şi vorbind într-o limbă străină.

Sunt mult mai drăguţe decât mine.

Până să ajung la uşa metalică pe jumătate deschisă a lui Carlo, încrederea mea e zdruncinată bine. Poate sufăr de vreo boală, acum sunt în culmea fericirii, peste-un minut în culmea depresiei. Sau, poate că aşa e viaţa, cum zice Sinatra în piesa pe care-o aud din atelierul lui Carlo; ascult versurile şi parcă mă simt mai bine:

„Eşti pe cai mari în aprilie, la pământ în mai,
Dar ştiu c-am să schimb această melodie,
Când voi urca din nou pe cai, pe cai mari în iunie.“[2]

Dar unde e Carlo? E un atelier întunecat, sufocant, cu o scenă mică şi un fundal albastru strălucitor. Într-un colţ, pe o măsuţă mică, rotundă, stă un suport de beţişoare parfumate care răspândeşte arome de santal şi în jurul scenei sunt câteva trepiede şi monopiede, ecrane reflectorizante, lumini profesionale şi piese de mobilier: două scaune de bar, o sofa, perne şi câteva plante. Pe perete văd o fotografie de-a lui Patrick Demarchelier cu Christy Turlington, o copie, probabil.

„Asta-i viaţa (asta-i viaţa), cât de ciudat ar părea
Unii se simt bine încremeniţi într-un vis
Dar eu n-o las, n-o las să mă răpună

Că lumea asta mare în veci n-o să apună“

Stau lângă uşă, ascult în continuare melodia lui Sinatra şi văd deodată un italian foarte chipeş, cam de vârsta mea, cu plete negre, până la umăr, o barbă de trei zile, blugi scumpi şi-o cămaşă albă cu jachetă neagră cum intră pe-o uşă laterală. Ţine în mână o cameră foto şi o tipă blondă, despletită – un fotomodel a-ntâia, într-un tricou rupt şi fustă mini oranj – e grămadă pe el. Când mă vede, italianul o împinge şi tuşeşte de două ori.

— Natasha, fotografiile vor fi gata joia viitoare, te sun eu. Mulţumesc.

Natasha mă priveşte deranjată şi pleacă, nu înainte de a-i trimite bezele lui Carlo care-i răspunde cu un: „*Ciao, bella*“.

Am senzaţia supărătoare că am întrerupt ceva, dar ce mă deranjează şi mai tare e că tipa asta arată mult mai bine decât mine. De ce m-o fi trimis doamna Rogers aici, când e clar că nu mă pot compara sub nici o formă cu nici una dintre frumuseţile astea? Singura explicaţie care-mi trece prin cap e că portofoliile urmează să fie aşezate în două grămezi distincte, cam cum fac şi eu pe Craigslist – grămada cu „extraordinarele“ şi grămada cu „mediile“. Iar portofoliul meu va merge în grămada cu „oameni normali“ pentru publicitate. Nu mă încântă foarte tare perspectiva, dar tot e mai bine decât nimic.

Carlo mă fixează ca trăznit, îmi ia încet mâna, mi-o sărută galant şi mă priveşte fix în ochi.

— Aşa deci, tu eşti Emily. Nu pot să cred, ce mică-i lumea!

Îl privesc confuză, habar n-am de unde m-ar putea cunoaşte. Poate i-am trimis vreun mesaj şi poza mea pe Craigslist, iar el nu mi-a răspuns pentru că nu avem nici o legătură? Probabil că are o memorie vizuală bună, doar e fotograf.

— Carlo, ne cunoaştem de undeva?

— Nu-ţi aminteşti de mine, *bella*?

— Nu.

— Bine, vom discuta după şedinţa foto, nu am decât o oră la dispoziţie până la următoarea programare. Îmi face foarte mare plăcere prezenţa ta aici.

Îmi sună telefonul în geantă – număr ascuns. La naiba. Urăsc numerele ascunse, numai hărţuitorii şi ciudaţii îşi ascund numărul. Răspund fără tragere de inimă.

— Alo? şoptesc.

— Andre sunt. Nu m-ai mai sunat.

— De ce mă suni cu număr ascuns? Nu pot să suport chestia asta!

— Dar am mai sunat de câteva ori şi mi-ai ignorat toate apelurile…

— Ascultă, acum chiar nu pot vorbi, sunt la o şedinţă foto, îi zic privind spre Carlo.

Mă depărtez şi continui cât pot de încet.

— Ascultă, îmi pare rău că trebuie să-ţi spun asta, dar nu eşti persoana potrivită pentru mine. Nu vreau să ne mai vedem. Îmi pare rău. Te rog, nu mă mai suna. Niciodată. S-a terminat. N-a fost decât o aventură de-o noapte, aşa am stabilit. Nu trebuie să se simtă nici unul dintre noi trădat sau părăsit.

— Chiar aşa? îmi zice sarcastic. Nu ştiam c-am făcut amor cu inocenta pulii de Albă-ca-Zăpada. Adică ţie, o femeiuşcă absolut insignifiantă, nu-ţi place *de mine*? A, ştiu, nu sunt decât o sculă mizerabilă, oribilă, de bărbat, o să am grijă să mă înec în veceu ca să ajung înapoi în canalul din care m-au pescuit. Îţi mulţumesc pentru timpul acordat şi-mi cer mii de scuze că exist. Glumesc… am fost model de lenjerie intimă, mă vor femei mult mai mişto decât tine, o nimeni!

Gâfâie şi lansează o nouă salvă de injurii, dar – deşi n-am luat Zoloft azi, am băut doar un energizant – trebuie că s-a petrecut ceva cu mine

pentru că nimic din ceea ce spune nu mă deranjează cum m-ar fi deranjat în mod normal. Închid telefonul, senină, exact înainte de a ajunge lângă mine Carlo, aşa că nu aude ţipetele furioase de la celălalt capăt.

— Eşti foarte populară, văd, *bella*. Deloc surprinzător pentru o femeie ca tine. Am rugămintea să-ţi închizi telefonul, să ne concentrăm pe muncă acum. Ce muzică crezi că te-ar ajuta, Evanescence sau Bliss?

Îi indic din cap a doua variantă şi privesc spre fotograful ăsta sexy care tocmai ce-a pozat fete mult mai frumoase decât mine. Oare chiar a fost sincer când a zis cu nemăsurată admiraţie „o femeie ca mine“? Asta să fie faimoasa linguşeală italienească? Aş vrea să-i sar în braţe şi să-i zic: „Ia-mă cu tine în Italia, te rog!“.

Nu fac asta, în schimb urc pe scena mică şi încep să mă mişc pe ritmul melodiei „Kissing“ de la Bliss, gata să mă comport cât mai bine la prima mea şedinţă foto profesionistă.

1. Eu sunt alesul.
2. Versuri din melodia „That's Life“.

Capitolul 10

Trandafirul ofilit

— Tu eşti de fapt blondă, dar te-ai vopsit brunet, nu? mă întreabă Carlo şi se apleacă peste măsuţa din sticlă, îmi ia o şuviţă între degetele lungi, pline de inele de argint.

— Da, îi răspund, plutind de fericire şi mă scufund şi mai tare în scaunul moale, căptuşit cu mătase de la noul Champagne Bar din Plaza.

Carlo m-a invitat aici, să-mi dea albumul cu cele mai reuşite poze de săptămâna trecută. Dar pare mai degrabă o întâlnire personală, decât una de afaceri, aşa că sunt în al nouălea cer.

— Nici nu ştii ce sexy e asta pentru mine. Eu sunt italian, brunet, şi ador blondele – ca orice italian care se respectă, doar că majoritatea sunt vopsite. Pe când tu eşti o blondă veritabilă, deghizată – dar arăţi extraordinar ca brunetă. Pentru mine descoperirea asta este extrem de incitantă, subtilă – dar îmi împinge imaginaţia pe cele mai înalte culmi.

Un chelner toarnă şampanie Dom Perignon în două cupe şi lasă sticla în răcitorul de lângă masă. O privesc fix, de parc-ar fi cel mai interesant obiect din lume, pentru a evita intensitatea copleşitoare din privirea şi vocea lui Carlo.

— Pentru cea mai frumoasă doamnă a acestei seri din Plaza, toastează el, apoi ciocnim cupele.

— O, dar nu e deloc adevărat.

Oare chiar nu vede că arăt mediu-spre-drăguţ?

— Carlo, nu prea înţeleg de ce pari aşa atras de mine. Adică, ştiu că arăt cât de cât OK, dar nu sunt o frumuseţe răpitoare, modelele pe care le-am văzut ieşind de la tine arată de zece ori mai bine şi sunt şi mult mai tinere, îi zic şi-mi iau un pumn de alune care au, probabil, o mie de calorii.

Dar în seara asta nu-mi pasă.

— Frumuseţea se află în ochii celui care priveşte, *cara mia*!

Carlo râde ca de-o glumă bună, iar eu mă întreb dacă e ceva aiurea în ce-am zis. Încerc doar să fiu raţională, să nu las alcoolul şi complimentele lui să mi se urce la cap.

— *Bella*, modelele astea flirtează cu mine fără pic de ruşine, sunt gata fie să mi se ofere pe tavă, fie să mă câştige de partea lor cu tot felul de joculeţe psihologice. De ce? Pentru că au senzaţia că ştiu designeri, că am prieteni prin tot felul de locuri, că le-aş putea asigura coperta unei reviste sau vreo prezentare de modă. Unele dintre ele ştiu că abia am venit din Italia şi cred că le-aş putea ajuta să pătrundă pe piaţa de acolo. Asta-i tot. Adevărul este, însă, că nu prea am prieteni din ăştia utili, abia am venit de la Milano la New York. Tu nu vrei nimic de la mine. Iar asta e o senzaţie plăcută.

— E drept, nu vreau nimic de la tine, răspund. Adică, am vrut pozele alea, dar am plătit pentru ele.

Carlo îşi priveşte reflexia într-o vază cu flori de pe masă, îşi aşază o buclă rebelă şi mă întreabă:

— Îţi place aici? Au renovat de curând.

Privesc în jur. Miroase frumos a lămâie cu levănţică, nu ştiu dacă de la chipeşul meu partener sau pur şi simplu e ceva în aer. Viaţa pare aproape perfectă, preţ de o clipă.

— Îţi mulţumesc că m-ai adus aici, nu am avut întâlniri în astfel de locuri.

— Eşti adorabilă, dar mi-e greu să cred… o femeie ca tine… Şi acum, spune-mi – chiar nu-ţi aminteşti unde ne-am cunoscut?

N-am nici cea mai vagă idee şi mă tot tachinează cu asta de când ne-am întâlnit.

— Ai trei încercări.

— Craigslist? Craigslist? Craigslist?

— Îmi place umorul tău. Nu, nu intru pe Craigslist. Şi nici tu. Mai încearcă. Uite, te ajut un pic: mi-ai dat o floare!

Da, asta explică totul, m-a confundat cu altcineva! N-am dat niciodată vreo floare, nici lui, nici altui bărbat.

— Un frumos trandafir roşu, adaugă.

— Cred că e o… încerc să-i zic că-i o greşeală, dar temperamentul lui italian nu mă lasă să termin.

— Te-am văzut la cinci minute de-aici, la Paris Theater, acum opt zile. Erai cu Bill Gruber, marele producător, la premiera filmului lui Oliver Stone. Erai în hol, lângă măsuţa cu şampanie, şi aveai un trandafir roşu în mână – presupun că era de la partenerul tău. Gruber s-a purtat ca un idiot, te ignora, discuta ceva cu Steven Spielberg, Oliver Stone şi Woody Allen. Tu erai plictisită, neglijată şi singură, te ascundeai de paparazzi după nişte ochelari de soare mişto şi eu ţi-am zâmbit din partea cealaltă a camerei. Iar tu, draga mea, mi-ai zâmbit înapoi. Şi ai continuat să zâmbeşti şi să mă priveşti ademenitor. Probabil că a simţit şi Gruber ceva ciudat, pentru că şi-a lăsat amicii, te-a luat de mână şi aţi plecat. Ai lăsat trandafirul pe masă intenţionat, l-ai lăsat pentru mine şi, înainte să pleci, mi-ai trimis un sărut.

Nu i-am trimis nici o bezea. Nici măcar nu l-am văzut. Habar n-am despre ce vorbeşte.

— … un sărut pe care nu-l pot uita, un sărut ireal care mi-a schimbat viaţa şi m-a făcut să te doresc mai presus de orice altă femeie.

Carlo se apleacă peste masă şi mă sărută lung. Sunt atât de copleşită de pasiunea lui, că nu mai am puterea să-i zic nimic din detaliile care se pare că i-au scăpat, cum ar fi faptul că ceea ce povesteşte s-a petrecut exclusiv în capul lui.

— Aşa că, imediat ce-ai intrat în studioul meu săptămâna trecută, te-am recunoscut. Purtai aceeaşi rochie superbă Armani şi aceiaşi pantofi Manolo ca atunci. Doar părul era aranjat altfel. Dar personalitatea ta vibrantă, caldă, fantastică e neschimbată.

Personalitatea mea vibrantă, caldă, fantastică?

— Dar nici nu mă cunoşti…

— Nu, stai!

Îşi descheie haina şi scoate un trandafir ofilit. Acelaşi trandafir pe care l-am avut la întâlnirea cu Gruber, conform instrucţiunilor Ducesei.

— L-am păstrat ca dovadă a dragostei noastre la prima vedere.

Clipesc, jenată de amintirea primei mele experienţe ca damă de companie. Cum aş putea să-i explic lui Carlo adevărata semnificaţie a trandafirului? Cum aş putea să-i spun că nu l-am privit şi nu i-am zâmbit lui, intenţionat? Adevărul este că în seara aceea îmi uitasem lentilele de contact şi nu vedeam până la paparazzi din hol.

Carlo se apleacă să mă sărute din nou, dar mă apucă un acces brusc de greaţă şi mă retrag. Simt o duhoare oribilă, un miros acru care mă termină. Carlo arată impecabil şi proaspăt, deci n-are cum să fie de la el. Probabil că e ceva în spatele meu, mă întorc, dar nu remarc nimic în neregulă. Foarte ciudat.

— Tu simţi un miros puternic, aiurea? îl întreb şi mă trag în spate, cât pe ce să vomit.

— Nu.

— Nu? Nimic? Eşti sigur?

— Te simţi bine?

— Poate e de la alune, probabil ficatul nu reacţionează bine la ele. Te rog să mă scuzi puţin.

Aproape că alerg până la toaletă şi vomit în chiuveta dichisită, din marmură roz toate alunele şi un firişor verde de fiere. Altceva nu mai am în stomac, n-am mâncat nimic toată ziua. Ştiam că o să cinez cu Carlo şi acum, ca model, trebuie să am şi mai mare grijă la aportul caloric.

Când mă întorc la Carlo îi spun că mi-e cam rău şi că ar fi mai bine să merg acasă.

— Dar am rezervat o masă la Cipriani, îmi zice el dezamăgit. Ştii cât de greu a fost? Te rog, fă un efort. O să te simţi mai bine după ce ieşim la aer.

Are dreptate. Aerul curat îmi face foarte bine şi, până ajungem noi la Cipriani, pe Fifth Avenue, uit de tot răul.

E un loc întunecat, cu mulţi oameni în vârstă, oare de ce m-a adus într-un loc atât de pretenţios? Ne aşezăm la masa de lângă cea a primarului Bloomberg şi a unui alt domn într-un costum gri-închis cu dungi. I-aş zice lui Carlo că m-aş simţi mult mai confortabil la Bourgeois Pig sau la Oliva în East Village, unde toată lumea e de vârsta noastră – aici vârsta medie pare a fi de şaizeci de ani! Dar îmi muşc limba şi nu zic nimic. E clar că încearcă să mă impresioneze, de ce să-i stric seara? În plus, majoritatea tipilor care mă invită în oraş habar n-au unde să mergem, sau n-au decât două-trei locuri în care merg mereu, obsesiv, şi n-au nici măcar atâta imaginaţie cât să le treacă prin minte ceva nou, interesant, de

făcut. Când eram cu Toby, eu eram cea cu ideile de fiecare dată, mie îmi revenea sarcina de a-l scote din rutină. Dacă-l lăsam în pace ar fi mers de fiecare dată la aceeaşi cafenea, acelaşi bar, acelaşi restaurant. Mă scotea din minţi.

La masa noastră vine o chelneriţă care ne aduce două cocteiluri Bellini şi două aperitive – somon marinat cu sparanghel pentru mine şi *Bacalla Mantecato* cu mămăligă la grătar pentru Carlo. După ce terminăm, un chelner ne aduce o sticlă de vin ce pare scump şi un platou cu ficăţei *alla Veneziana* cu mămăligă pentru mine şi pentru el cannelloni cu vită *alla Piemontese*.

Denumirile astea sună foarte ciudat pentru mine, la fel ca povestirile lui Carlo despre experienţele lui de paparazzo, pe care mi le relatează în mare vervă. Este o seară incredibil de exotică, nici nu-mi vine să cred că toate astea sunt pentru mine.

După ce iau prima înghiţitură de ficăţei, simt din nou duhoarea oribilă, dar de data asta greaţa este mult mai puternică decât la Plaza. Mă scuz şi merg din nou la toaletă, unde vomit. Greaţa nu dispare, însă, şi tare mi-e teamă că e ceva mai grav decât credeam, vreo indigestie sau un cancer.

După jumătate de oră mă întorc la masă şi-i spun lui Carlo, cu toată părerea de rău, că trebuie să merg acasă. Pare devastat. Fug din restaurant şi sar în primul taxi, fac eforturi uriaşe să nu mai vomit şi, prin toată greaţa asta, îmi pare extrem de rău că i-am stricat seara lui Carlo, deşi s-a chinuit atât de tare cu planificarea şi cu cina scumpă.

Când intru în clădirea în care stau, nu mă mai pot abţine, vomit şi-mi stropesc rochia Armani şi pantofii Manolo.

O oră mai târziu, zac în cadă ca un trandafir ofilit înecat în apă, cu speranţa revigorării. Deşi nu mai am nimic în stomac şi am aprins şi beţişoarele preferate cu aromă de iasomie, simt că trag în piept o duhoare

otrăvitoare. Ce naiba se întâmplă cu mine? Să fie oare intoxicaţie? Însărcinată n-am cum să fiu, vibratorul nu poate face asta. În ultimele trei luni am făcut sex numai cu Andre şi am folosit prezervativul. Să se fi rupt? Mă îndoiesc, nu m-au dezamăgit până acum. Dar dacă o fi vreun virus ciudat, dar mortal, ca gripa porcină?

Capitolul 11

Un sărut poate distruge viaţa unei femei

Mă trezesc devreme, mă simt mai bine, dar tot obosită şi slăbită. Mi-a trecut greaţa de aseară, dar aerul din apartament pare greu. Deschid fereastra din living să intre aer proaspăt, dar un val de arome indiene năvăleşte înăuntru, arome care urcă de la Taj, Taj Mahal şi Haj Mahal. Este acelaşi amestec înţepător de curry, mirodenii exotice, piper negru şi seminţe de susan prăjite pe care am învăţat să-l savurez, dar acum mi se face stomacul ghem şi închid repede fereastra.

Intru pe net să văd care sunt simptomele pentru gripa porcină. Mă întreb dacă nu cumva n-a fost preparat în laborator virusul ăsta, pentru că nu pot să nu observ un tipar aici: acum câţiva ani era la putere boala vacii nebune, sau virusul vacii nebune, apoi a fost gripa aviară şi-acum gripa porcină. Poate că peste câţiva ani oamenii o să moară de la gripa cabalină. Şi cine beneficiază de pe urma fiecărui virus de-ăsta ciudat? Păi, mai întâi companiile care vând medicamente antivirale, şi-apoi aceleaşi firme care se ocupă de cercetarea şi de producţia de vaccinuri care să împiedice împrăştierea bolii. Iar oamenii nevinovaţi ca mine plătesc.

Bun, deci să vedem dacă am vreunul dintre simptome: febră mare, dureri de cap, senzaţie de gât înţepenit, iritaţii, transpiraţie abundentă în timpul nopţii, oboseală, încheieturi umflate. Nu simt decât oboseală – a, şi sâni umflaţi şi greaţă constantă. Dar aici mai scrie şi că, la copii, sunt destul de întâlnite şi greaţa şi diareea.

Ca să fiu sigură, deşi chiar nu cred c-aş fi însărcinată, caut şi simptomele pentru sarcină. N-am rămas niciodată însărcinată, dar am auzit de greţurile de dimineaţă, doar că a mea a început noaptea. Trebuie să fie altceva. Din simptomele pe care le-am găsit (oboseală, greţuri matinale, sâni umflaţi) sunt unele care mi se potrivesc, dar pot să găsesc şi alte explicaţii. De exemplu, întotdeauna am sânii umflaţi înainte de ciclu.

E imposibil să fiu însărcinată. N-am serviciu, n-am asigurare de sănătate, iar de Andre nici măcar nu-mi place. Ar fi extraordinar de nedrept!

Mă hotărăsc să nu mai mănânc nimic până diseară, să văd dacă dispare greaţa. Poate ar trebui să dau o fugă până la Urgenţe, la spitalul St. Vincent, pentru un control rapid şi vreun tratament. Aş putea să dau un nume şi-o adresă false, să trimită nota de plată în altă parte.

— De ce nu încerci cu un test de sarcină? îl aud pe Amal din spate.

Îngheţ. La naiba, e sâmbătă, am uitat că azi e acasă. Rămân cu mâna pe maus şi cu ochii la ecranul laptopului, care a rămas la „simptomele sarcinii“.

O oră mai târziu ies din baie cu testul de sarcină în mână, îl arunc rapid în coşul de gunoi din bucătărie. Amal mă urmăreşte de parc-ar fi potenţialul tată al copilului.

— Deci? mă întreabă, îngrijorat.

— Sunt însărcinată, izbucnesc. Nu pot să cred!

— Felicitări! Toby va fi foarte fericit. Presupun că în aceste condiţii urmează să vă căsătoriţi, nu?

— Nu Toby e tatăl, îi zic; mă simt îngrozitor.

— Ce?

— Cred că este al lui Andre.

— Crezi?

Amal ridică din sprânceană şi simt cum toată prezumţia de nevinovăţie pe care mi-o acordase se topeşte în neant. Probabil că acum îşi scormoneşte amintirea zecilor de mesaje pe care le-a văzut la mine, de la diverşi tipi de pe Craigslist, şi se gândeşte că m-am culcat cu toţi pe la spatele sărmanului Toby.

— Nu e ceea ce crezi, mă aud spunând ceea ce odinioară mi se părea cel mai patetic clişeu. E…

Amal este, însă, un gentleman, prea politicos să mă lase să-i dau vreo explicaţie sordidă.

— E-n regulă, ai zis că vrei să te desparţi de Toby, sau el de tine, sau… mă rog. Asta ar fi ocazia perfectă pentru un nou început cu acest Andre, zice Amal, amabil, şi-mi vine să-l îmbrăţişez pentru că se străduieşte să fie drăguţ cu mine, o femeie care e clar că trăieşte sub standardele lui morale. Cred că ar trebui să-l suni şi să-i dai minunata veste.

— Nu mai am numărul lui de telefon, l-am şters.

Se lasă o tăcere deprimantă.

— Ştii măcar unde stă?

— Nu. Nu ştiu decât că locuieşte undeva în Brooklyn, cu alţi câţiva tipi.

— Ai putea să suni la compania de telefonie, să spui numele lui de familie, ar putea să-l găsească aşa.

— Nu-i ştiu numele de familie, îi zic, apoi îi povestesc cum ne-am cunoscut pe Craigslist într-o seară când mă simţeam singură şi excitată (mă rog, pentru urechile virgine ale lui Amal – „voiam să fac dragoste“), iar dimineaţa m-am trezit deprimată şi i-am zis că nu vreau să ne mai vedem.

— Înseamnă că ai adresa lui de mail, zice Amal.

— Am şters toate mesajele de la el, zic jenată. Mă gândesc că, de fapt, nu numai că i-am şters toate mesajele, dar i-am uitat şi adresa de mail, dintre sutele de mesaje primite de la o grămadă de tipi.

— Verifică în mesaje şterse, l-ai putea găsi.

O să ţin minte, dar nu mă clintesc. Dacă o găsesc? Vreau să păstrez copilul lui Andre? Evident că nu. O, Doamne! Numai gândul mă scoate din minţi! Atunci – vreau bani pentru avort de la el, sau vreau să mă ţină de mână la clinică? Nu, mai ales după ce i-am zis că nu vreau să-l mai văd niciodată. Nu vreau să-i ofer satisfacţia asta.

Mă întind pe canapea, închid ochii şi încerc să-mi imaginez copilul. Acum probabil că e cât un bob de grâu, întreg pe-o parte şi despicat în două pe partea cealaltă. Eu şi Andre, uniţi genetic pentru totdeauna din cauza unui accident cretin. Mă gândesc care-mi sunt opţiunile. Aş putea păstra copilul şi nu i-aş spune niciodată lui Andre, dar n-ar fi drept. În plus, nu pot aduce pe lume un copil când abia am după ce bea apă şi cu greu îmi pot purta singură de grijă. Aş putea să fac copilul şi apoi să-l dau spre adopţie, dar nu-mi permit nici nouă luni de sarcină cu tot ce înseamnă asta: pofte, suport moral, haine noi, încălţări pentru picioare umflate, vitamine, controale, medicamente plus chiria! Ultima opţiune: strâng nişte bani de la ai mei sub pretextul unei urgenţe şi fac avortul cât mai curând posibil. Se pare că e singura opţiune logică.

După ce mă hotărăsc, deschid ochii. Amal e tot în picioare, lângă mine şi mă priveşte îngrijorat. Mă ridic, pregătită să caut mesajele lui Andre printre mesajele şterse. Şi le găsesc pe amândouă: răspunsul lui la anunţul meu şi acordul la locul de întâlnire sugerat de mine.

Cred că Amal s-a prins că le-am găsit, după figura mea abătută.

— Dacă vrei să te las singură să-l suni, adică mai întâi să-i trimiţi un mesaj, să faci rost de numărul de telefon şi-apoi să-l suni, spune-mi. Oricum, trebuie să merg până la poştă să ridic ceva de la Sarah, îmi spune.

— În regulă, mulţumesc, îi răspund. Problema e că nu vreau să păstrez copilul şi mi se pare cam aiurea să-l sun doar ca să-i zic asta.

Amal se întunecă brusc, îl simt din ce în ce mai tensionat.

— Fă cum crezi tu că e mai bine. Corpul tău, viaţa ta, îmi zice şi pleacă fără să mai adauge altceva.

Imediat ce pleacă îi trimit un e-mail lui Andre: „Sună-mă, te rog, urgent! Trebuie să-ţi spun ceva foarte important“.

După care mă întind pe canapea – nu mi-a trecut greaţa – şi aştept telefonul de care mi-e teamă.

Mobilul sună după jumătate de oră, dar nu este Andre, ci Carlo. Intru în panică. Oare cum este posibil ca exact când mă invită la cea mai frumoasă întâlnire din viaţa mea unul dintre cei mai sexy tipi în viaţă, un gentleman adevărat şi un fotograf talentat (iar eu, pentru talent, am un respect imens, indiferent de forma în care se manifestă), pe mine mă loveşte soarta? Carlo mă crede o femeie extraordinară, cu o personalitate frumoasă, cum aş putea să-i spun că am rămas borţoasă cu unul pe care-l urăsc? Ce-ar crede despre mine – că sunt ultimul gunoi, nu? Cum altfel să-i explic greaţa de aseară? Sinceritatea este piatra de temelie a oricărei relaţii frumoase, dar indiferent ce-aş face, că mint sau spun adevărul, o să stric din faşă povestea noastră. Răspund la al treilea apel şi deja mă simt oribil pentru că nu-i voi putea mărturisi adevărul, voi răspunde cu minciuni la toată drăgălăşenia lui.

— Bună, *amore mio*, Carlo la telefon. Te simţi mai bine?

— Un pic, îi răspund. Îmi pare rău că am stricat aşa o seară frumoasă.

— Nici o problemă, *Bella*. Când ne luăm revanşa?

— Sincer, nu ştiu.

— În seara asta? Mâine?

— Carlo, mi s-a întâmplat ceva foarte grav şi s-ar putea să nu ne mai vedem o vreme.

— Imposibil. Vreau să te revăd cât mai curând cu putinţă.

Aud cheia în uşă, Amal intră cu o pernă roz în braţe. Nu vreau să vorbesc cu Carlo când e Amal de faţă, s-ar putea să creadă altceva.

— Pa, Carlo, te sun eu înapoi imediat, îi zic şi-i închid în grabă, fără să mai aştept să-mi răspundă.

Mă prind, în secunda în care las telefonul, că a fost o mare prostie să-i rostesc numele, Amal pare acum şi mai trist.

— Cine e Carlo? Există mai mult decât un potenţial tată? îi tremură vocea.

— Nu, i-am scris lui Andre, dar nu mi-a răspuns. Carlo e doar un prieten, îi răspund jenată. Nu e nimic între noi, el e doar fotograful de la agenţia de modele unde m-am angajat. Care-i treaba cu perna aia? îl întreb, încercând să-i evit în felul ăsta întrebările.

— Mi-a trimis-o Sarah. E perna ei. Vrea să dorm pe ea şi s-o ţin noaptea în braţe cât sunt plecat, să facem despărţirea mai uşoară.

— Adorabil, îi zic deja iritată de dragostea lor pură şi de relaţia lor perfectă.

Dar Amal nu pleacă în cameră să-şi ducă perna în pat, rămâne acolo, în picioare, privindu-mă ca şi când şi-ar fi căutat cuvintele pentru o veste proastă.

— Ai ceva să-mi spui? îl întreb.

— Da. S-a eliberat apartamentul părinţilor mei din Upper East Side, va trebui să mă mut mâine. Îmi pare rău că nu te-am putut anunţa mai din timp, dar îţi voi lăsa cinci sute de dolari, să compensez plecarea bruscă.

Mă gândesc că nu prea vei avea timp să găseşti un coleg nou de apartament în două săptămâni.

Aşa că Amal urmează să mă părăsească politicos, cam la fel cum plănuiam şi eu s-o părăsesc pe Beata, şocată de stilul ei indecent de viaţă. Doar că el o face în maniera adevăraţilor lorzi englezi, amabil şi decent.

— Îmi pare rău că pleci, dar e-n regulă. Şi îţi mulţumesc pentru bani.

— Dacă vrei să mă duc să-ţi iau ceva de mâncare sau altceva, să-mi spui.

— Nu ştiu, mi-e rău de la orice. Nu pot să scap de greaţa asta.

Amal îşi duce perna în cameră, se întoarce cu zece bancnote de 50 de dolari şi deschide frigiderul gol.

— Lasă-mă să-ţi iau ceva de mâncare.

— Mi-e prea greaţă să mănânc, îi răspund, dar pleacă oricum.

Îmi sună mobilul din nou, e Carlo, dar nu-i răspund. Îmi trimite câteva mesaje la rând, dar nu le citesc. Reiau în minte conversaţia de mai devreme, mi se pare cam ciudat că n-a manifestat nici un fel de compasiune sau curiozitate faţă de boala mea. Tot ce voia era să mă vadă cât mai repede, mă întreb dacă nu cumva voia doar să se culce cu mine, deşi mi-e îngrozitor de rău.

Telefonul sună non-stop, până la urmă răspund.

— Carlo, înţelege, te rog, că n-am să-ţi pot răspunde o vreme.

— Din cauza lui Bill Gruber? mă întreabă. Sper că n-a aflat că am ieşit împreună, nu vrem să-l supărăm.

— Nu, n-are nici o legătură cu el. Îţi explic eu altădată.

După ce închid încep să mă întreb – cum adică să nu-l „supărăm“ pe Gruber? Ce legătură are, dacă el e chiar aşa îndrăgostit de mine şi vrea să fim împreună? Mi-e greu, însă, să mă gândesc la subtilităţile astea când mie-mi vine să vomit de câte ori inspir.

Amal se întoarce cu două sticle de bere de ghimbir şi câteva pachete de biscuiţi săraţi.

— Doamna de la magazin mi-a zis că sunt cea mai bună soluţie pentru greţurile matinale.

Amal e aşa dulce câteodată, că-mi doresc să fi avut un frate mai mare, cu care să mă mărit.

A trecut o săptămână de când a plecat Amal, iar Andre tot n-a sunat. Nu găsesc coleg de apartament, iar doamna Rogers încă nu mi-a dat nimic de lucru. N-a mai rămas decât Carlo, care mă sună în fiecare zi. Îi ignor apelurile. Mă simt groaznic. Şi oribil de singură. Doctorul Google mi-a confirmat că am toate simptomele unei sarcini toxice, cu greţuri matinale îngrozitoare tot timpul. Mă gândesc continuu, zi şi noapte, cum mi-a dat viaţa peste cap acel prim sărut cu Andre.

Sună telefonul, număr privat. Răspund cu teamă.

— Alo, Andre la telefon. Ce s-a întâmplat?

— Bună. De ce ţi-a luat o săptămână să mă suni?

— Sunt în Africa de Sud, filmez un videoclip. Am fost foarte ocupat, n-am avut timp să-mi verific mail-urile. Am fost foarte surprins să aflu că vrei să vorbim după ce mi-ai zis să nu te mai sun niciodată şi alte dulci nimicuri. Care-i treaba, *cherie*?

— Sunt însărcinată. Numai tu poţi fi tatăl. Voiam doar să te anunţ.

Aştept vreun urlet furios, un „Du-te dracu'!“, sau un „De-unde-ştiu-eu-că-i-al-meu, curvă“, în schimb aud ceva ce mă ia complet pe nepregătite:

— Felicitări! Ce veşti minunate, Emily!

— Nu trebuie să-ţi faci griji, zic eu fără nici un sens, pentru că nu părea deloc îngrijorat. Vreau să avortez cât mai curând posibil, nu mă aştept la nimic din partea ta. Am vrut doar să ştii…

Continuarea era „ … ce mi-ai făcut, nemernicule!“, dar mă opresc.

— Atâta tot.

— Stai puţin. Nu poţi hotărî de una singură, e şi copilul meu.

— Da, dar e viaţa mea şi e corpul meu.

— Te rog, nu face vreo prostie până mă întorc.

— Când?

— Săptămâna viitoare.

— De ce? Ce-ai vrea să facem? Să ne căsătorim?

— De ce nu? Îmi placi.

Mă opresc, căutându-mi cuvintele. Cum aş putea să-i spun: „Îmi pare rău, dar tu nu-mi placi“, când îi port copilul în pântece?

— Andre, n-am fi fericiţi, aleg eu calea diplomatică. Nu ne iubim. Nu vreau o căsătorie rapidă din cauza unui copil.

Dintotdeauna am visat să mă căsătoresc cu cel pe care-l iubesc şi care mă adoră, nu din obligaţie. Căsătoria mi se pare o aventură pe termen lung, chiar când te căsătoreşti cu persoana iubită, iar de Andre nici măcar nu-mi place, nici nu încape vorbă.

— Emily, eu chiar mi-aş dori să ne căsătorim. Multe cupluri se ceartă la început, iar cu timpul se îndrăgostesc. Ai văzut piesa *Îmblânzirea scorpiei*?

— Nu.

Oare nu cumva tocmai m-a făcut „scorpie“?

— Acum am o viză temporară, continuă el, şi lucrez în cea mai mare parte fără acte. Dacă ne-am căsători aş căpăta mai repede cartea verde.

O, Doamne! Deci asta era? Începe să-mi dea târcoale o bănuială oribilă.

— Cumva… ai făcut-o intenţionat? îl întreb, dar de-abia atunci încep să înţeleg. M-ai lăsat gravidă doar pentru căcatul tău de carte verde?

— Emily? Emily? Nu te mai aud, zice el. Te rog, nu face nimic, aşteaptă până mă întorc. Mă auzi? E şi copilul meu, trebuie să am şi eu un cuvânt de spus.

Vocea îi capătă aceleaşi inflexiuni de şef isteric care m-au făcut să fug curând după ce ne întâlniserăm, aşa că obţine efectul opus celui dorit de el. Închid.

E ora 1 după-amiază, eu sunt la Essex House de la 8:30 dimineaţa iar Larry Weinberg, un evreu slăbuţ, cu părul grizonant, directorul de fotografie al revistei săptămânale *Hip Crowd*, bate din palme de două ori şi zice:

— Gata, fetelor, am terminat!

Suntem cinci fete care pozăm în bikini, având ca fundal un poster cu orizontul nocturn din Manhattan. Am făcut fiecare câte o şedinţă foto, pe rând, iar la final, Carlo ne-a chemat pentru o poză de grup. Mai târziu, Larry şi Carlo vor alege cea mai bună poză pentru coperta revistei de săptămâna următoare.

— Mulţumesc, fetelor, sunteţi minunate. Mai ales tu, Emily, zice Carlo.

— Ai făcut o treabă minunată, supralicitează Larry.

Celelalte fete mă privesc mirate, cu invidie – şi pe bună dreptate! Sunt cea mai plinuţă, mai scundă şi mai puţin potrivită din tot grupul. Toate celelalte fete sunt uimitor de înalte şi subţiri, modele profesioniste de rezervă, iar eu sunt de departe cea mai ieşită din schemă, lipsită de graţie, mai stângace şi mai puţin experimentată. Defilarea şi pozele mele au fost atât de îngrozitoare, că mă-ntreb cum au avut atâta răbdare şi Larry, şi Carlo, şi de ce mi-au răsplătit toate greşelile cu complimente.

Ostilitatea fetelor în ce mă priveşte, cât ne schimbăm într-o cameră alăturată, e reţinută, dar e acolo. Nu s-au făcut bisericuţe, dar se uită toate la mine de parc-aş fi musca ce tocmai le-a picat în lapte. Ne întoarcem la Larry şi la Carlo, care-mi zâmbesc numai mie.

— Te-ai distrat, *bella*? mă întreabă Carlo.

— Vrei un pahar cu apă sau altceva? mă-ntreabă şi Larry.

Mă-ntreb dacă nu cumva Carlo s-a prins că sunt însărcinată şi le-a zis şi lui Larry, şi doamnei Rogers, care, în cazul ăsta, mi-a dat şansa asta din milă. Încerc să-i surprind privirea să mă prind din expresia lui, dar evită brusc orice contact vizual şi pleacă din cameră. Imediat după aceea, Larry strigă tare, de faţă cu toată lumea:

— A fost o mare onoare pentru mine să lucrez cu noua prietenă a lui Bill Gruber. Emily, pot să-ţi cer o favoare? Pot menţiona relaţia voastră în numărul viitor al revistei? Ar fi de mare ajutor pentru vânzări! Îţi ofer mai mult decât poate că ţi s-a oferit deja pentru povestea voastră, mi-aş dori foarte tare să fii tu pe copertă. Vei fi fata din iulie, cu un titlu mare deasupra: „Noua dragoste a lui Bill Gruber“.

Deci de-aia era toată lumea aşa drăguţă! Trebuie să repar toată neînţelegerea asta.

— Dar nu sunt prietena lui Bill Gruber, recunosc eu cinstit. N-am fost niciodată.

Larry nu pare să mă ia în serios.

— Nu-mi pasă cum îţi zici, atâta timp cât vă petreceţi timpul împreună şi vă culcaţi împreună, zice el şi-mi face cu ochiul ca şi când ar spune: „nu mă păcăleşti tu pe mine!“.

Pescuieşte o poză din haină şi, spre groaza mea, mă văd împreună cu Bill Gruber, ţinându-ne de mână la Paris Theater, în faţa lui Steven Spielberg, Woody Allen şi Jennifer Aniston.

Fetele smulg poza din mâna lui Larry şi se uită la ea, şoptind:

— A, deci ăsta era motivul!

Sau:

— O, Doamne! şi simt cum dispare toată ostilitatea, spre a fi înlocuită de veneraţie.

— Putem umbla un pic la pozele făcute azi, o să fii mai frumoasă decât ai fost vreodată. Îţi albim dinţii, ştergem toată celulita, îţi facem picioarele mai lungi şi mai suple, talia mai subţire, braţele mai zvelte, nas şi sprâncene perfecte, umeri mai largi, tot ce vrei, dragă! O să arăţi ca o vedetă! Şi-ţi plătesc poza cu 500 de dolari. O să fii bogată şi celebră. Visul american, iubire!

Sună fabulos, dar n-o pot face.

— Între mine şi Gruber nu e nimic, omul e însurat! I-aş distruge familia!

— Exact! Ceea ce face poza asta şi mai valoroasă! Carlo ar fi putut-o oferi oricui – *People Magazine*, *Star* sau *National Enquirer*, dar a oferit-o revistei noastre pentru că noi îl angajaserăm ca paparazzo în seara aceea. Eu personal l-am susţinut financiar pentru a-şi lua viza de lucru din Italia şi i-am făcut legătura cu doamna Rogers, care te-a trimis la el.

Simt cum mă cuprinde o mână după talie şi mă trage deoparte. E Carlo.

— Emily, *cara mia*, hai să discutăm toate astea la prânz.

Probabil că a intrat fără să-mi dau seama şi a ascultat ce i-am zis lui Larry.

— În afară de apă şi pâine prăjită, nu pot să bag nimic în gură.

— E-n regulă.

Larry îmi face cu mâna de parc-am fi cei mai buni prieteni.

— Am lăsat cecul tău pentru astăzi la Carlo, vorbim mai târziu, draga mea! Te iubesc!

Ne aşezăm la o masă pe colţ la etajul doi al Jumeirah Essex House şi-l simt pe Carlo încordat, deşi încearcă s-o ascundă. E a treia oară când îl văd, şi acum poartă, ca şi-n celelalte dăţi, blugi interesanţi, cămaşă albă şi jachetă neagră – un model uşor diferit de fiecare dată. Arată atât de bine, cu părul uşor dezordonat şi neras, dar m-a supărat că i-a spus povestea mea lui Larry.

— Emily, nu poţi refuza. Nu se poate să mă dezamăgeşti. Am încercat să fiu foarte drăguţ cu tine. De ce crezi că te-a trimis doamna Rogers aici? Dacă nu te-ai prins încă, Rogers Modeling e o escrocherie. Fac bani de pe urma orgoliului oamenilor. Agaţă prin anunţuri fete dornice să devină celebre, le promit tuturor că vor fi modele, indiferent de vârstă, experienţă, înfăţişare. După care cer 400 de dolari pentru portofoliu, apoi alţi bani pe retuşuri şi modificări, alte 400 pentru copii şi o ţin tot aşa, din taxă-n taxă. Unele fete scot mii de dolari fără să primească nimic, aşa că doamna Rogers le spune că modellingul e chestiune serioasă, competiţia e dură şi ele pur şi simplu n-au reuşit. Când am văzut că ai căzut şi tu în capcană, am convins-o pe doamna Rogers să nu-ţi mai ia banii şi i-am zis lui Larry povestea ta cu Gruber, să te ajute să devii vedetă. A cheltuit o avere pentru şedinţa asta foto, numai pentru tine. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri să te ajut, *bella*! Acum trebuie să fii şi tu drăguţă.

— De ce ai făcut toate astea? Nu ţi-am cerut-o, ai făcut-o pentru bani, nu pentru mine.

— Şi pentru bani. Dar tu eşti cea mai câştigată, poţi să-i ceri lui Larry şi-un milion de parai. Îşi face banii la loc dacă trimite poza şi articolul la TV şi pe net.

Un chelner îi aduce lui Carlo un burger de vită Kobe şi câteva feliuţe de pâine prăjită pentru mine. Îl privesc îndurerată şi oftez.

— Credeam că mă placi pentru mine, îi zic cu vocea pierită.

— Dar te plac, chiar te plac pe tine. Aşa că – nu mă dezamăgi. Spune-i lui Larry povestea ta cu Gruber şi semnează acordul.

— Dar nu pot să mă prefac că mă întâlnesc sau că mi-o trag cu Gruber, pentru că nu e adevărat! Înţelegi? Nu e adevărat!

Carlo mă priveşte încordat, e clar că nu mă crede şi că deja îl enervez. Îmi frământ creierii să găsesc o explicaţie decentă, alta decât cea reală, pentru întâlnirea mea cu Gruber, dar sunt în pană de inspiraţie.

— Atunci care-i treaba între voi? Cum ai ajuns acolo?

— Nu pot să-ţi spun.

— Emily, ce-ar fi să lăsăm minciunile deoparte amândoi? Eu am venit acum patru luni din Italia şi locuiesc cu încă doi tipi, înghesuiţi într-un studio minuscul de pe Avenue B. Am cheltuit tot ce câştigasem într-o lună pe mesele cu tine la Plaza şi Cipriani! Am vrut să te tratez aşa cum face Gruber.

— Dar nici nu ţi-am cerut, şi nici nu mă aşteptam la aşa ceva, îi răspund. Am fi putut merge să mâncăm humus cu zece dolari în East Village.

— Ştii localul ăla? Îmi place la nebunie.

— Da, normal că-l ştiu, suntem vecini, stau într-un bloc de căcat pe 6th Street, între 1st şi 2nd Avenue.

— Ar trebui să-l rogi pe Gruber să-ţi închirieze un loc mai acătării.

Isuse, tot n-a-nţeles!

— Carlo, nu pot. Chiar nu pot. Nu sunt într-o poziţie care să-mi permită să-i cer…, dar nu reuşesc să termin propoziţia.

E dat cu prea mult parfum şi simt cum mi se strânge stomacul, în starea în care sunt. Încă nu m-am hotarât dacă vomit sau leşin.

— Dacă nu-i poţi cere nimic pentru tine, atunci cere-i ceva pentru mine. Spune-i că sunt fratele tău vitreg din Italia şi roagă-l să-mi dea un rol în vreunul dintre filmele lui. Sau roagă-l să mă ia cu el la premiere de filme şi alte evenimente. Gruber m-ar putea ajuta atât de mult, iar pentru el n-ar însemna nimic. Ceva, Emily, orice!

Mă uit la Carlo şi mi-l amintesc pe Gruber, iar în momentul ăsta nu reuşesc să-mi dau seama care dintre ei e un nemernic mai mare. Am reuşit să rezist patru ore fără să vomit, dar mi-e rău şi nu mă mai pot abţine mult.

— Trebuie să plec, mi-e foarte, foarte rău.

Pare să nu-i pese nici cât negru sub unghie.

— Gândeşte-te la ce-am vorbit, ţi-am dat mai multe opţiuni. Trebuie să-l folosim pe Gruber, şi să ne şi distrăm pe la spatele lui.

Nu mă mai pot abţine, e o chestiune de secunde până vomit. Mă ridic, încearcă să mă oprească.

— Te rog, stai cu mine până ajungem la o-nţelegere şi-mi termin burgerul.

— Nu mă atinge. Trebuie să plec. Ţi-am spus că mi-e foarte rău, am gripă porcină.

Brusc, ochii lui Carlo se aprind şi izbucneşte în râs. Oricât m-aş strădui să desluşesc o cât de vagă urmă de compasiune şi grijă, nu văd decât avariţie şi veselie.

— Gripă porcină? Ce veşti grozave, *bella*! Gândeşte-te numai la titlurile din *Hip Crowd*: „Noua iubire a lui Bill Gruber are gripă porcină!“. Va fi la toate canalele de ştiri!

— Ascultă, Carlo. Adevărul e că, din când în când, mama îi face curat în apartament, îi zic grăbită. Îi ţine locul menajerei lui obişnuite, când are câte-o zi liberă. L-a implorat pe Gruber s-o ia pe fata ei, adică pe mine, la un eveniment din ăsta cu covor roşu, ca primă de Crăciun. De-aia eram acolo, îl mint cu neruşinare. Probabil că nici nu-şi mai aminteşte cum mă cheamă.

Mulţumescu-ţi ţie, Doamne, pentru inspiraţie! sunt atât de mândră de mine!

— Şi acum, cecul de la Larry pentru azi e la tine?

Carlo pescuieşte un cec de 1000 de dolari din jachetă şi mi-l întinde într-o tăcere mormântală. Citesc pe faţa lui dezamăgirea cruntă şi dispreţul.

Profit de starea lui de şoc şi ies în goană din restaurant, dar îl văd pe Larry ieşind din lift şi alergând după mine cu o hârtie.

— Emily, am nevoie de acordul tău. Carlo, ai lăsat-o să plece fără să semneze acordul? Emily, Emily…

Mă panichez şi hotărăsc să apelez la scări, cobor alergând în pantofii Manolo şi simt cum mi se clatină tocurile. Mai bine-mi cumpăra mama pantofi cu toc, în loc de adidaşi, la fiecare Crăciun sau zi de naştere, n-am învăţat nici pân-acum să merg ca lumea pe tocuri, abia-mi ţin echilibrul. Calc greşit, mă împiedic, alunec şi aterizez cu faţa-n sus pe podeaua de marmură, mă doare tot corpul.

Un portar tânăr, chinez, mă întreabă îngrijorat:

— Domnişoară, sângeraţi! Să chem salvarea?

Ce nebunie! Îi răspund cu ultimele puteri:

— În nici un caz! Salvarea costă 4000 de dolari şi n-am asigurare de sănătate, du-mă la un taxi tu singur, dacă eşti amabil.

Capitolul 12

Madona cu şi fără prunc

Dorm doişpe ore la rând în vechiul meu pat, acum că a plecat Amal, şi mă trezesc cu dureri în pelvis, dureri abdominale şi o durere surdă, persistentă, de mijloc. Mă duc în baie şi mă privesc în oglindă; mă întâlnesc cu sinele meu ciufulit, cu zgârieturi pe faţă, în coate şi-n genunchi. Priviţi, versiunea neretuşată a fetei de pe coperta *Hip Crowd*! Sunt dezamăgită. Amorul lui Carlo n-a fost decât prefăcătorie, ca şi în cazul lui Andre sau al altor tipi de pe Craigslist, pentru mize mai mari. Şi marele meu job la Rogers Modeling – alt fiasco. Dar de data asta am primit un cec şi am şi-un set de poze foarte reuşite pe care le pot arăta nepoţilor peste cincizeci de ani, când le voi povesti despre un trecut misterios în care bunica era model în New York.

Poate-ar trebui să păstrez copilul. Dacă nasc la 26 de ani, până la 60 de ani aş putea deveni bunică – înainte de Alzheimer sau alte boli care m-ar împiedica să le spun poveşti sau să mă asigur că televizorul nu e singurul lor tovarăş noaptea.

În mod miraculos, greţurile matinale s-au evaporat şi, pentru prima dată de două săptămâni, pot să-mi umplu şi eu plămânii cu aer fără să mă simt otrăvită. Dar şi mai ciudat e că pare să-mi fi venit ciclul. Cred că pot să mă bucur, poate că n-a fost decât o greşeală şi nici n-am fost gravidă.

Fac un duş, mă îmbrac şi intru pe net să caut şi alte simptome ale sarcinii; descopăr că e posibil să ai ceva care seamănă cu ciclul, în primul semestru. În momentul ăsta am atâtea simptome contradictorii, ciudate, că

sunt complet debusolată. Cel mai bine mă duc la Spitalul Saint Vincent, le spun că sunt însărcinată şi am căzut pe scări, iar acum am tot felul de dureri şi zgârieturi.

Mă aşez în sala de aşteptare la urgenţe, flancată în stânga de un grup de portoricani răniţi într-o încăierare post-paradă şi în dreapta de două negrese de vreo patruzeci de ani care pălăvrăgesc despre ultimele reduceri de la Victoria's Secret. Una are o rană la picior, iar cealaltă pare să o însoţească. La televizor e o telenovelă latino de prost-gust.

Îmi caut iPod-ul, dar se pare că l-am uitat acasă. Mă plictisesc ca naiba, mă doare ca naiba şi n-am nici o revistă să citesc. Aşa că-mi scot laptopul din rucsac şi verific dacă spitalul are reţea *wireless*. Are. Ura! Mă uit în jur şi văd că am nouă persoane în faţă, aşa că mai pun un anunţ pentru coleg de apartament. După ce termin, tot mai sunt cinci persoane în faţă, aşa că mă uit la lista evenimentelor pe Craigslist, doar să văd minunăţiile pe care le voi pierde săptămâna asta, cât stau în casă să-mi oblojesc rănile.

Trec prin toate: muzică live gratis în Brooklyn, Magical Realms în Bronx, ore gratuite de meditaţie Kundalini şi Reiki în Queens, seară gratis cu clovnul vesel în Long Island, turneul de poker cu intrare liberă din Greenwich Village, spectacolul gratuit de hipnoză din Little Italy, evenimentele Brown Bag de joia din East Village şi Bărbaţi-gustoşi-la-tavă cu vin… ce-o mai fi şi asta…

— Domnişoara Emily Swan? mă strigă pe numele fals.

— Da?

Tresar din visare şi pun laptopul înapoi în rucsacul verde de piele. O asistentă îmi face semn, mă ridic şi o urmez după uşa groasă, dură, de metal, pe care mă gândesc c-ar trebui s-o înfrumuseţeze cu o pictură

suprarealistă de Frida Kahlo, cu ea întinsă pe patul de spital. Sau cu ceva colorat şi care să îţi stimuleze imaginaţia.

O oră mai târziu plec din spital; se pare că am pierdut sarcina. Îmi ţiuie urechile din cauza Oxycontin-ului şi a celorlalte calmante pe care mi le-a prescris doctorul. Urc într-un taxi – cum am fost instruită – şi privesc străzile din centru într-o izbucnire de euforie uşor umbrită de tristeţe. Urc destul de nesigur cele trei etaje până ajung în apartament, îmi scot papucii, iau laptopul şi mă arunc îmbrăcată în pat, unde-mi voi petrece următoarele două zile – conform indicaţiilor medicului.

Mă trezesc câteva ore mai târziu. S-a înnoptat. Mă simt ca purtată de curenţi pe o mare de sentimente amestecate: uşurare, fericire, pierdere; din fericire, durerile m-au lăsat. Privesc pe fereastră la clădirea de vizavi şi-l văd pe vecin ghemuit la calculator, se uită la videoclipurile celor de la Gorillaz; asta-mi aminteşte că trebuie să-mi caut iPod-ul. Mă dau jos din pat, caut peste tot, dar mi-e imposibil să-l găsesc. Probabil că l-am pierdut când am căzut pe scări. Din păcate, pe laptop nu am deloc muzică – toată muzica era pe un hard extern pe care l-a luat Toby, când s-a mutat.

Am o senzaţie foarte apăsătoare de singurătate în apartament, iar fără muzică, televizor sau vreun om prin preajmă, parc-aş fi un yoghin care a făcut legământul tăcerii pe-o perioadă determinată. E cald şi umezeală, dar nu-mi permit să pornesc aerul condiţionat. Îmi fac de lucru cu ştirile de pe net şi-mi verific mesajele, poate a apărut cineva interesat de apartament. Am un mesaj de la o tipă din Spania care vrea să vină în New York pentru o lună şi ar avea nevoie de-o cameră. Îi trimit adresa, apoi mă uit pe site-ul Comedy Central la „John Stewart and the Colbert Report“, dar îmi simt pleoapele din ce în ce mai grele. Adorm din nou, cu laptopul deschis.

E sâmbătă seara. Vine şi Estefania, noua mea colegă de apartament, de la aeroportul JFK. Deschid uşa, în prag stă o femeie drăguţă – statură potrivită şi păr lung, des, negru, ten alb, nas mic şi buze pline, deschise într-un zâmbet foarte plăcut.

Nu are decât un băgăjel, exact aşa cum îmi place mie, şi, după ce se instalează, o invit la un ceai verde, timp în care îmi spune pe scurt povestea ei. Are treizeci şi trei de ani, s-a născut şi a crescut în Barcelona, iar aici a venit pentru un curs de afaceri la Universitatea din New York. Are o căsnicie fericită cu Jordi – soţul ei – cu care e împreună încă din liceu, au o fetiţă de 7 ani, Mariona, elevă de zece pe linie şi deja o pianistă desăvârşită. Locuiesc într-o casă de zece camere lângă Pedralbes, în partea deluroasă, în nord-vestul Barcelonei şi mai au o casă pe plajă în Sitges, pentru că soţului ei îi place foarte mult surfingul. N-a mai fost în Statele Unite şi – deşi ar fi putut veni cu familia, ca-ntr-o mică vacanţă, n-a vrut – după mandatul lui Bush a rămas cu o părere destul de proastă despre ţara asta, aşa că preferă să-şi facă vacanţele în altă parte. Aici e strict pentru afaceri. Tot ce spune e atât de sincer şi de simplu, cu toate astea simt o împunsătură de patriotism pentru că îmi iubesc ţara şi, mai presus de asta, iubesc New Yorkul. Nu-mi place deloc când străinii îmi mărturisesc că preferă alte locuri.

Ca orice mămică mândră de copiii ei, şi Estefania are o grămadă de poze în geantă. Le scoate şi mi-o arată pe fiica ei.

— Nu-i aşa că e scumpă? mă întreabă cu ochii strălucind de fericire; îmi amintesc de sarcina pierdută şi capăt o stare proastă.

Dimineaţa următoare, Estefania vine în living şi mă roagă să-i împrumut laptopul pentru Skype. Nu mă deranjează, dar mi se pare puţin

ciudat, toţi ceilalţi colegi de apartament aveau laptopul lor. Estefania îşi sună soţul şi fiica să-i anunţe că a ajuns.

Conversează în spaniolă, limbă pe care n-am învăţat-o, din păcate, aşa că mă mulţumesc să răsfoiesc cărţile mele de artă în timp ce ascult sunetul cald al vocilor lor. Îmi sună telefonul – număr privat – şi răspund, curioasă.

— Bună, drăguţă, m-am întors, aud vocea lui Andre la celălalt capăt al firului. Cum se simte copilul nostru?

Îmi cade faţa. Numai de asta nu mai aveam nevoie. Exact atunci mă invită şi Estefania să-l salut pe soţul ei, un tip arătos, cu faţa lungă, ovală, maxilare puternice şi păr scurt, negru, şi pe adorabila lor fetiţă; mă întâmpină amândoi cu: „*Hola!*“.

— Cu cine eşti? mă întreabă Andre cu vocea lui enervantă. Ştii doar că locurile zgomotoase nu fac bine copilului.

Nu-i pot spune că am pierdut sarcina de faţă cu Estefania, aşa că-i zic grăbită că nu pot vorbi acum şi că-l voi suna mâine.

— Cu o prietenă, trebuie să închid, îi zic fără alte explicaţii şi închid.

În momentul ăsta mi-aş dori să fiu singură, m-a cam tulburat telefonul lui Andre şi gândul că trebuie să discut cu el. Mi-aş mai dori şi să termine odată de vorbit Estefania şi să plece în camera ei, dar o ţine întruna cu pălăvrăgeala în spaniolă, cu fiica ei. Nu pot intra pe net, nu pot intra pe Craigslist, nu pot să-mi fac treaba! Trebuie să contemplu, silită de situaţie, singurătatea din viaţa mea, golul cauzat de lipsa unei familii fericite, un soţ chipeş numai al meu şi un copil foarte frumos. Estefania vorbeşte numai cu fetiţa, pe soţ nu l-a mai băgat în seamă după primele câteva minute.

Pălăvrăgeala copilărească se întinde spre a doua jumătate de oră, s-a dus naibii toată drăgălăşenia, mi se pare îngrozitor. Îmi vin în fire, enumăr

în minte toate avantajele statutului de femeie singură, independentă, liberă să se bucure de tot ce are viaţa de oferit şi să iubească aşa cum vrea, fără nici un fel de obligaţii.

După ce termină, în sfârşit, de vorbit, Estefania îmi înapoiază laptopul şi nu mă pot abţine să nu-i împărtăşesc un pic din filosofia relaţiilor:

— Ce interesant mi se pare cum se schimbă relaţiile din cuplu după ce se naşte un copil, îi zic. Am avut un prieten un an de zile şi toată perioada asta, el era buricul pământului pentru mine. Dar am observat că, după ce se naşte un copil, bărbatul cade pe locul doi, continui, dar mă abţin să-i zic cât de enervantă mi se pare atenţia excesivă acordată copiilor.

Estefania râde, nu pare nici pe departe deranjată de comentariul meu.

— Pe locul doi? A, nu, după ce se naşte un copil, soţul se duce pe locul al 17-lea! Iar lui îi place, pentru că are în felul ăsta timpul şi libertatea de a face ce vrea. Ştii, femeile îndrăgostite care nu au copii pot fi cam sufocante.

La asta nu m-am gândit niciodată. Interesantă teorie.

Dimineaţa următoare mă ofer să-i arăt Estefaniei cartierul. E o zi frumoasă, însorită şi chelnerii indieni ni se înfăţişează imediat ce ieşim din clădire. Ne invită în restaurante, dar nici Fanny (după cum mă roagă să-i zic), nici eu nu avem chef de un mic dejun la care să mâncăm curry.

Intrăm într-un magazin să cumpărăm nişte vederi şi o cartelă telefonică şi mă opresc ca trăznită. Mă văd pe unul dintre rafturi, pe coperta noului număr al revistei *Hip Crowd,* sub titlul promis: „Bill Gruber are o nouă iubită?“.

Nu zic nimic, o scot repede afară pe colega mea de apartament şi aproape că alergăm până la staţia de metrou Astor Station. Îi explic repede cum să ajungă la Times Square, îi mai zic că e pe ultimul loc în ceea ce

mă priveşte la atracţiile New Yorkului, mult prea comercial şi fiţos pentru gustul meu, aşa că nu o pot însoţi, dar îi urez o zi minunată. Cuvinte drăguţe, dar le-am spus mecanic. Tot ce-mi trece prin cap e că trebuie să mă vopsesc blondă la loc, poate chiar să mă tund foarte-foarte scurt şi, în general, să fac tot ce-mi stă-n puteri să semăn cât mai puţin cu pozele alea.

După ce o las pe Fanny începe să-mi sune telefonul; spre groaza mea, la celălalt capăt al firului este D. Îi ignor apelul, îmi lasă un mesaj vocal pe care-l şterg fără să-l ascult.

Mă reped în primul salon de pe o străduţă pustie, nu sunt clienţi înăuntru, dar doi dintre stilişti citesc noul număr al revistei *Hip Crowd* – fug de acolo înainte de a apuca vreunul să-şi ridice ochii spre mine.

Mă duc repede la St. Mark's, îmi cumpăr o pereche de ochelari de soare mari, rotunzi, roz apoi intru în prima farmacie pe care-o văd şi-mi cumpăr vopsea blond-cenuşie. Telefonul sună din nou când ajung la casă. Număr privat, la naiba! Răspund cu o mână, cu cealaltă îi întind femeii de la casă tubul de vopsea L'Oreal.

— Emily, Bill la telefon, Bill Gruber, am numărul tău de la D. Îţi aduci aminte de mine?

Îmi stă inima şi, exact în momentul acela, cel mai prost moment posibil, indianca de la casă mă întreabă dacă am card de fidelitate.

— Nu, îi răspund nervoasă.

— Chiar nu-ţi aduci aminte?

— Scuze, ba da, îi răspund.

— Deci, aveţi card de fidelitate? mă întreabă vânzătoarea confuză, crezând că vorbesc cu ea.

— Nu, îmi pare rău, vorbeam la telefon.

— Vă putem face unul, dacă doriţi, nu trebuie decât să completaţi un formular şi obţineţi un discount de 20% la vopsea.

— Emily? îl aud pe Gruber. Mă auzi?

— Nu, mulţumesc, îi spun vânzătoarei, apoi îi răspund repede lui Bill: Bill, dacă e vorba de coperta *Hip Crowd*, să ştii că nu au avut acordul meu, n-am semnat nici un acord. N-am cum să-i dau în judecată pentru că n-am bani, dar dacă vrei – tu ai putea.

— Emily, tu le-ai spus minciunile alea?

— Ce minciuni? Nu, adică da, dar nu ştiam… Bill, îmi pare foarte, foarte rău.

— Şi care e faza cu copilul? îl aud pe Bill pe un ton uşor ridicat. Le-ai zis că e al meu?

Indianca deschide casa şi-mi scot ochelarii să semnez chitanţa. Femeia se uită la mine, apoi la coperta revistei *Hip Crowd.*

— O, Doamne! Noua iubită a lui Bill Gruber!

— Nu, iar copilul n-are nici o legătură cu tine. Stai liniştit, nu voi vorbi cu nimeni şi nici nu-ţi cer nimic. Nu mai am nimic de adăugat. Totul s-a-ntâmplat din cauza tâmpiţilor de paparazzi.

— Dar reputaţia mea e-n joc!

— Şi a mea la fel. Păcat că ai angajat o… pe cineva cu care să mergi acolo… deşi ai o soţie, îi zic lui Bill fără vlagă.

Când încerc să scot banii din buzunar, din greşeală îmi scapă şi telefonul pe jos.

Vânzătoarea se holbează mută la mine.

Ridic telefonul – Bill a închis sau s-a întrerupt legătura – iau sacoşa, mă gândesc puţin şi înşfac şi-un exemplar din revistă, arunc o bancnotă de cinci dolari pe tejghea şi ies repede din magazin, fără să mai aştept chitanţa. Aproape că fug până acasă şi, după ce ajung, încui peste tot, de

parcă m-aş pregăti de asediu. Deschid revista şi găsesc pictorialul lui Carlo cu pozele făcute la premieră – eu şi Bill şi toate celebrităţile de la Paris Theater, cu comentariul: „Trebuie că Emily nu e doar o aventură trecătoare dacă Gruber, bărbat căsătorit, a luat-o la acest eveniment al starurilor“. Dau pagina şi găsesc o poză cu mine şi cu trandafirul, iar comentariul: „Emily a negat relaţia cu Gruber, dar nu a reuşit să explice ce e cu trandafirul“. Urmează o poză în care eu şi Gruber ne ţinem de mână şi urcăm în limuzină, cu un comentariu mic: „Prietenii platonici nu se ţin de mână…“ şi încă o poză cu noi doi intrând în clădirea în care stă, cu a doua parte a comentariului: „şi sigur nu merg împreună acasă noaptea“. Dau pagina şi mă îngrozesc: o poză pe două pagini, cu mine plecând de la el în toiul nopţii, plânsă şi cu rimelul întins. Comentariul: „Trei ore mai târziu, Emily iese în fugă din clădirea lui Gruber, evident supărată. Ce s-a întâmplat în apartament? Ceartă de îndrăgostiţi?“.

Pe pagina următoare apare o poză cu mine ieşind din spital, o scurtă declaraţie a doctorului care m-a tratat şi încă un comentariu răutăcios: „Săptămâna următoare, Emily a pierdut sarcina şi a mers la spitalul St. Vincent sub un nume fals, pentru îngrijiri de urgenţă. Să fi fost oare Bill Gruber supărat la auzul veştii că va deveni tată? Oare asta i-a mărturisit Emily în acea noapte, acesta este motivul pentru care a plecat plângând?“.

Pe pagina de lângă apare cuvânt cu cuvânt falsa mărturisire făcută lui Carlo cum că eu eram fiica menajerei, cu menţiunea că înregistrarea convorbirii e disponibilă pe site-ul revistei. Mai mult, angajaţii revistei au verificat povestea menajerei şi au descoperit că era falsă. Bill Gruber nu are decât o menajeră, portoricană. Când nu poate ajunge ea, îşi trimite sora. Nu există nici o altă menajeră de rezervă. Articolul punctează şi lunga despărţire dintre Gruber şi soţia-supermodel Michelle şi copii. Urmează trei pagini cu poze de arhivă cu Bill şi Michelle, în care se

discută despre această căsnicie ideală pe vremuri şi despre mutarea lui Michelle la Paris în urmă cu un an.

Articolul se încheie cu comentariul: „Săptămâna viitoare va fi lansat noul film al lui Gruber, cu titlul fatidic *Ochii care nu se văd se uită*. Va veni oare soţia sa la premieră?“.

Toate pozele şi comentariile sunt semnate de Carlo Rialto.

Capitolul 13

Ochii care nu se văd se uită

În toată povestea asta oribilă există, totuşi, un lucru bun. Nu mi-au dat numele de familie, Thompson. Îl ştiu şi Carlo, şi Larry, mai ales că Larry mi-a scris şi-un cec. Poate vor să mă simt cât de cât protejată, sau poate se feresc de un proces, ori poate s-au gândit că misterul le-ar creşte vânzările. Indiferent care le e motivul, pentru mine e bine. Există milioane de Emily în Statele Unite. În fotografii am părul negru, iar în majoritatea am ochelarii de soare. Carlo m-a urmărit, probabil, acasă la Gruber după premieră, altfel n-ar fi avut cum să facă poza aia cu mine fugind din clădire, fără ochelari de soare şi plânsă. Dar aia e o poză făcută noaptea în care oricum sunt desfigurată de rimelul care-mi cursese. Şi m-a urmărit, probabil, şi la spital, ceea ce mi se pare de-a dreptul înfricoşător. Ce naiba, doar n-a campat în faţa blocului la mine? Mă urmăreşte oare şi acum?

Iau binoclul şi mă uit pe stradă, dar nu văd nimic ciudat. Vecinul nu-i acasă. Văd că şi-a mai luat o reproducere înrămată după Dali, *Persistenţa memoriei*, celebrul ceas care se topeşte, a agăţat-o lângă „Lebede reflectând elefanţi“. Cred că-i place mult Dali, acum are două reproduceri. Aşa ia naştere o colecţie, chiar şi una de postere ieftine.

Las binoclul şi mă uit la pereţii mei goi. Îmi place aşa mult arta, dar, cu toate astea, pereţii sunt goi. Poate-ar fi bine să măresc pozele de divă pe care mi le-a făcut Carlo, cele alb-negru, şi să le înrămez. Dar dacă fac

asta, or să mă-ntrebe toţi care vin pe la mine: „Tu eşti? Ce tare! Serios? Incredibil. Nu prea semeni“.

Nu vreau să fiu originalul care nu se ridică la înălţimea copiei. Nimeni nu arată aşa bine în lumea reală, nici măcar celebrităţile.

Da, mai bine rămân cu pereţii goi. Cel puţin până găsesc ceva mai interesant şi mai puţin vanitos.

Intru pe net să verific site-ul revistei *Hip Crowd* şi găsesc şi mărturisirea mea grăbită şi abracadabrantă înregistrată de Carlo la Essex House, aceea în care-i spuneam că sunt fata menajerei. Mi se pare că sună atât de patetic! În mod normal am o voce nazală, sexy, dicţie impecabilă, vorbesc pe un ton un pic mai ridicat decât ar fi normal, dar aici sun diferit, o femeie cam ieftină şi disperată. Bine, poate despic eu firul în patru, poate mă gândesc prea mult la asta, oricum nu-i pasă nimănui de mine. Sau poate le pasă acum? Nu, nu-i interesează decât Gruber. El e vedeta. Îi caut numele pe Goggle şi mă îngrozesc: toate agenţiile de ştiri au preluat povestea. Povestea „noastră“.

„Aventura lui Gruber cu misterioasa din East Village“ pe ştirile de pe Yahoo.

„Cine este amanta misterioasă a lui Gruber?“ întreabă AOL.

„Bill Gruber are o aventură?“ se întreabă Reuters.

„Căsnicia lui Bill Gruber e pe ducă din cauza unei aventuri cu o femeie mai tânără“, concluzionează AP.

324 de rezultate. E prea mult. Nu vreau să mai ştiu nimic, închid laptopul şi mă duc în baie, să mă vopsesc blondă. Gata cu Emily Swan. E o chestiune de timp până-mi află Presa numele şi o să mă trezesc cu ei la uşă.

Părul iese castaniu-auriu, în loc de blond. Cred că n-a fost suficient de puternică vopseaua să acopere tot negrul. Îmi tund părul scurt şi mă joc puţin cu machiajul, să văd dacă mă pot transforma în altcineva. Arăt drăguţ aşa, nu izbitoare ca atunci când eram brunetă, dar nici ştearsă ca atunci când eram blond-murdar.

Aud nişte zgomote la uşă. Îmi sare inima, mă duc şi ascund repede revista sub salteaua canapelei. Din fericire e doar Estefania, care se întoarce din Times Square cu câteva pungi de cumpărături şi-o pizza. N-am mai mâncat pizza de-o mie de ani, numai ce-o miros şi uit de toate problemele.

— Vai, ce-mi place cum arăţi! îmi zice când îmi vede noua freză, nici măcar nu-mi pasă dacă e sinceră sau nu.

Sunt atât de deprimată, încât mă ajută cea mai mică încurajare.

Mâncăm pizza pe sofaua din living şi-mi spune că mai târziu se duce să se vadă cu Marco, un tip cu care-a ieşit cam un an prin liceu, primul ei iubit platonic. Marco emigrase în State cu ani în urmă, se căsătorise, divorţase, iar acum era doctor la Spitalul Brooklyn. Revederea programată o emoţionează foarte tare, au trecut douăzeci de ani de când s-au văzut ultima dată, dar au păstrat legătura prin telefon şi mail de-a lungul anilor.

— Nu i-am spus soţului meu că păstrez legătura cu Marco, n-ar înţelege, îmi zice ea.

Mda, steguleţele de avertizare s-au ridicat – o posibilă aventură. Pe de altă parte, ar fi bine să mai las clişeele deoparte, poate citesc eu prea multe cărţi cu sfaturi practice, poate oamenii sunt doar prieteni.

Fanny continuă, eu o ascult cu atenţie în timp ce mă bucur de pizza cu broccoli şi ciuperci. Nu e combinaţia mea preferată, dar nu pot să mă plâng.

— O, Jordi e aşa de încăpăţânat, e convins că are tot timpul dreptate. L-am rugat să vină cu mine la New York, dar n-a vrut. O ţinea-ntruna că el urăşte America şi New Yorkul, dar sunt sigură că i-ar fi plăcut foarte mult aici.

— Unde l-ai cunoscut pe soţul tău? o întreb.

— La liceu, eu aveam şaisprezece ani, iar el a fost următorul meu prieten, după Marco.

— Ce drăguţ!

— Dar era cu totul altfel atunci. Era misterios, după ce mi-a cântat câteva cântece la pian m-am îndrăgostit de el la nebunie. Dar mi-a făcut viaţa un iad mulţi ani – îi plăceau femeile şi nu voia să se statornicească. Ne-am despărţit de mai multe ori, o dată am stat despărţiţi peste un an, credeam că e definitiv. S-a întors la mine să vorbim doar după ce a aflat de la prieteni comuni că-mi găsisem pe altcineva, un conte francez. Aveam pe noptieră o poză de-a contelui; când a văzut-o, Jordi a făcut o criză. Mi-a zis: „Mie nu mi-ai pus niciodată poza pe noptieră, deşi-mi tot spuneai că mă iubeşti“, iar eu i-am răspuns: „Da, dar contele nu m-a părăsit niciodată pentru alte fete“. Şi l-am dat afară din casă. Atunci a început să se schimbe. Asta trebuie să faci cu bărbaţii – trebuie să îi dai afară, dar să fii foarte hotărâtă când faci asta. Doar aşa înţeleg. După un an, ne-am căsătorit.

— De ce l-ai primit înapoi? întreb, intrigată de povestea ei.

— M-a curtat şase luni până să-l accept, s-a comportat în aşa fel încât chiar am simţit că se schimbase. S-a străduit să fie drăguţ cu mine, să-mi arate că ţine la mine şi vrea să mă protejeze, a făcut tot ce i-am cerut pentru a-şi demonstra dragostea. Simţeam că e alt om. De aceea l-am primit înapoi.

Ce poveste frumoasă! Încep să visez cu ochii deschişi cum vede Toby revista *Hip Crowd* şi se întoarce la mine, gelos pe Bill Gruber şi mă imploră să-l primesc înapoi. Parcă mă şi văd supărată, spunându-i să plece şi încerc să mi-l imaginez cum mă sună şi mă tot sună luni de zile, curtându-mă şi chinuindu-se să mă recâştige. Imposibil. Nici în cele mai îndrăzneţe vise ale mele nu-l văd pe Toby să se poarte frumos, cu mine sau cu orice altă fată, mai mult de şase zile. Săraca lui maseuză! Toby e prea rece şi prea egoist ca să poată iubi pe altcineva în afară de el.

— Vrei să vii cu mine şi cu Marco la cină? mă întreabă. Cine ştie, poate chiar vă plăceţi. Marco e foarte amuzant, e tot timpul bine dispus. Are o inimă mare, e-un tip grozav.

Sună tentant, dar săptămâna asta nu vreau să ies din casă. Mai ales în seara asta. După dezastrul cu Andre, francez, şi Carlo, italian, nu vreau să mai adaug şi-un spaniol. Tot ce vreau e un american normal. Jason e american, Dennis Lee la fel, şi-ncă o grămadă de alţi tipi de pe Craigslist, dar n-am simţit nimic pentru nici unul dintre ei. Sau, când ar fi fost ceva, nu m-a mai sunat.

Poate-ar trebui să mă văd cu cineva de pe altă planetă?

— Fanny, nu pot. Trebuie să-ţi mărturisesc ceva, îi zic, mult prea serioasă.

— Ai omorât pe cineva? glumeşte.

— Da, glumesc şi eu, şi văd pe faţa ei că nu mai are mult şi se sperie de-a binelea. Nu, glumesc, uite ce-am păţit eu în ultima vreme… şi-i povestesc toată istoria cu revista, mai puţin partea în care eram damă de companie.

Îi mai spun şi că zilele următoare s-ar putea să ne trezim cu Presa la uşă, pentru că e o chestiune de timp până-mi află numele, dar o asigur că-mi pare rău pentru neplăcerile la care urmează să fie supusă. Simt că

moare de curiozitate şi m-ar mai întreba câte ceva, dar e prea politicoasă ca să facă asta deocamdată.

Mă consolează, amabilă, apoi pleacă să se vadă cu Marco. Rămân în casă şi mă gândesc cum i-aş putea spune lui Andre că am pierdut sarcina. Îi sunt datoare cu un telefon. Oare cum trebuie să te comporţi când, după o aventură de-o noapte, rămâi însărcinată? Habar n-am. E prima dată când mi se întâmplă. Să-l sun? Să mă întâlnesc cu el? Să-i trimit un mail? Un mesaj? Dacă aş dispărea pur şi simplu aş fi laşă: nu-i mai răspund la telefon, nu-l mai sun înapoi; nici mail, nici mesaj, nici întâlnire – fac pe mortu' pur şi simplu. Ar fi ciudat rău, mai ales după ce l-am sunat aşa disperată să-i zic că sunt însărcinată, dar poate înţelege şi el, nu? La urma urmei, nu aşa procedează bărbaţii când nu vor să mai aibă nici o legătură cu o femeie? Retragerea este arma lor secretă, iar liniştea e limbajul lor retardat.

Îmi pun tot felul de întrebări grave.

Vreau să-l mai privesc în faţă pe cel care, timp de două săptămâni, a fost tatăl copilului meu nenăscut?

Hm… nu chiar.

Da, ştiu, dacă nu-l cred în stare să mă atace cu un cuţit, cel mai frumos şi mai uman din partea mea ar fi pur şi simplu să-i spun, privindu-l în ochi. Doar că noi n-am avut chiar o relaţie adevărată, ci doar o aventură de-o noapte. Nu ştiu cum se procedează în cazuri de-astea. Să scrie cineva o carte cu sfaturi practice şi pentru aşa ceva, vă rog!

Mă întind pe canapea şi deschid o carte despre artista Marina Abramovic, deocamdată nu vreau să mă mai gândesc la Andre. Telefonul pe care l-am lăsat pe sofa începe să sune. Îl iau şi mă uit la numărul afişat – e ciudat, nu recunosc nimic.

— Bună seara, Emily, aud o voce sexy, masculină, care mi se pare în acelaşi timp şi cunoscută, şi necunoscută.

— Bună seara, răspund.

— Ce mai faci?

— Scuze, cu cine vorbesc?

— Nu mă recunoşti?

— Mi-e teamă că nu…

— Sunt eu, Toby, te sun de pe noul meu număr de fix. M-ai uitat deja?

Nu zic nimic, încerc să mă calmez şi să-mi adun gândurile. Nu-mi vine să cred că vocea pe care o cunoşteam odinioară atât de intim şi care-mi dădea fiori, vocea pe care o credeam unică, poate să mi se pară după patru luni aşa obişnuită.

— Nu, cum aş putea? oftez.

— Mă bucur să aud asta, Emily. M-am gândit mult la tine.

— Da? îl întreb plină de-o speranţă ridicolă. Serios? Şi eu.

— Da. Mă bucur să aflu că deşi te-ai ajuns, ca să zic aşa, şi eşti prietena lui Gruber, încă ţi-l mai aminteşti pe umilul tău fost prieten.

— A! Deci, ai văzut revista.

— Îţi stă foarte bine brunetă. Şi ai slăbit destul de mult. Mi-aş fi dorit să fi făcut toate schimbările astea când eram încă împreună.

A, acum e vina mea că m-a părăsit, da?

— Vai, mulţumesc, îi răspund sarcastic.

— Emily, aş vrea să fim prieteni, serios, chiar aş vrea să fiu prietenul tău.

— Dar de unde prietenia asta bruscă?

— De fapt, noi am fost tot timpul prieteni, nu? Voi fi mereu prietenul tău, tu vei fi mereu prietena mea.

„Mda… prietenilor le pasă reciproc, fac eforturi unul pentru altul. Tu ce-ai făcut pentru mine, Toby? În afară de faptul că m-ai părăsit şi mi-ai frânt inima… M-ai sunat vreodată doar aşa, să mă-ntrebi dacă sunt bine?“

— Toby, hai să nu ne mai ascundem după deget, ce vrei? Te cunosc prea bine, îi zic calm, ştiu că vrei ceva, dar nu cred că este vorba despre prietenie. De fapt, dacă mă gândesc mai bine, la cum te cunosc eu, ar putea avea legătură cu orice altceva, dar nu cu prietenia adevărată. Aşa că – te-ascult.

— Nu mai fi aşa de… la naiba! Eşti atât de directă! De rea! Parcă erai mai de treabă. Bine. Am auzit că Gruber colecţionează artă contemporană şi aş aprecia foarte mult dacă i-ai vinde una dintre sculpturile mele. Poate pe aceea pe care am lăsat-o la tine? Ai comision de 10%.

O, minunat! Îmi dă 10% dintr-o sculptură pe care o am deja. Super afacere!

— Încearcă o abordare mai subtilă. Data viitoare când vine la tine, spune-i că tu crezi că sunt cel mai potrivit artist cu care să înceapă colecţia, tânărul, uluitorul artist din Village, sau ceva de felul ăsta. Ştii tu cum să-l împachetezi, te pricepi…

— Mi-e teamă că-mi va fi imposibil, îi zic şi cad din nou în starea de fată-bună-care-nu-vrea-să-l-supere. Dar nu din cauză că n-aş vrea să te ajut, Tob.

— Nu prea-mi merg afacerile, Dovlecel. De când m-am mutat n-am mai vândut nimic, iar Linda nu mă mai primeşte la galerie. Noua mea prietenă n-are treabă cu arta, n-are nici un fel de cunoştinţe în domeniu. E drăguţă, dar e din alt aluat decât mine sau decât tine. E o fată normală, drăguţă, sexy, dar care cred că mă înşală de câte ori are ocazia. Nici nu cred că va dura prea mult relaţia asta, e altceva decât a fost cu noi doi.

Am un apel în aşteptare, e Andre. E prima dată când mă bucur că mă sună.

— Mai am un apel, trebuie să răspund, îi spun lui Toby. O să văd ce pot face, dar nu-ţi promit nimic. Nu mă suna, dacă e ceva – te sun eu.

— Bine, draga mea, mulţumesc şi noapte bună, îmi zice cu cea mai dulce voce a lui, pe care acum mi-o amintesc prea bine.

N-o folosea decât în foarte rare ocazii, când voia ceva de la mine – sex sau ajutorul – între două trădări. Sper din tot sufletul să-i facă vânt maseuza lui, mai bine mai devreme decât mai târziu.

— Bună, Andre. Îmi pare rău că nu te-am sunat înapoi, am avut o zi groaznică. Ai văzut revista?

— Nu, ce revistă?

— N-are importanţă.

— Când ne putem vedea să vorbim despre copil?

— O, nu mai e nevoie, am pierdut sarcina.

— Ai pierdut sarcina?

— Da.

— Îmi pare rău, dar nu te cred. Nemernico! Ai făcut avort, nu m-ai aşteptat.

— Hei, ai grijă cum vorbeşti! Am căzut pe scări şi am pierdut sarcina.

— Ce convenabil! Eu n-am căzut în viaţa mea pe scări, iar ţie ţi se întâmplă să cazi exact când ai nevoie.

— N-ai căzut pentru că n-ai alergat niciodată pe tocuri, pe scări, cu un tip pe urmele tale care te hăituieşte ca un nebun să-i semnezi o hârtie. Îmi pare rău. Oricum, n-a fost să fie.

— Ştii ceva, Emily? Eşti un gunoi, atâta tot. Pui anunţuri scârboase pe Craigslist doar-doar s-o găsi cineva să ţi-o tragă, oricine, n-are importanţă. Nu eşti decât o blondă proastă, grasă, urâtă. Cea mai rea şi mai stricată

curvă mincinoasă din New York, o putoare, o căţea care fute tot ce prinde pe Craigslist, o amărâtă de…

Închid şi mă buşeşte plânsul. Nu aşa visam s-ajung când eram mică. Dar nu, n-o să las chestia asta sau omul ăsta să mă doboare, iau telefonul şi-i trimit un mesaj lui Andre:

„Îmi pare rău că nu ţi-au ieşit planurile cu cartea verde pe socoteala mea."

Îi blochez apelurile de pe numărul acela, îmi pun ochelarii de soare deşi e întuneric deja şi plec la Astor Place după nişte shot-uri de tequila.

Ajung înapoi acasă de la Continental pe la unu noaptea, după zece pahare. Fanny nu s-a întors încă. Intru pe net să mai verific site-ul *Hip Crowd* şi găsesc un comentariu la pictorialul despre Gruber. Nu-mi vine să cred!

„Daţi-mi voie să lămuresc misterul de care e înconjurată noua iubire a lui Bill Gruber. Este vorba despre Emily Thompson, 25 de ani, din Buffalo, New York, fostă angajată într-o galerie de artă. Gruber e colecţionar de artă, cel mai probabil s-au întâlnit în vreo galerie, unde ea i-a oferit, poate, sfaturi în acest domeniu. Este unul dintre experţii în devenire în artă contemporană. Poate chiar cea mai bună."

Semnat: T.

La naiba! Trebuia să se bage tocmai Toby! Încearcă să mă impună ca „expert", ca să se asigure că am autoritatea de a-i vinde sau măcar de a-i recomanda lucrările.

Da, sigur. Aşteaptă tu!

Fanny deschide uşa şi intră strălucind de o suspectă fericire. O privesc, în aşteptarea unei poveşti picante.

— Cum a fost întâlnirea după douăzeci de ani cu fostul tău prieten? o întreb din politeţe.

Dar ştiu deja răspunsul, se vede pe faţa ei.

— A, a fost grozav, am vorbit ore-n şir, începe ea, visătoare. Ştiu că au trecut douăzeci de ani, dar m-am simţit de parcă nu mai vorbiserăm de săptămâna trecută, nici timpul, şi nici distanţa n-au schimbat nimic între noi. Toată prietenia, emoţia, încrederea, distracţia împreună, totul e la fel. E un tip incredibil de bun, păcat că n-ai venit să vă cunoaşteţi. Poate data viitoare. Sunt sigură că ţi-ar plăcea, cred că de un bărbat ca el ai tu nevoie.

Mda. Ultima mea grijă acum e să-l întâlnesc pe fostul prieten din liceu al lui Fanny. Sunt extrem de supărată pe Toby, fostul meu iubit, care a plecat din East Village în Lower East Side, la o aruncătură de băţ de aici, acum patru luni. Şi m-a dat peste cap cu totul.

Capitolul 14

Crăciun în iunie

Mă trezesc la cinci dimineaţa cu o foarte puternică senzaţie că se va întâmpla ceva îngrozitor. Fanny doarme, aşa că merg în vârful picioarelor până la fereastră. Exact de ce mi-era frică: reporterii au început deja să se strângă în faţa clădirii. Patru camere. Trag jaluzelele şi mă duc să fac cafea, nu gândesc limpede după două-trei ore de somn.

Mă aşez pe sofa şi-mi savurez cafeaua în liniştea apartamentului, gândindu-mă ce să fac. Să mă predau, să mă mut înapoi la ai mei? Oricum trebuie să-i sun, trebuie să audă din gura mea că nu e nimic adevărat din toate astea. Aş vrea să pot evada într-o realitate paralelă, în care să mă pot preface că nu s-a întâmplat nimic, aş vrea să pot merge cu Fanny în Europa o lună, dar cu ce bani? Aş vrea să ascult nişte muzică de meditaţie, să mă calmeze, dar mi-am pierdut iPod-ul. Nimeni şi nimic nu mă poate ajuta.

Pe la şapte se trezeşte şi Fanny şi se duce în baie unde stă trei sferturi de oră, iar la 7.45 o sună fiica ei pe Skype – mai vorbesc vreo oră. Nu înţeleg ce-şi spun, dar din pauze şi din ritmul conversaţiei mi se pare mai degrabă că-şi petrec timpul împreună, decât că discută. După ce termină de vorbit îi dau şi eu vestea proastă despre Presa de jos şi despre toată nebunia care se anunţă în următoarele săptămâni. Îi spun direct şi cinstit că cel mai bine ar fi să-i dau o parte din bani înapoi şi o sfătuiesc să se mute în altă parte.

— Nici să nu te gândeşti! Îmi place la nebunie apartamentul ăsta mic, boem, mă simt aşa de liberă aici cum nu m-am mai simţit de ani buni… Nu mă cunoşti, dar de obicei, când plec în altă ţară, stau tot timpul cu familia la telefon, mi-e dor de toţi şi număr minutele pe care le mai am de stat departe de ei. Dar nu şi de data asta. Îmi place foarte mult New Yorkul, nu mi-e dor de nimeni şi nu simt nici o dorinţă de a mă întoarce la viaţa mea normală. La Paris am fost de vreo douăzeci de ori, dar niciodată nu mi s-a părut că am ce căuta acolo. Oricât de fermecători ar fi francezii, au ei un fel de-a fi prin care-ţi sugerează că locul tău nu e şi nu va fi niciodată acolo. Mi-am schimbat complet părerea despre New York, habar n-aveam că e aşa un oraş minunat!

Mă bucur să aud ce-mi spune. Mai ales faptul că şi-a schimbat părerea despre iubitul meu New York şi că se simte ca acasă, dar mă şi întristez când îmi dua seama că şi oraşul, şi casa au devenit brusc un fel de închisoare pentru mine, o închisoare din care tare-aş vrea să evadez.

— O să trecem noi de asta, draga mea, vom reuşi împreună. Vreau să fim prietene, zice Fanny.

— Mă bucur să aud asta. Adevărul e că am mare nevoie de o prietenă acum.

— Şi eu la fel. Nu am nici o prietenă în Spania, n-am avut niciodată, mama m-a încurajat să mă împrietenesc cu băieţii. Dar acum simt altceva. E minunat să ai o prietenă, mai ales o prietenă ca tine.

Fanny se întoarce în dormitor să se aranjeze „puţin“, dar îşi petrece vreo jumătate de oră în faţa oglinzii probând o grămadă din hainele pe care şi le-a cumpărat ieri, de parc-ar pleca la-ntâlnire, nu la curs. Mă duc după ea în dormitor şi-mi arunc o privire pe geam – în faţa clădirii s-au îngrămădit vreo douăzeci de reporteri şi cameramani de la cele mai importante posturi TV. Trag jaluzelele. Zăresc şi iPod-ul pe pervaz, în

spatele unui teanc de reviste *Vanity Fair*, îl iau uşurată. Îmi pun căştile şi dau drumul la muzică, e „Santa Baby“ de Kylie Minogue.

— E al tău? o întreb pe Fanny, cu gândul că poate are un iPod identic.

Se întoarce şi se uită la el.

— Nu, eu am un MP3 normal, dar l-am uitat în Spania.

— Atunci probabil că e al fostului meu coleg de apartament, zic, gândindu-mă că Amal le-o fi confundat şi l-a luat pe-al meu, din greşeală.

Fanny se hotărăşte în sfârşit la o ţinută, fustă cu bluză de la Ann Taylor – îmi povesteşte că şefele ei se îmbracă de obicei în haine atât de plictisitoare, pătrăţoase, deloc feminine, încât îi e greu să găsească o ţinută feminină fără să le eclipseze – şi se grăbeşte să iasă. Trag un colţ al jaluzelei şi-o urmăresc cum iese din clădire, fără să-i pese câtuşi de puţin de toată Presa adunată acolo.

Rămân în casă, derulez melodiile de pe iPod-ul lui Amal, dar nu găsesc decât cântece de Crăciun, sute de cântece de Crăciun. Probabil că asta îi aminteşte de prima lui întâlnire cu iubita lui Sarah.

La naiba! Ghinion pe toate fronturile!

Ultimele trei săptămâni au fost un coşmar. Ziariştii au campat la intrarea în clădire, aşa că acum sunt prizonieră în propriul meu apartament. Căsuţa vocală e blocată, evit telefoanele şi am ascultat fiecare cântecel de Crăciun care s-a înregistrat pe lumea asta, de la Frank Sinatra şi Miss Piggy la Mantovani.

Simt că înnebunesc!

Citesc ştirile pe net în fiecare zi. Soţia lui Bill Gruber a intentat divorţ. Aseară s-a dus singur la premiera filmului *Ochii care nu se văd se uită*. Revista *Hip Crowd* a mai scos două numere consecutive cu „Povestea mea de dragoste cu Gruber“, au profitat de fiecare schimbare din viaţa lui şi au reluat fiecare amănunt până la epuizare.

E imposibil să nu afle şi Andre toată treaba asta – şi află, la câteva zile după ce vorbiserăm. Pune pe site un comentariu cum că era copilul lui, astfel încât în următorul număr al revistei nu mai sunt tânăra victimă inocentă a avansurilor lui Gruber, ci femeia care l-a înşelat pe Gruber cu un bărbat agăţat pe Craigslist. *Hip Crowd* îl invită pe Andre să spună „povestea noastră“. Îl aşază în pagină chiar lângă Gruber şi lângă „descoperirile senzaţionale“ pe care le face (cum ne-am găsit pe Craigslist, adresa mea de e-mail, atitudinea mea rece şi distantă faţă de o aventură de-o noapte care ar fi putut duce la o adevărată poveste de dragoste), ceea ce generează tot felul de comentarii răutăcioase pe site de la toţi frustraţii, inclusiv de la unii cu care-am fost împreună, plus mulţi alţi tipi cu probleme la cap care s-au întâlnit cu tot felul de Emily blonde sau brunete de pe Craigslist:

„Emily a fost o partidă bună“

„Emily nu era cine ştie ce dezbrăcată“

„Emily adoră sexul oral“

„Emily e cea mai tare!“

„Emily e o curvă“

„De ce suferă toată lumea că şi-a tras-o Emily asta cu alţii fără să ştie Gruber, dar nimănui nu-i pasă de cele 247 de victime ale accidentului aviatic de luna trecută?“

Zilele care urmează îl poartă pe Andre prin toată mass-media, ajunge chiar şi la Oprah unde le spune tuturor cât de mult şi-a dorit copilul şi toată lumea plânge. Urmează o nouă avalanşă de mesaje de la grupurile de fanatici anti-avorturi pe site-ul revistei şi pe tot felul de bloguri şi forumuri. Am devenit târâtura care i-a distrus căsnicia lui Gruber, deşi mă întâlneam şi mi-o trăgeam în timpul ăsta cu alţii de pe Craigslist; o

nimfomană cu o viaţă secretă, petrecută la vânătoare de bărbaţi şi aventuri ieftine de-o noapte pe internet, deşi aveam un bărbat puternic ca Gruber la picioarele mele; o ucigaşă de copii al cărei stil de viaţă nesăbuit a dus la pierderea sarcinii.

Proprietarul e furios, iar doi dintre vecini nu şi-au mai prelungit contractul de închiriere, din cauza circului mediatic de afară. Unul dintre ei – vecinul de deasupra – se mută azi. El a fost cel mai afectat, e şi normal să se supere pentru că era furnizorul de iarbă al întregului bloc şi cu toţi reporterii de afară, evident că afacerea lui e pe butuci. Nici iubitele săptămânale nu mai vin, le e teamă să mai intre în clădire, aşa că acum trebuie să se ducă el la ele, ceea ce e destul de neplăcut. Mai degrabă refuză, multe locuiesc departe, chiar în alte cartiere. Ieri mi-a bătut la uşă şi mi-a zis că toate problemele prin care trece sunt vina mea, inclusiv seceta de iarbă şi gagici din ultimele trei săptămâni. Numai Fanny e fericită, liniştită şi cu totul şi cu totul de partea mea. Are acelaşi program. Se trezeşte dimineaţa, vorbeşte cu fiica ei pe Skype vreo oră, apoi merge la Universitate şi se întoarce seara târziu, după ce iese cu colegii, după cursuri. În weekend se duce şi cumpără câte ceva de mâncare pentru amândouă, apoi se duce să cumpere haine. Îmi zice în fiecare zi după vreo super-afacere pe care-o găseşte că „New Yorkul e raiul pe pământ faţă de Europa, unde hainele-s mai scumpe“. Mă bucur că în weekenduri îi arată oraşul şi-i ţin companie colegii ei, eu nu pot.

N-am mai ieşit din casă de trei săptămâni. Mă tot rog să apară un scandal nou – de-adevăratelea sau în imaginaţia reporterilor – între Brad Pitt şi Angelina Jolie, sau să mai facă Mel Gibson vreo boacănă amoroasă, să ies şi eu de sub lupă. Nu mai am bani şi nici nu pot să merg la interviuri pentru un job. Şi ca să fie tacâmul complet, acum, că toată lumea ştie cine sunt şi care mi-e numele, mi-au trimis şi nota de plată de

la spitalul St. Vincent. Ai mei sunt speriaţi şi mă sună întruna pe Skype, din fericire sunt prea înspăimântaţi să vină la New York chiar şi în mod normal, dar acum, cu tot circul ăsta mediatic! Tata mi-a trimis pe mail un bilet de tren şi mă imploră să aştept să se înnopteze bine, să mă urc pe acoperiş şi de acolo să evadez pe altă scară de incendiu, să fug repede la Penn Station şi să mă urc în primul tren spre Buffalo. Aproape că mă face să râd.

Dar nu mă dau bătută. Am aproape douăzeci şi şase de ani. La vârsta mea, numai neajutoraţii sau cei bolnavi mai locuiesc cu părinţii.

Ascult „Lonely This Christmas“ de Mud şi verific pe Craigslist lista evenimentelor din Alaska – singurul loc din State unde îmi place să cred că poate ninge în iunie. Dacă tot nu pot să ies din casă, mă prefac că sunt în concediu imaginar aici şi citesc cu mare interes anunţurile: Foodstock 09 la Howlin' Dog Saloon, Turneul de Poker al Alaskăi, lista câştigătorilor ai celei de-a patra ediţii a Derbiului Anual al Regelui Somon în Angoon, anunţul expoziţiei de grup de fotografie, păpuşi artistice şi artă purtabilă „Reflections Sunrise to Sunset“ la Kenai Fine Arts Center. Sunt atât de îngrozitor de plictisită încât chiar deschid şi citesc discuţiile despre Reforma Sănătăţii de la Primăria oraşului Anchorage.

Adevărul e că sunt în „concediu“ în Alaska numai ca să mă pot ascunde de gândurile mele. M-am tot gândit în astea trei săptămâni la noaptea petrecută în apartamentul lui Bill Gruber, noapte în care am fost foarte aproape de rai şi iad în acelaşi timp. Prima mea reacţie a fost să şterg iadul din minte (mai jos de atât n-am ajuns niciodată: damă de companie rugată să se facă pipi pe ea) şi să mă concentrez pe rai – premiera cu toate celebrităţile, gândul ademenitor că totul e posibil, că există o cale de a face totul din nimic. Am rememorat toată seara – dorinţele lui Bill Gruber, dormitorul lui, obsesiile lui sexuale, continuarea

oribilă – o seară de balans între două lumi care mi-a distrus creierii şi viaţa.

Nu pot să nu mă-ntreb unde-şi găseşte Bill parteneri benevoli sau plătiţi, atunci când n-o caută pe D. Oare şi el tot la Craigslist apelează? Oare de ce, după ce-a văzut o dată-de două ori cum e, a lăsat chestia asta să-i afecteze căsnicia şi viaţa de om normal, cu relaţii normale? Şi cum de-a apărut obsesia asta?

Cred că numai pornografia e de vină. Anevoioasa şi îndelungata experienţă a pornografiei. Probabil c-a început din facultate, brusc eliberat de părinţii prea stricţi sau prea frustraţi sexual. Toby, care şi el se „uita“ când dormeam eu, era doar un amărât de învăţăcel în de-alde de-astea, nu ca experimentatul Bill, după ani întregi de casete, DVD-uri şi libertate maximă pe net. Triumful absolut al laturii animalice.

Dac-aş fi eu Preşedintele Lumii, aş interzice pornografia. Dar probabil că nu m-ar mai alege nimeni dup-aia şi legea s-ar aboli. Mă mănâncă undeva să văd şi eu ce e dincolo de lumea mea, să nu mă mai prefac că nu există lucrurile astea, aşa că intru pentru prima dată pe anunţurile de pe Craigslist New York de la „Întâlniri întâmplătoare“.

Aoleu, dar aici sunt de toate: anunţuri de la femei pentru bărbaţi, de la bărbaţi pentru bărbaţi, de la bărbaţi pentru femei, de la femei pentru femei, de la transsexuali pentru bărbaţi şi de la transsexuali pentru femei, cupluri pentru cupluri, cupluri pentru femei, cupluri pentru bărbaţi, femei pentru cupluri, bărbaţi pentru cupluri, femei pentru cuplu de lesbiene, bărbaţi pentru cupluri de homosexuali, cupluri de homosexuali pentru bărbaţi, cuplu de lesbiene pentru femei, cuplu de lesbiene pentru bărbaţi, doi bărbaţi pentru o femeie, bărbaţi pentru două femei, o femeie pentru doi bărbaţi, transsexuali pentru cupluri, şi tot aşa…

Douăzeci şi una de posibilităţi din care să alegi, senzaţiile pieţei de obsedaţi sexual.

„Transsexual caut tip normal pentru seara asta."

„Bărbat, caut transsexual pentru distracţie diseară."

„Domn în vârstă caut băiat-fetiţă."

„Transsexual latino, exotică şi cu sâni."

Habar n-aveam câtor tipi normali le place chestia asta. Mă duc mai jos în listă şi rămân blocată: 329 de anunţuri numai azi! Ies din secţiunea transsexualilor şi trec la celelalte 16 secţiuni ale fanilor sexului în grup.

Prin comparaţie, cele două secţiuni de care m-am tot folosit eu în ultimul timp din Craigslist – bărbaţi pentru femei şi femei pentru bărbaţi, la relaţii de lungă durată – sunt doar o picătură din tot ce există acolo, de parc-am fi o specie pe cale de dispariţie.

Mă întreb câţi dintre tipii şi tipele care postează anunţuri aici postează şi la „Întâlniri întâmplătoare". Mă simt atât de singură, atât de demodată, revoltată, exclusă şi depăşită de sexualitate!

E fascinant să descoperi cine sunt oamenii ăştia. Mai întâi merg la Le Cirque şi la Plaza, apoi schimbă partenerii şi se duc la Le Trapeze, faimosul club al *swinger*-ilor. Cupluri de oameni în vârstă, plictisiţi, care au o cameră liberă în casele lor din Upper West Side şi umplu golul din viaţa lor cu un cuplu tânăr, pentru un menaj în patru. Sau cupluri tinere, tatuate, la modă, care caută cupluri asemănătoare să-şi umple patul. Voyeuri, bisexuali, curioşi care experimentează, majoritatea de-o vârstă cu mine sau mai tineri, aproape toţi sub patruzeci de ani, câţiva de şaizeci-şi sau şaptezeci, nepotoliţi şi nesătui încă.

Ce mă sperie e că nu poţi şti niciodată cum sunt de fapt oamenii pe care-i cunoşti, cu care te întâlneşti, la care visezi, pe care-i iubeşti, pe care-i adori sau cu care trăieşti. Suntem ca nişte aisberguri, există ceea ce

vedem şi, dincolo de suprafaţă, pândesc ascunse bucăţi uriaşe din noi. Şi nu ştim niciodată cum ar putea fi bucăţile astea ascunse. Soţia al cărei soţ preferă bărbaţii; fata cu ochi visători care se îndrăgosteşte de-un *swinger* căruia i-ar conveni mai degrabă alt fel de dragoste; *swinger*-ul normal al cărui partener îl înşală cu transsexuali; tipa al cărei partener, după o primă întâlnire extraordinară, se duce acasă şi postează un anunţ pentru sex oral; tipul normal şi muncitor, care aduce banii-n casă, a cărui soţie îl înşală cu cea mai bună prietenă a ei. Toţi cei care sunt într-o relaţie, dar apelează la prostituate sau iau droguri pe ascuns. Ca să nu mai vorbim de părinţii sau copiii care simt nevoia să-şi idolatrizeze rudele adesea infecte; toţi cei cu herpes sau alte boli oribile care nu vor să poarte prezervativ, dar nici nu le spun partenerilor încrezători la ce să se aştepte.

Se întâmplă o dată, se repetă şi se transformă în obicei.

Mă simt scoasă din uz, deşi mai am patru-cinci ani până la data expirării – treizeci de ani. Parcă mă distram mai bine când mă prefăceam că sunt în concediu în Alaska.

Exact când începe „Winter Wonderland“ a lui Macy Gray pe iPod-ul lui Amal, intră şi Fanny. Pare foarte supărată. Uit instantaneu de grijile mele şi mă uit la ea, întrebându-mă ce s-o fi întâmplat. Se duce direct la ea în cameră, lasă uşa deschisă, îşi aruncă geanta pe jos şi izbucneşte în plâns. Scot căştile şi mă duc după ea.

— Ce s-a întâmplat, Fanny? Te-au atacat paparazzi de jos?

Se întoarce spre mine şi mă priveşte cu ochii ei mari, rotunzi şi plini de lacrimi.

— Nu. Cred că m-am îndrăgostit.

Buzele pline i se bosumflă o fracţiune de secundă, apoi se arcuiesc într-un zâmbet şi nu mai înţeleg dacă plânge de supărare sau de-o fericire atât de intensă, încât nu o poate stăpâni.

— Ai cunoscut pe cineva? o întreb.

E ultimul lucru la care m-aş fi aşteptat din partea acestei femei, care mi se părea norocoasă că are o familie atât de frumoasă şi de fericită.

— Nu. Marco, îmi zice.

Mă suit şocată la ea. Mi se pare prea dintr-odată, nu era ăsta tipul cu care voia să-mi facă cunoştinţă cu ceva timp în urmă?

— Nu ţi-am mai zis, dar am ieşit împreună în fiecare zi, de când am ajuns. El m-a dus în restaurantul care se roteşte în Times Square, la Empire State Building, la Brooklyn Bridge, la World Trade Center, la Statuia Libertăţii. El m-a dus peste tot. N-am fost cu nici un coleg de la cursuri. Mă simt de parc-am fi din nou în clasa a noua, proaspăt îndrăgostiţi – din nou! Sau de parcă iubirea dintre noi nu s-ar fi stins niciodată.

— Dar de ce v-aţi despărţit atunci? o întreb, şocată de ceea ce aud.

Mă simt fericită pentru Fanny, dar şi nefericită pentru că – întâmplător, chiar fără să vreau – am destrămat încă o familie, după cea a lui Gruber.

— Dintr-o prostie. Îmi spusese un coleg că Marco e îndrăgostit în secret de altă fată şi m-am despărţit de el fără să-l mai întreb şi fără să-i mai explic nimic. I-am aruncat aşa, ca-n filme, un „Mi-ai trădat încrederea!“ şi gata. Aşa se petrec lucrurile la cincisprezece ani, dar el nu m-a uitat. Acum câţiva ani mi-a trimis la serviciu un buchet mare de trandafiri cu un bileţel pe care scria: „De la un prieten“. N-am ştiut până acum că erau de la el. N-a încetat să mă iubească şi relaţia noastră a rămas vie, deşi s-a căsătorit, a divorţat, a iubit alte femei în tot timpul ăsta. Am păstrat mereu legătura, într-un fel sau altul.

— Dar credeam că îl iubeşti foarte mult pe Jordi, îi zic, nedumerită şi pătrunsă de povestea ei.

Nu vreau să creadă că o judec, nu aş îndrăzni să fac aşa ceva, Estefania m-a susţinut enorm în coşmarul pe care-l trăiesc, dar sunt dezamăgită că acea căsnicie pe care o admiram atâta e dintr-odată pe butuci.

— Da, l-am iubit la nebunie pe Jordi mulţi, mulţi ani. Dar cât poţi iubi un zid? Jordi e rece, Marco e cald. Jordi se panichează la cel mai mic semn de afecţiune, fuge sau se ascunde după un zid de tăcere. Nu-i pasă cum mă simt, nu e afectuos. Cu el nu pot vorbi aşa cum vorbesc cu Marco. Iar Marco nu arată atât de bine ca Jordi, nu e aşa de sofisticat, nu face surf şi nu cântă la pian, dar are o inimă mare şi e mereu lângă mine. Iar asta e ceea ce contează, până la urmă. Lui Jordi nu-i pasă decât de ce-şi doreşte el. Locuim cu mama lui, deşi l-am implorat să ne mutăm singuri, s-o luăm de la capăt, nu să ne amestecăm cu ai lui. În fiecare seară când vine acasă cântă câteva melodii la pian, aceleaşi de fiecare dată, ştiu fiecare notă pe de rost, apoi se duce la calculator şi stă acolo câteva ore fără să mă bage măcar în seamă, pe mine sau pe oricine altcineva. În weekend, şi eu, şi fiica noastră suntem obligate să mergem cu el la *windsurfing*, chiar dacă e frig, chiar dacă micuţa e răcită, de exemplu iarna trecută avea febră, dar nu i-a păsat, a ţinut morţiş s-o ia cu el la mare. Am stat cinci ore cu Marco la telefon şi el a fost cel care m-a ajutat să găsesc soluţii pentru febra fetei, lui i-a păsat mai mult decât propriului tată. Jordi o adoră, dar e incapabil să empatizeze cu oricine altcineva în afară de maică-sa.

Estefania desface o sticlă de vin de la Trader Joe's pe care o rugasem s-o cumpere, iar eu aduc paharele din bucătărie şi ciocnim.

— Viaţa mea e întoarsă pe dos, Emily.

— Şi a mea e la fel, Estefania.

— O să fie bine, îmi zice după ce ciocnim paharele cu optimismul orb caracteristic îndrăgostiţilor. Toate se rezolvă până la urmă. Apropo, am uitat să-ţi spun că nu mai era nici un paparazzo jos când am venit.

Filmul lui Gruber a apărut deja de o săptămână. Nici el, nici eu nu am comentat presupusa noastră relaţie. Probabil că s-a plictisit şi Presa şi a trecut la altceva, după ce dezvăluirile lui Andre au rămas fără urmări.

Curând va uita şi New Yorkul întâmplările nefericite ale lui Emily Thompson.

Sau cel puţin aşa sper.

În orice caz, ar fi o idee bună să revin la Emily Swan o vreme. Sau Swan Thompson. Sau, şi mai bine, doar Swan.

Capitolul 15

Lupu-şi schimbă părul…

Mă trezesc la prânz. N-am mai dormit bine încă de dinainte de a-şi stabili reporterii cartierul general în faţa clădirii în care stau. Estefania a plecat, mi-a trimis un mesaj prin care mă anunţă că s-a dus să vadă oceanul cu Marco.

Strâng jaluzelele. E prima zi cu soare după un şir de zile ploioase care m-au deprimat mai rău decât eram oricum. Într-adevăr, nu se mai vede nici un paparazzo jos – intrarea arată din nou normal. Mulţumescu-ţi ţie, Doamne! Deschid puţin fereastra şi în apartament intră aer curat. Mă simt atât de uşurată că s-a terminat! Îmi fac cafeaua ca de obicei şi-i trimit lui Amal un e-mail în care îl anunţ că poate veni să facem schimb de iPod-uri.

Deschid pentru ultima dată colecţia lui de Crăciun şi ascult „Let it Snow“ de Oleta Adams, recunosc că are şi muzica asta festivă farmecul ei ciudat, dar s-a cam învechit. Iau un Zoloft şi un energizant apoi intru pe Craigslist să caut ceva de muncă. Mi-a intrat în cap „strălucita“ idee de a căuta o slujbă temporară de birou, până găsesc ceva mai bun.

Aplic pentru mai multe posturi şi când ajung la „Peace“ a lui Norah Jones, din altă colecţie de Crăciun, aud prin căşti bubuituri în uşă. Timpul a zburat fără să-mi dau seama, mă bucur că a ajuns Amal atât de repede. Deschid uşa cu iPod-ul în mână dar, spre surprinderea mea, îl găsesc de partea cealaltă nu pe Amal, ci pe Andre. Zâmbeşte şi ţine în braţe o cutie imensă de plăcintă cu mere de la brutăria din zonă.

— Emily, voiam să te anunţ că mă mut în apartamentul de deasupra, vom fi vecini. După ce am ajuns la Oprah, am primit o grămadă de oferte de la agenţiile de publicitate şi chiar şi un job, la pachet cu oferta de a-mi sponsoriza cartea verde. Aşa că am acum suficienţi bani să-i părăsesc pe băieţii din Park Slope şi să mă mut singur. Uite, continuă el, ştiu că te-am făcut în toate felurile ultima dată când am vorbit, cred că aveam nişte probleme cu stăpânirea nervilor, dar săptămâna trecută am fost la emisiunea Dr. Phil şi m-a ajutat să-mi dau seama că am problema asta şi s-o rezolv.

Da, da, sigur! Ai vrea tu!

— Aşa că, noua mea vecină, iată – o mică ofrandă de pace şi un gest de prietenie de la noul vecin pentru vechiul vecin.

Îmi oferă plăcinta cu mere, iar eu o iau, cu gesturi mecanice.

— Din tot Manhattan-ul, trebuia să te muţi tocmai în clădirea în care stau eu? întreb supărată.

— Ţi-am zis că-mi place cartierul. E atât de aproape de Astor Place! Mi-a zis unul dintre reporterii de afară că se mută cineva, îţi dai seama cât de greu e să găseşti aici un apartament cu chiria stabilizată?

— Bine ai venit şi mulţumesc pentru plăcintă, acum trebuie să intru. Am foarte multă treabă, îi zic şi-i închid uşa în nas.

Cred că va trebui să mă mut cât de curând. Sau poate că acum, după ce a apărut la Oprah şi Dr. Phil, franţuzul senzual va apărea şi la „Burlacul“ şi se va căsători şi-şi va primi şi căsuţa de vis din suburbii.

Dar ce mă deranjează cu adevărat e următorul lucru: o să-l aud în timp ce face sex deasupra, ca pe cel dinainte? Asta ar fi cu adevărat neplăcut şi scârbos. Oare el mă va auzi pe mine?

Nu c-ar fi cazul în viitorul apropiat. N-am mai avut nici o întâlnire, nici măcar n-am mai vorbit cu altcineva în afară de Fanny de atât de mult

timp! Ea e căsătorită cu un bărbat frumos care o iubeşte, o protejează şi întreţine familia, şi în timpul ăsta iese în fiecare noapte cu alt tip fabulos, care o adoră. Când e dat să-ţi meargă bine, îţi merge din toate părţile! Mi-e frică de alte întâlniri de pe Craigslist, dacă dau de vreun dobitoc care mă recunoaşte şi dup-aia cine ştie ce mai comentează pe site-ul *Hip Crowd*? Ce pot să fac?

Pentru orice eventualitate, îmi fac o poză cu noua mea coafură. Oricum am nevoie de-o poză recentă. O încarc în computer şi o pun în folderul uriaş cu poze de Craigslist. Ezit o vreme cu degetele pe tastatură şi, în cele din urmă, ajung înapoi la Craigslist. Doar verific ce anunţuri au mai apărut în secţiunea bărbaţi pentru femei. Vreau doar să văd dacă există vreun anunţ care nu implică sex. După care, cum se întâmplă întotdeauna când zici că nu vrei decât să te uiţi, am senzaţia că degetele mele nu mai sunt conectate la creier şi tastează câteva răspunsuri scurte, amuzante, la unele dintre anunţuri pentru întâlniri la un pahar, la film, anunţuri pentru dragoste sinceră şi prietenie – nimic indecent. Ca să mă asigur, pun şi un anunţ: „Fată din Village, 25 de ani şi singură, caut băiat minunat din Village, cam de aceeaşi vârstă. Rog nu minţiţi în legătură cu vârsta“.

Adaug ultima propoziţie pentru că am observat că bărbaţii mint mai rău ca femeile în ce priveşte vârsta, jumătate dintre mesajele pe care le primesc sunt de la bărbaţi de aproape sau peste şaizeci de ani care zic că sunt trecuţi de patruzeci, sau de la bărbaţi de aproape cincizeci care zic că au treizeci şi ceva şi toţi caută pe cineva de vârsta mea sau mai tinere. E de tot râsul, au senzaţia că dacă merg la sală sau aleargă în parc pot să şteargă cu buretele zece sau douăzeci de ani din viaţa amoroasă, iar fetele nici nu vor remarca feţele lor ofilite.

Acum nu trebuie decât să aştept răspunsurile. Căsuţa de mesaje primite va da pe dinafară într-o oră-două. Şi atunci o să aleg pe cineva pentru seara asta: cu mare, foarte mare grijă.

Iar acum cel mai bine ar fi să plec de la computer, să ies pe-afară, ca să nu verific obsesiv mesajele din două-n două minute. E prima zi cu soare după multe ploi şi după presiunea scăzută căreia i-am supravieţuit numai cu ajutorul medicamentelor. Am stat atât de mult timp în casă, încât am sărit de la 56 la 58 de kilograme fără să-mi dau seama, aproape că sunt din nou plinuţă. Mai bine m-aş duce să mă plimb puţin, să mai ard din calorii.

Ce bine e să te plimbi după trei săptămâni de arest la domiciliu! Merg pur şi simplu, fără ţintă şi ascult cântece de Crăciun vechi de-ale lui John Lennon. Nu s-a schimbat nimic prin cartier – aceiaşi pantaloni scurţi, aceiaşi papuci, aceleaşi tatuaje, aceleaşi fete bronzate cu picioare subţiri, aceiaşi tipi îndopaţi cu steroizi dependenţi de sală, aceiaşi grăsuni, aceleaşi cupluri normale sau de homosexuali ţinându-se de mână. Toate sunt aşa cum le-am lăsat: vânzătorii ambulanţi, turiştii, rezidenţii, navetiştii, magazinele şi cafenelele mele mici şi ciudate.

Am ajuns la „Christmas Medley“ a lui Jimmy Hendrix, habar n-aveam că există melodia asta. Poate că n-ar fi o idee rea să mănânc ceva bun şi nesănătos. Mi s-a făcut poftă de McDonald's, n-am mai mâncat aşa ceva de luni de zile şi dacă tot sunt liberă – să profit!

Mă îndrept spre McDonald's-ul de pe Third Avenue cu St. Marks şi când deschid uşa dau nas în nas cu Carlo care tocmai se pregătea să iasă cu o pungă de cartofi prăjiţi într-o mână şi-un Big Mac în cealaltă. E îmbrăcat în blugi şi-ntr-un tricou negru, fără cămaşa şi jacheta caracteristice, iar părul cârlionţat e încâlcit de parcă acum s-a dat jos din

pat – genul de freză pentru care trebuie să stai cel puţin jumătate de oră la oglindă. Îmi îngheaţă inima, pe de-o parte de emoţia revederii cu fosta mea pasiune, pe de altă parte de teamă că tot ce-aş putea spune, ar putea să apară în revista şi pe site-ul *Hip Crowd*. Las capul în jos şi mă prefac că nu-l cunosc, dar prea târziu – probabil că m-am holbat la el prea mult timp sau prea intens, pentru că-i aud vocea în spate:

— Emily, tu eşti?

Mă întorc, aproape că se îneacă cu Big Mac-ul. Probabil că noua coafură, ochelarii de soare ridicol de mari, rotunzi şi roz şi kilogramele în plus m-au schimbat mult.

— Da, Carlo, eu sunt. Mă mir să te găsesc aici, după ce ţi-a plătit Larry pozele mă gândeam că ţi-ai putea permite un loc mai acătării.

— De fapt, îmi permit, răspunde Carlo umflându-şi, ţanţoş, pieptul. Dacă vreau pot să mănânc la Cipriani sau la Plaza micul dejun, prânzul şi cina acum şi, dacă ai fi acceptat oferta mea, la fel ar fi stat lucrurile şi pentru tine. Dar, din când în când, am poftă de mâncare nesănătoasă. Lupu-şi schimbă părul, dar năravul – ba.

Sunt blocată, nu ştiu dacă să zâmbesc prosteşte, să-l cârpesc, să-l scuip sau să mă prefac că nu-mi pasă. Aleg ultima variantă, pentru siguranţă.

— Trebuie să plec, mi-e foarte foame, zic şi îi întorc spatele.

— Hei, vrei să ne vedem mai târziu, să bem ceva împreună?

Nesimţitul. Ce vrea, să vină iar cu microfoane, s-o mai pună de-un reportaj? Mă întorc şi-i răspund sec:

— Nu, mulţumesc, am treabă.

Vreau să plec, dar mă apucă de braţ şi mă priveşte, zâmbind, în ochi.

— Emily! Nu pleca încă…

— Dă-mi drumul! Aş putea să ştiu şi eu de ce ai făcut ce ai făcut? îl întreb eliberându-mi mâna.

— Pentru că m-ai minţit. M-ai minţit, Emily. N-am crezut nici o secundă povestea cu menajera. Nu explica prezenţa trandafirului.

— La dracu' cu trandafirul, la dracu' cu tine şi la dracu' cu Larry. Nu sunteţi decât nişte sărmani cretini proşti. Şi te rog să mă citezi cu asta pe porcăria aia de site, îi zic şi intru.

Mă întorc acasă după-amiaza târziu şi mă opresc direct la laptop, să-mi verific mailurile. Nu mai suport încă o seară singură. Nu mi-a răspuns nici unul dintre cei şapte tipi de pe Craigslist. Imposibil! Oare m-au recunoscut cei cărora le-am trimis poza? Sau poate că poza pe care mi-am făcut-o cu mobilul e oribilă? Dar cum se face că nu mi-a răspuns nici măcar unul? Nu vrea nimeni să-şi recunoască vârsta? Ce naiba?

Nu. Trebuie să fac ceva, nu vreau să stau în casă în seara asta, nu încă o seară!

Intru pe anunţul meu şi şterg ultima propoziţie.

Mă mai gândesc puţin şi, ca să am mai multe şanse, adaug şi-o încurajare: „Rog minţiţi în legătură cu vârsta. Minciunile sunt rezultatul unei imaginaţii bogate, aşa că sunt binevenite“.

Dar va dura şi deja e târziu. Aştept. Nimic. Nu merge. Ce altceva pot face?

Mă uit prin toate mailurile mai vechi de la tipi cărora nu le-am răspuns. Revăd fiecare poză şi citesc toate mesajele scurte, aproape identice. Nu mă atrage nimic. Intru şi în mesajele şterse şi deschid mesajele cu poze ataşate – poze cu busturi, pectorali, în final găsesc un mail oarecum acceptabil. E răspunsul la un anunţ numit „Altruist caut idealist“ la care au răspuns în cea mai mare parte indieni. E ciudat, cam la

toate anunţurile în care apar cuvinte ca „dragoste adevărată“, „idealuri“ şi aşa mai departe răspund în general indienii. Sunt două mailuri pe care m-am cam grăbit să le şterg. Primul e de la un tip din Upper East Side, l-am şters fără să-i răspund pentru că nu avea nici o poză ataşată. Şi pentru că urăsc zona, e plictisitoare, nu au baruri mişto şi nici oameni interesanţi, cu care să vrei să ieşi. Doar clasicii băieţi din frăţii şi tipi însuraţi.

Tipul ăsta pare cam prea scriitor:

„Ştiu că eşti undeva, acolo, şi-ţi trăieşti viaţa. Faci cumpărături, intri pe net, te duci la film, trăieşti. Dar uneori noaptea, în momentele tale de luciditate, te întrebi cum şi de ce ai ajuns aici şi simţi că trebuie să fie ceva mai mult, ştii că există undeva, cineva, care te caută. Simţi goliciunea…“

Hei, tipule, vorbeşte în numele tău! Dar da, uneori simt golul. Citesc în continuare textul lui drăguţ, dar cam pretenţios.

„Soarta te-a adus aici. Te caut de mult timp. O femeie inteligentă, pătrunzătoare, pasională, romantică. Încearcă-ţi norocul!

Aventura începe cu un email…“

Genul ăsta de discurs îmi dă fiori, după Carlo. Dar dacă…? Îi trimit un mail: „Bună, acum ceva timp mi-ai trimis un mail. Eu sunt Swan. Ai o poză?“

Îmi răspunde imediat printr-un mesaj instant de pe iPhone, dar nu-mi trimite poză.

„E cam târziu. Eşti adevărată?“

„Da, sunt 100% adevărată. Ţi-am ataşat şi-o poză“, îi răspund.

„Super. Mi-a plăcut poza ta. Eşti drăguţă.“

„Cum te cheamă? Te rog, trimite-mi poză.“

Nu răspunde. Poate ţine ceva mai provocator.

„Ţi-e teamă că voi crede că eşti urât?“

„Majoritatea femeilor spun că sunt superb, am un zâmbet minunat şi dinţi albi, perfecţi.“

Hmm.. asta mă cam îngrijorează. Pare prea frumos să fie adevărat.

„Atunci de ce nu-mi trimiţi poză? Eşti căsătorit?“

Aştept răspunsul. Nimic.

Încerc din nou: „Eşti celebru? Eşti pe lista celor căutaţi de FBI?“

„Draga mea, n-am timp de pierdut cu aşa ceva. O să-ţi trimit un email cu răspunsuri detaliate la cele mai frecvente întrebări: informaţii personale, poziţia preferată şi ceea ce cred cu adevărat despre tatuaje, ace, droguri, prostituate, monogamie, Barack Obama, sexul oral dat şi primit, reforma sănătăţii, Wade vs. Roe şi disponibilitatea mea ca timp. Am totul într-un document pdf gata făcut.“

„O, dar e impresionant. Eşti un tip organizat.“, îi scriu.

„Da, sunt ☺“

„Nu uita referinţele“, îi arunc sarcastic.

„Exclus, nu povestesc lucruri personale. Sigur, îţi pot dezvălui că sunt bun la pat, dar nu mă crede pe cuvânt. Încearcă-mă şi spune-mi cum ţi se pare ☺“

„Deci vrei să-mi trimiţi un document de zece pagini, dar nu-mi poţi trimite o poză?“

„Dap. Nu e momentul potrivit.“

„Dar numele întreg mi-l poţi spune?“

„La fel.“

Tipul ăsta e fie foarte însurat şi are copii, ori îi plac joculeţele psihologice ţicnite.

„Ştii ceva, domnule misterios? Nu prea cred.“

„Dragă, nu fi prostuţă. Nu caut o aventură de-o noapte. Vreau o prietenă stabilă. Am un job, am succes în carieră şi am o grămadă de bani de cheltuit. Dar sunt cam plictisit. Viaţa mea e prea organizată. Fiecare zi e la fel cu toate celelalte. Am nevoie de aventură. Dacă îmi placi te pot face foarte, foarte fericită. Îmi place să-mi răsfăţ fetiţele.“

„Eşti însurat, aşa-i?“ scriu. Sunt sigură că e. Absolut convinsă. Idiotul!

„Mi-a plăcut titlul anunţului tău: «Altruist caut idealist». Majoritatea femeilor din New York sunt ca nişte mercenari. Tu eşti altfel, eşti adevărată…“

„Eşti însurat, aşa-i?“, repet fără să-i iau în seamă complimentele.

„Da. Dar nu caut sex şi-atât, caut o iubită şi o tânără femeie multifaţetată ca un diamant preţios.“

Nu ştiu exact de ce, dar mi se face o scârbă cumplită de la chestia asta cu „diamant multifaţetat“. Mai cumplită decât de la faptul că e însurat. E picătura care umple paharul. Şterg toată conversaţia şi-mi schimb status-ul de chat pe „invizibil“. După care deschid ultimul email peste care am trecut.

E de la un tip din East Village care zice că e în formă, normal, o persoană cu care-ţi face plăcere să-ţi petreci timpul – cam cum se descriu toţi. A cântat, ca profesionist, mai mulţi ani – interesant – iar acum e programator – plictisitooor. Dar, mă rog, nimeni nu-i perfect. Citesc mai departe:

„Sunt singur de ceva timp şi nu prea am ocazia să întâlnesc persoane necunoscute. În ultima vreme, oscilez între stări. Dar tu? Spune-mi povestea ta, eventual la o cafea sau la un vin.“

Povestea mea? Ha! O să-ţi povestesc tot, cu excepţia ultimei mele poveşti. Şi el şi-a făcut poza cu mobilul, ca şi mine. Seamănă un pic cu De Niro tânăr, dar cu ochelari. Cam ciudăţel şi cam obosit. Nu i-am răspuns pentru că mi-a trimis o poză doar cu faţa, făcută de foarte aproape (ochi, nas şi gură), şi în nouă din zece cazuri doar cei cu mari probleme de greutate trimit astfel de poze. Ştiu, sunt nedreaptă. Tocmai eu mă plâng de câteva kilograme în plus, eu care tocmai ce-am ajuns din nou la 58 de kilograme. Dar dacă nu-mi plac kilogramele mele în plus – iar pe mine mă iubesc, nu? – cum să-mi placă ale altora?

În lipsă de alternative, mut mesajul de la şterse în inbox şi-i răspund.

„Îmi pare rău că-ţi răspund după atâta timp, a trecut mai mult de-o lună, dar m-a lovit dezastrul.“

Şterg şi reformulez:

„Am găsit emailul tău în spam. Iată poza mea. Stau aproape de St. Marks. Ai vrea să ne întâlnim într-un bar diseară? Stau în cartier de peste un an şi mi-ar plăcea să mă surprinzi cu un loc pe care să nu-l fi descoperit încă. Swan Thompson.“

Ataşez poza mea recentă, trimit mailul şi aştept.

Îmi răspunde câteva minute mai târziu:

„Cum ţi se pare PDT, Please Don't Tell? Intri la Crif Dogs şi la stânga o să vezi o cabină telefonică veche. Ridici receptorul, apeşi pe singurul buton şi o să apară o însoţitoare. Îi spui numele tău şi numele meu. Christopher.“

Îmi place cum sună! Răspund repede: „Super! N-am fost niciodată acolo, ne vedem la 20:30“.

Îmi răspunde şi el: „Acum plec de acasă, nu voi mai avea acces la calculator, te rog să nu te răzgândeşti“.

Îi scriu imediat, fericită că în seara asta am întâlnire: „În regulă, promit".

Dar încep imediat să mă întreb dacă fac bine ce fac. Adică da, ar fi frumos să descopăr un loc necunoscut şi să mai aud povestea vieţii încă unui străin, dar de ce fac lucrurile astea? Sunt convinsă că nu-mi va plăcea tipul ăsta, am senzaţia clară că e prea pămpălău. Şi dacă nu eram suficient de nesigură, acum clar sunt – au început să apară răspunsuri la anunţul pe care l-am pus mai devreme pe Craigslist. Deschid fiecare email, mi se pare că toţi arată mai bine decât partenerul meu din seara asta. Măcar au poze cu totul, pot să văd şi eu cum arată la corp. Îi răspund unuia dintre tipi că, deşi am alte planuri pentru seara asta, mi-aş dori să ne întâlnim altă dată. Poate mâine seară, se ştie că cei de pe Craigslist îşi pierd repede concentrarea. Oftez. E greu să alegi bărbaţi.

Nu-mi vine să cred ce văd: Toby tocmai ce mi-a răspuns la anunţ. E adresa lui de mail, Toby329S, şi-a făcut-o când eram încă împreună; 329 e data naşterii, 29 martie, iar „S"-ul e de la Samson, numele de familie. Deschid uimită mailul:

„Salut… tocmai ce-am văzut anunţul tău pe Craigslist. Ţi-am ataşat trei poze – spune-mi dacă eşti interesată. Pot să-ţi mai povestesc câte ceva despre mine, dar voiam mai întâi să mă asigur că anunţul e pe bune… Toby (24 de ani, 1,90 m, 84 de kg, slab, dar atletic, locuiesc în Manhattan, Lower East Side etc)"

Deschid prima poză – e făcută de mine în prima lună când ne-am îndrăgostit, în weekendul predestinat de la Point Pleasant. El stătea pe plajă, la asfinţit, ochii albaştri-i păreau foarte mari şi şuviţele neglijente, negre, îi fluturau în vânt. În cea de-a doua poză îşi punea o pereche de blugi şi-şi întorcea bustul gol spre aparat, zâmbind şmechereşte. A treia

poză e tăiată pe jumătate, îmi dau seama că în poza iniţială stătea la masă lângă o fată – maseuza, probabil –, cu o sticlă de bere în faţă. Îi răspund:

„Bună, Toby, Emily sunt. M-a surprins foarte tare răspunsul primit de la tine, credeam că eşti cu cineva. Am specificat în anunţ că mă interesează numai tipii singuri. Ce se întâmplă? Mai sunteţi împreună?“

Cinci minute mai târziu primesc răspunsul lui:

„Da, iubito, şi sunt dat peste cap complet. Luna trecută am lăsat o tipă însărcinată, o negresă mai în vârstă din South Carolina în vizită la New York. Am fost singur săptămâna aia şi am ieşit de câteva ori împreună. Ne-am cunoscut pe Craigslist. Vrea să păstreze copilul, deşi am implorat-o să facă avort. E mai în vârstă şi-i e teamă că n-o să mai poată face altul. N-am avut curajul să-i mărturisesc prietenei mele, Jessica, m-ar fi dat afară. Şi – bomba secolului – ieri şi Jessica mi-a zis că e însărcinată, că mă iubeşte şi că vrea să păstrăm copilul şi să ne căsătorim. A trebuit să-i spun şi de celălalt copil, acum e furioasă…“

O, doamne! Continui să citesc aproape fără suflare. Eram sigură că nu-mi plac telenovelele, dar se pare că nu e chiar aşa…

„Aşa că la anul o să am doi copii cu două femei. Sunt îngrozit… sunt prea tânăr să fiu tată. Aş mai avea nevoie de câţiva ani în care să mă concentrez pe lucrările mele. În orice caz, dacă nu mă însor cu ea o să trebuie să mă mut curând. Deci practic sunt singur din nou.“

Logica lui mă face să râd, îi răspund:

„Deci primul lucru pe care l-ai făcut după ce ai aflat că vei fi de două ori tată a fost să intri din nou pe Craigslist?“

Imediat ce-l trimit, Toby îmi răspunde prin mesaj instant.

„Ce pot să zic? Sunt un ratat, nu te apropia de mine. Dacă pui anunţuri pe Craigslist înseamnă că s-a terminat cu Gruber, nu?“

„Da, cam aşa ceva.“, îi răspund.

„Păcat. Dar îl mai poţi convinge să cumpere lucrările mele, nu…?“

Se deschide uşa şi Fanny intră supărată, mişcându-se în reluare. Închei discuţia cu Toby şi o întreb dacă s-a întâmplat ceva pe plajă.

— Nu, m-am simţit foarte bine. Poate chiar prea bine. Aş vrea să retrăiesc momentele acelea, pentru că povestea noastră se apropie de final. Marţea viitoare se termină cursul, miercuri seară trebuie să plec înapoi la Barcelona. Iar Marco are examene toată ziua luni, marţi şi miercuri, aşa că numai în seara asta mai ieşim împreună. Dar nu vreau să plec acasă aşa curând!

Fanny pare supărată de-a binelea.

— De ce nu mai stai câteva zile? Ai putea să pleci duminica viitoare.

— Trebuie să mă duc la serviciu şi-n plus, nici nu pot să-mi schimb biletul de avion.

— Ai putea-ncerca.

— M-am gândit şi eu, o să trimit un email la agenţia de turism şi acasă, să văd ce pot să fac. Cum a fost prima ta zi de libertate?

— A fost grozav, am chiar şi-o întâlnire mai târziu!

— Cu cine?

— A, nimeni special, un tip de pe Craigslist.

Fanny îmi zâmbeşte cu subînţeles, i-am povestit deja de viaţa mea pe Craigslist.

— Am înţeles, lupu-şi schimbă părul…

Capitolul 16

Te rog să nu spui

Plec de acasă la 20:15, chiar dacă stau la doar cinci minute de St. Marks şi First. Merg cât pot de încet şi pe drum mă opresc aproape la fiecare vânzător ambulant şi analizez marfa, să mă integrez în decor. Mă bucur că am ieşit din casă şi c-o să mai schimb şi eu o vorbă cu altcineva decât cu propria-mi persoană, proprietar şi Fanny. Cred că mi se citeşte bucuria pe faţă, oamenii mă privesc prietenos, iar eu le zâmbesc. Nu-mi vine să cred că Toby va fi de două ori tătic, e incredibil…

Mă cam oftic că l-am ales pe Christopher pentru seara asta, ocazie cu care am pierdut câţiva potenţiali parteneri mai buni; de unde ştiu eu că nu are 150 de kilograme? Dar, la naiba, e imposibil să alegi mereu cea mai bună variantă, situaţia e relativă.

Mă opresc, în cele din urmă, în faţă la Crif Dogs – o crâşmă cu hot dogi plină de gunoaie. S-a făcut 20:25. Intru şi zăresc cabina telefonică veche în stânga. Câteva persoane aşteaptă la coadă la însoţitoarea frumoasă, bronzată şi plină de ea, care-i refuză pe toţi cei fără rezervare. Mi-aş dori să dispară, să am ocazia să apăs pe buton, să aştept într-o stare de suspans, înconjurată de mister. Prezenţa ei îmi refuză starea. Mă duc la tejghea şi mă prefac că vreau să cumpăr un hot dog, în speranţa că va dispărea şi însoţitoarea, dar, în afară de clienţii refuzaţi, nu mai pleacă nimeni cu coada-ntre picioare. La 20:30 mă întorc la ea şi-i spun că sunt Swan şi că îl caut pe Christopher. Când îşi dă seama ce spun îi îngheaţă

zâmbetul pe buze. Mă lasă să intru, vizibil dezamăgită că n-a mai putut trânti încă un refuz.

Pătrund într-o cameră minusculă, pătrată, cu pereţi de lemn: faimoasa bodegă din timpul prohibiţiei. Îmi recunosc, într-un colţ, partenerul după ochelarii negri, pătrăţoşi. Poartă nişte blugi de culoare închisă, o cămaşă descheiată gri închis şi un tricou bleumarin pe dedesubt. Mă priveşte şi-mi zâmbeşte absent, de parcă n-are nici cea mai vagă idee cine sunt. Are o greutate normală, iar în ce priveşte înfăţişarea – s-ar putea vinde mai bine, dar e atrăgător, aşa că oftez uşurată. Însă îmi dau brusc seama că nu am chef să aud povestea vieţii acestui necunoscut. Totul la el mi se pare atât de străin, de diferit şi e o senzaţie atât de copleşitoare, încât îmi vine să fac stânga-mprejur şi să fug de acolo. Ezit, pentru că are şi ceva familiar – există oameni pe care-i confunzi mereu cu altcineva, mi se întâmplă destul de des să dau peste ei. Înaintez, curiozitatea are câştig de cauză.

Se ridică să mă întâmpine.

— Swan?

— Eu sunt. Bună, Christopher.

Mă aşez şi începem o conversaţie uşoară.

— Cum ai aflat de locul ăsta? îl întreb.

— Dintr-o revistă.

— A, dacă apare într-o revistă înseamnă că e legal.

Râde. Pare uşor obosit, dar îmi place, mai ales că reacţionează la umorul meu sec.

— Da, mi-aş fi dorit şi eu să se întâmple ceva secret sau interzis aici, măcar să se fumeze iarbă dacă nu altceva, spune. Comandăm nişte cocteiluri?

Comandă cea mai tare băutură din meniu cu un entuziasm şi-o vervă care mă fac să mă întreb dacă nu cumva vrea să mă ameţească mai

repede.

— Şi, care e povestea ta, dragă Swan? mă întreabă.

Mi-aş dori să uit toate palavrele pe care şi le-ndrugă oamenii la astfel de întâlniri şi să-i spun ceva simplu, cinstit, ca de la om la om. Dacă aş putea, i-aş mărturisi că n-am de lucru; că m-am simţit îngrozitor de singură de când s-a mutat Toby; că reputaţia mi-a fost călcată în picioare într-o revistă din cauza paparazzilor care au inventat o poveste din cauza unui trandafir cretin; că m-am chinuit cum am putut s-o scot la liman şi că, deşi n-am scăpat încă, mai pot totuşi să sper. I-aş mai spune că-mi place să văd dincolo de aparenţe, ceea ce, de obicei, complică lucrurile; că vreau să fac altceva decât părinţii mei; că sunt predispusă la pesimism, dar Dumnezeu şi industria medicamentelor mă ajută să mă menţin pe linia de plutire; că-mi place cam mult băutura şi tind să devin sentimentală. Dar nu-i pot spune nici unul dintre aceste lucruri, trebuie să aştept un semn că e serios, că putem într-adevăr să comunicăm şi nu vrea doar să mă îndoape cu cocteiluri – pe mine sau pe oricine altcineva în locul meu – să-mi cobor pretenţiile şi să ne pupăm, sau mai mult de-atât.

— Nu prea am chef să vorbesc despre mine deocamdată, îi zic, spune tu primul.

— O să-ţi povestesc, dar aş vrea mai întâi să-mi spui într-un singur cuvânt cine eşti sau cum eşti.

— Ciudată, răspund.

— Îmi place. Înseamnă că nu mai e cazul să mă scuz pentru ciudăţenia mea. Uite cum stau lucrurile…

Îmi povesteşte că s-a născut în New York, dar cea mai mare parte a copilăriei şi-a petrecut-o la Barcelona, unde părinţii lui – ambii profesori, acum divorţaţi de mult timp – predau engleza. Îmi mai spune că iubeşte Spania şi că merge acolo aproape în fiecare an. Îi zic şi eu de colega mea

de apartament care e din Spania, e minunată şi cu care m-am împrietenit, iar el continuă să vorbească despre Spania, unde a petrecut mult timp. N-am fost în Spania, de fapt n-am fost niciodată în Europa şi nici în vreo altă ţară în afară de Canada, dar tot am senzaţia supărătoare că-l cunosc.

— Ne cunoaştem de undeva? îl întrerup. Îmi pari foarte cunoscut.

— Am cântat într-o formaţie, dar am abandonat muzica în favoarea informaticii, pe care am studiat-o la Universitatea Columbia. De miercurea trecută sunt absolvent.

— Felicitări!

Deci de-aia părea cam obosit, probabil că a avut mult de lucru pentru examenele finale. Dacă a absolvit săptămâna asta, înseamnă că şi el e-n căutare de job, deci nu trebuie să mă mai scuz pentru situaţia mea. Minunat! Chiar începe să-mi placă tipul ăsta.

— Mai cânţi? îl întreb.

— Din când în când, în Village. Luna trecută am cântat la Terra Blues.

— Serios? Şi la ce cânţi? Vocal? Bas?

— Uneori voce, alteori doar tobe.

Mi se aprinde un beculeţ. Nu cumva el e vecinul misterios pe care l-am tot spionat? Cât mi-aş dori să-l pot păcăli cumva să-şi scoată cămaşa, să văd dacă într-adevăr are tatuajul cu şarpe! Poate că dacă ieşim să ne plimbăm şi mă prefac că mi-e frig, o să-mi ofere cămaşa – nu ştiu câte şanse am, tipii din Village nu sunt recunoscuţi pentru bunele maniere, dar merită încercat.

— Mai vrei ceva de băut? mă întreabă, dar mai am destul din primul pahar. E ceva-n neregulă, nu-ţi place?

— A, nu, îmi place foarte mult, dar nu prea beau repede. Ce zici, mergem în altă parte? îl întreb. Mă simt vag claustrofobă aici.

Ni se aduce nota, iar Christopher o întreabă pe chelneriţă dacă nu e cumva din Africa de Sud – într-adevăr, de acolo este. Începe să-i povestească despre un proiect ştiinţific trăznit de-al unui om de ştiinţă din Africa de Sud şi nu înţeleg dacă se dă la ea sau dacă nu cumva e doar un tip singur, fericit că are cui să povestească ceva ce i s-a părut interesant.

Ieşim, iar el sugerează să mergem să mâncăm ceva pe Avenue C. Sunt de acord. E bine, dacă vrea să cinăm împreună, înseamnă că-i face plăcere compania mea. Aproape imediat îi zic că-mi e frig.

Mă întreabă dacă sunt cumva bolnavă, pentru că e destul de cald afară; îi răspund că e posibil şi chiar mă prefac că tremur, dar nu-i trece prin cap să-mi ofere cămaşa. Are dreptate, e o noapte destul de caldă, iar vânticelul care adie mai mult ne mângâie. Trebuie să încerc altă abordare, poate o discuţie despre tatuaje.

Trecem pe lângă un salon de tatuaje şi zic ca din întâmplare că-mi plac tatuajele, apoi i-l arăt pe-al meu.

— Foarte tare! Îmi place! Al meu cum ţi se pare? mă întreabă şi-şi dezgoleşte cu o mişcare expertă bustul masculin, să văd şarpele tatuat.

Mă holbez, speriată de goliciunea bruscă din faţa mea.

— E extraordinar! răspund nesigură dacă mă refer la tatuaj sau la trupul bine clădit.

— Mi l-am făcut în anii mei de glorie ca rocker… se continuă până la gleznă, zâmbeşte el şmechereşte.

Aştept continuarea ieftină de genul „şi-ntr-o bună zi o să ţi-l arăt pe tot“, dar din fericire n-o zice. Nu e un deloc un tip cuminte, dar are clasă. Îmi place din ce în ce mai mult.

Christopher îşi îmbracă la loc tricoul şi-mi oferă cămaşa, amintindu-şi că-mi era frig. N-o mai vreau, de fapt nici nu-l mai ascult. Mi-au fugit ochii la tomberonul de pe trotuar, din faţa unei case evacuate. Nu-mi vine

să cred – în grămada asta stă un panou mare de lemn acoperit cu hârtie albastră pe o parte şi pe partea cealaltă cu un model colorat de cifre, litere şi obiecte abstracte pictate în ulei, iar printre ele cu un colaj de hârtie. E extraordinar! Am mare nevoie de ceva pentru pereţii mei goi, iar asta s-ar potrivi de minune.

Panoul stă rezemat de-o canapea veche, lângă un dulap mare de lemn. Mă apropii şi mă uit mai bine – aş putea să jur că-i o lucrare de Basquiat! Să fie o copie? Să fi încercat cineva să-i imite stilul? Nu vreau să risc, arată a lucrare originală, mai bine-l iau şi-l agăţ la mine, mă prefac şi eu că am un Basquiat. Poate l-a făcut vreun prieten de-al lui sau vreun imitator talentat.

Nici măcar nu-mi pasă, arată prea bine.

— Chris, mă ajuţi să car asta până la restaurant?

— Panoul ăsta mare? mă întreabă pe-un ton gen „ţi-ai pierdut minţile?“. Ce este?

— Cred că e un Basquiat, ştiu că a stat pe aici pe undeva. Arată a Basquiat.

— Cine dracului e Basquiat?

Nu vreau să mă fac de râs, aşa că nu-i zic.

— A, un tip pe care-l cunoşteam, dar a murit.

— E un gunoi imens, dar dacă are o valoare sentimentală pentru tine, te ajut cu plăcere.

E drăguţ. Câteva minute mai târziu ajungem pe Avenue C la Esperanto, un restaurant brazilian stil favela cu muzică live; comandăm ceva gustări şi Nuevo Mojito cu fructul pasiunii. Mă gândesc la un miliard de lucruri în acelaşi timp. Nu-mi vine să cred că am găsit un Basquiat autentic sau măcar o copie reuşită. Să fie oare adevărat? Nu-mi vine să cred nici că sunt la întâlnire cu vecinul, oare mă place sau e doar

bucuros că are cu cine sta de vorbă? E foarte drăguţ, dar n-am simţit nici o scânteie, nici o legătură emoţională. Pare a fi pornit în misiune, are o ţintă precisă – aceea de a mă impresiona, eventual de a fura un sărut sau chiar ceva mai mult până la finalul serii. În afară de asta, suntem ca doi străini care trec unul pe lângă altul în noapte sau ca două ţări vecine – fiecare cu limba ei, cu istoria ei, cu obiceiurile, peisajele şi graniţele ei precis stabilite. Ştiu, întâmplător, câte ceva despre el, dar nu-i pot spune că l-am spionat trei luni de zile.

Formaţia cântă o foarte frumoasă melodie spaniolă, iar Chris se apleacă spre mine şi-mi traduce versurile picante; îi place foarte mult cântecul, iar entuziasmul lui e contagios. Îmi spune încontinuu cât de mult şi-ar dori să se întoarcă în Spania, să se mute acolo şi mă întreabă dacă-mi place vreun pictor spaniol în mod deosebit.

— Salvador Dali, îi răspund cu nonşalanţă, cu gândul la reproducerile agăţate pe pereţii lui şi fericită că am posibilitatea să strecor în conversaţie rezultatele ţinerii lui sub observaţie. Mă fascinează!

— Serios? Şi pe mine, mă simt copleşit în faţa picturilor lui, preferatele mele sunt…

— Nu-mi spune, îl întrerup, lasă-mă să ghicesc, „Lebede reflectând elefanţi?“ Şi… mă prefac eu că mă gândesc – „Persistenţa memoriei“?

— Incredibil! Exact tablourile mele preferate! Am şi reproduceri după ele acasă! îmi spune sincer, şi pentru prima dată în seara asta chiar simt că-mi acordă atenţie mie, celei adevărate, pentru că această parte a mea pare să reflecte adevăratul Christopher.

— Ce coincidenţă, mint, dar mă revanşez întrebându-l, sincer curioasă: De ce îţi plac astea două mai mult decât toate celelalte lucrări ale lui?

— Mi-au aprins imaginaţia.

— Probabil că e vorba de ceva personal.

— Da. Îmi amintesc de-o fată pe care am iubit-o şi care nu m-a iubit niciodată aşa cum mi-aş fi dorit. Timpul se topeşte pe pereţi, totuşi memoria ne tortureazǎ cu persistenţa ei. Iar lebăda, creatura asta atât de graţioasă, poate fi reflexia în apă a unui elefant grotesc, vulgar. Sau poate că elefanţii au graţia unei lebede, dar noi suntem programaţi să vedem dimpotrivă.

Ochii lui negri capătă sclipiri inteligente şi calde şi se umezesc dintr-odată.

— Atunci când iubeşti pe cineva foarte mult, cineva care nu te iubeşte, încerci să uiţi, dar memoria te tortureazǎ şi te trădează pentru că nu-ţi poţi aminti – sau nu vrei să-ţi aminteşti – decât lebăda, nu şi elefantul.

— Exact, zic eu amintindu-mi deodată de Toby, elefantul care mi-a fost lebădă mai mult de-un an.

— Am iubit trei ani de zile pe cineva care nu m-a iubit, continuă Chris dezvăluirile. Aş fi putut fi cu oricare dintre fanele care ne luau cu asalt la spectacole, dar eu mă gândeam numai la ea. Era ca un cancer care mă consuma. A fost dragoste la prima vedere – sau, mai degrabă, otravă la prima vedere; am ştiut de la bun început că nu e bine, dar nu m-am putut opune. Am făcut tot ce-am putut s-o uit, m-am culcat chiar cu alte femei, dar n-a mers. Era genul de relaţie în care ne întâlneam din când în când, totul era de fiecare dată foarte intens, dar de a doua zi dispărea câte-o lună şi se întâlnea cu alţii.

— Elefantul insensibil pe care l-ai visat lebădă, zic.

— Cam aşa ceva.

Mă bucur că e un tip sensibil, că e capabil să simtă o iubire atât de puternică pentru cineva şi că nu e unul dintre tipii care-şi dau întâlniri în

serie, dar nu se apropie niciodată de nimeni, ca majoritatea celor de pe Craigslist, de altfel. Dar mi-e teamă că n-a trecut încă peste povestea asta.

— Vă mai vedeţi?

— A, nu, s-a terminat de mult. Asta se întâmpla în 2003, n-am mai fost cu nimeni mult timp după aceea, dar cred că în seara asta am întâlnit o persoană foarte specială. La fel ţi se pare şi ţie?

— Nu chiar… Glumesc, ba da!

Chris se încruntă nedumerit, apoi zâmbeşte relaxat.

— Ştii ce cred eu? Cred că o relaţie e ca o casă, hai să vedem care ar putea fi fundaţia. Spune-mi trei lucruri care contează pentru tine…

— Onestitate, pasiune, emoţie, îi răspund imediat. Tu?

— Încredere, potrivire, umor, răspunde. Cam la fel. Cred că ne potrivim.

Îl privesc în tăcere, iar el mă priveşte la rândul lui şi zâmbeşte. Comunicăm fără cuvinte. Un chelner ne aduce un platou cu gustări şi ne întrerupe momentul, dar cuvintele îşi găsesc repede drumul între noi. Se miră că suntem vecini şi că ne plac amândurora Bon Jovi, videoclipurile celor de la Gorillaz şi Terra Blues. Ne privim în ochi şi ne vedem unul pe altul, cei adevăraţi. Nu rămâne nimic ascuns, nimic înfrumuseţat, nimic fals sau nespus. Ce bine e!

Ajungem acasă în zori. Pot să zic că a fost un domn şi că m-a condus acasă, dar n-o să ştiu niciodată dacă ar fi făcut-o şi dacă n-ar fi locuit peste drum de mine. El aşa zice, iar eu vreau să-l cred.

Mă trezesc la prânz, încă uimită şi cu gândul la Chris: la drăgălăşenia lui, la corpul lui bine clădit, la ochii lui sinceri, la cuvintele frumoase şi la sensibilitatea în care mă recunosc. La îmbrăţişările lui electrizante. Rememorez toată noaptea şi îmi amintesc imediat de pictură – sunt atât de fericită că am găsit-o! Basquiat a trăit în anii ’80 în East Village şi picta

pe ce găsea. Majoritatea oamenilor s-ar uita la pictura asta şi s-ar gândi, ca şi Christopher, că-i un gunoi, probabil că şi proprietarul clădirii aceleia a fost bucuros să scape de ce părea un graffiti dezordonat. Arta contemporană se învaţă, cere timp.

Mă ridic de pe canapea, fericită că-mi pot vedea Basquiat-ul sau copia la lumina zilei. Vreau s-o pipăi, s-o miros, să caut caracteristici ascunse, să pot să-mi spun că e adevărată. După care o voi agăţa pe perete, în living. Unde-am pus-o?

O caut peste tot, în tot apartamentul, dar nu e de găsit. Unde-ar putea fi? Sunt aşa de mahmură că mi-e şi greu să mă concentrez. Deschid uşa să văd dacă nu cumva am lăsat-o afară când m-am întors, dar nu e nici acolo. Nici în hol nu e. Încerc să-mi amintesc, dar totul e-n ceaţă. Am băut foarte mult aseară şi mai eram şi super-atrasă de Chris, grea combinaţie.

Mă hotărăsc să mă duc peste tot pe unde-am fost aseară, poate-i dau de urmă. La Esperanto, acolo unde am mâncat îngheţată, apoi la cele două baruri prin care am trecut. Nu-mi amintesc care erau. După care ne-am sărutat în Tompkins Square Park. Ar putea fi oriunde.

Mă întorc acasă trei ore mai târziu, cu mâna goală.

Trebuie să-l sun pe Chris şi să-l întreb cum se numeau cele două baruri, asta e ultima şansă.

Înainte să-l sun încerc să mă gândesc cum să fac. Ar fi poate mai bine să aştept să mă sune el? Nu vreau să par disperată. La naiba, nu-mi pasă! Dacă e să fie ceva, atunci o să fie. Oricum, nu prea sunt şanse, aşa că nici n-am de ce să-mi fac griji. Relaţiile nu sunt aproape niciodată adevărate. Pe de altă parte, acel Basquiat chiar ar putea fi.

Sun la Christopher, îmi răspunde cu o voce somnoroasă şi confuză, de parcă tocmai l-am trezit. Îmi cer scuze şi dau drumul unui debit verbal

incredibil, îi zic că am pierdut pictura şi că am căutat-o prin locurile prin care am trecut împreună, îşi mai aminteşte el oare pe unde o avea ultima dată? Nu, nu-şi mai aminteşte nimic, dar îşi aminteşte numele celor două baruri.

Până la patru după-amiaza când deschid cele două baruri stau ca pe ace. Ies din nou şi mă duc la primul bar, pe Avenue A, apoi la al doilea, pe 9th Street. Îi întreb pe toţi pe care-i găsesc acolo, dar nimeni n-a văzut nimic.

Îl sun din nou pe Chris. Ştiu, e greşit total să suni de două ori un tip care nu te-a sunat niciodată după prima întâlnire, dar îl sun oricum. Trebuie să povestesc cuiva cât de mâhnită sunt.

— Îmi pare foarte rău că l-ai pierdut, dacă avea aşa o mare valoare sentimentală pentru tine, îmi zice Chris pe un ton cald. Mă simt prost pentru că eu l-am cărat şi pentru că ţi-am distras atenţia. Promit să-l caut, o să-ntreb toată lumea dacă n-au văzut cumva un Basquiat.

— Te rog, nu rosti numele ăsta, e un necunoscut. Întreabă-i dacă n-au văzut cumva un panou de lemn mâzgălit de-un copil.

Capitolul 17

Originalul

S-a întunecat. Am deschis toate ferestrele, iar aerul care intră de afară e fierbinte şi umed. Nu se simte nici o adiere, nu se aude nici un zgomot, doar muzica unei rulote de îngheţată depărtându-se. Stau pe canapea şi mă uit la trei cărţi de Tarot. Câteodată, când mă plictisesc, scot cărţile şi încerc să ghicesc viitorul. Se zice că dacă încerci să-ţi dai singur în cărţi chemi ghinionul, dar vreau să văd dacă am să găsesc vreodată pictura. Când te apuci să-ţi dai în cărţi nu te poţi opri la o singură întrebare, ghicitul viitorului dă dependenţă, începi să reformulezi întrebarea, încerci să găseşti mai multe detalii. Am dat în cărţi de atât de multe ori pentru aceeaşi întrebare, că acum mi se-nvârte capul de atâtea scenarii.

Se deschide uşa, intră Fanny radiind de fericire după încă o zi minunată petrecută cu iubitul ei din liceu. Camera se umple de mirosul parfumului ei, *Magie Noire*. Mă priveşte aplecată deasupra cărţilor de Tarot şi mă întreabă îngrijorată:

— Cum a fost întâlnirea? N-arăţi prea încântată.

Las cartea de Tarot şi o salut.

— N-a început prea bine, dar ne-a prins răsăritul vorbind. E prima dată când mi se întâmplă asta. Pare un tip amuzant, interesant şi sensibil. Şi mai suntem şi vecini! Stă peste drum.

— Minunat! Şi ce s-a-ntâmplat dup-aia? Nu arăţi deloc fericită. A făcut ceva aiurea? Dai în cărţi să vezi dacă e el alesul?

Fanny se aşază pe canapea lângă mine, strâng cărţile să-i fac loc.

— Nu. Am găsit aseară ceva foarte valoros pe stradă, ceva ce mi-ar putea schimba viaţa. Dar l-am pierdut, sunt aşa de aeriană!

— Dar ce-ai găsit? O bijuterie? Un diamant?

— Nu, o pictură, un fel de graffiti, dar ştiam că e ceva valoros.

— Poate o s-o găseşti.

— Da. Cărţile îmi dau şanse, dar mi-au mai arătat nişte chestii pe care nu le înţeleg acum. Încă învăţ să descifrez. Dar întâlnirea ta cum a fost? Mai rămâi?

— Nu, prietena lui Marco se întoarce weekendul următor, îmi zice Fanny, ca şi când ar fi cel mai normal lucru din lume.

— Are o prietenă?

— Normal, după cum şi eu am un soţ. Este medic în Chicago. Voia chiar să se căsătorească cu ea, dar acum e cam întors pe dos.

Mă şochează calmul cu care vorbeşte Fanny despre asta, adică îi admir încrederea în ea şi în dragostea tipului ăstuia, dar e ceva ce nu se potriveşte.

— Dar tu i-ai anunţat deja pe-ai tăi şi agenţia de turism că-ţi extinzi şederea, el cum de nu şi-a putut reprograma prietena? continui.

Fanny îşi fereşte privirea, probabil că ceva din ce i-am spus a atins o coardă sensibilă şi acum se gândeşte.

— Chiar, bună-ntrebare. Nu ştiu, zice şi se întoarce spre mine, cu un zâmbet şters, pasager, pe buze. Cred că nu-şi dă încă seama că sunt pe cale să-mi părăsesc soţul pentru el. M-am gândit la asta, dar nu i-am zis nimic. Iar dacă n-am s-o fac, va trebui să-şi continue viaţa, nu?

Şi sunt, şi nu sunt de acord cu ce zice. În ce mă priveşte, primul impuls e foarte important, spune multe despre un om. Primul impuls al lui Marco de a-şi chema totuşi prietena se cam ciocneşte de primul impuls al lui Fanny de a-şi schimba biletul de avion, Marco pare din perspectiva

asta cel care urmează liderul, şi nu liderul însuşi. Dar poate mă înşel eu, nu ştiu toate detaliile.

— Deci ţi-a zis că te iubeşte la nebunie după ce te-a redescoperit, după douăzeci de ani, dar e gata să se culce cu prietena lui weekendul următor de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic între timp? nu mă pot abţine să n-o-ntreb.

E ilogic, nu mi se pare normal, dar se pare că lui Fanny – da, pentru că-mi zâmbeşte calm.

— Da, la fel cum şi eu am să mă culc cu soţul meu când mă întorc. Aşa e viaţa, suntem oameni maturi.

— Dar primul tău impuls a fost să faci ceva, să-ţi suni familia şi să-ţi reprogramezi zborul, pe când al lui, nu! Gândeşte-te bine la asta, tu ai cel mai mult de pierdut aici. Pentru că tu eşti cea care ar trebui să-ţi distrugi familia, să-ţi laşi slujba, să-ţi părăseşti ţara, totul! Pentru el! O să se aştepte să faci toate lucrurile asta în timp ce el i-o trage cu simţul datoriei prietenei lui?

Fanny se întunecă la faţă, dar trebuie să-i spun. Este prietena mea, ţin la ea, nu pot să mă prefac că nu e nici o problemă.

— Eu, dacă iubesc cu adevărat, nu mă pot culca cu altcineva.

— Bărbaţii sunt altfel.

— Mă rog, îi zic, dar am sentimentul că e pe cale să facă o greşeală uriaşă.

Sper că greşeşte instinctul meu, nu al ei. Până la urmă, ea e cea măritată cu un tip grozav şi adorată de altul, nu eu.

— Ştiu doar că prietena lui nu înseamnă nimic pentru el în comparaţie cu mine, îmi spune Fanny calmă, cu o siguranţă care mă depăşeşte. Aşa mi-a spus, şi ştiu că e adevărat. Este vorba despre o relaţie la distanţă de

un an, faţă de douăzeci de ani cât avem noi împreună. Dar voi vorbi cu el, să văd ce zice…

Fanny pleacă în camera ei şi o aud cum îl sună pe Marco. Deschid canapeaua şi fac patul. O aud şoptind fericită cu el la telefon, apoi adorm.

Au trecut şapte zile şi nici o veste de la Chris, mă enervează că nici acum, când mi se părea că există ceva între noi, n-a fost nimic, de fapt. Am mai pus două anunţuri pe Craigslist pentru vineri şi pentru sâmbătă – unul numit „Poveste de dragoste de vară“, iar celălalt „Aventură de vară“. La primul primesc cinci răspunsuri de la doctoranzi indieni sfrijiţi în căutare de iubire adevărată pe termen lung. La al doilea primesc peste patruzeci de răspunsuri de la cei mai tari tipi din oraş, toţi dornici de-un pahar, o cină şi sex fără obligaţii. Până la urmă, mă hotărăsc să rămân în casă şi nu mă pot abţine să nu mă gândesc la Chris.

Fanny a vorbit cu Marco şi şi-a schimbat biletul de avion, a rămas până azi, duminică. O să plece diseară. Marco s-a despărţit de prietena lui, care a primit veştile foarte prost, iar el cu Fanny au hotărât să se revadă luna viitoare în Paris. I-a intuit corect caracterul şi puterea legăturii dintre ei. O sună în fiecare seară şi vorbesc ore-n şir – nu chiar cât vorbeau Amal cu prietena lui, dar suficient de mult încât să mă facă pe mine să mă simt oribil de singură, neiubită şi uitată de toată lumea prin comparaţie. Ajunge şi Amal, până la urmă, să facem schimbul de iPod-uri, aşa că s-a terminat în sfârşit Crăciunul meu prelungit din iunie. Îşi ia rămas bun şi mă anunţă că va părăsi jobul de intern mai curând decât trebuia, ca să-şi petreacă vacanţa în Maldive cu prietena lui. Toată lumea iubeşte, călătoreşte, toţi au viaţă vara asta. Numai eu abia ce-am pierdut o pictură şi-am mai distrus şi-o primă întâlnire extraordinară, pentru că l-am sunat de două ori a doua zi, sau poate pentru că pur şi simplu nu m-a plăcut, sau

poate pentru că am eu o problemă şi-mi e imposibil să am şi eu noroc sau să mă iubească cineva.

Mă întâlnesc cu Andre aproape zilnic, s-a mutat deasupra şi tot cară obiecte mici, decorative, în apartament. Lămpi, lumânări parfumate, ghivece cu flori. Mi-a povestit că a devenit un invitat obişnuit la multe reality show-uri, are chiar un agent care se ocupă de programarea apariţiilor. La naiba, bine că n-am cablu, dacă l-aş mai vedea şi la televizor, deja ar fi prea mult.

Îmi petrec zilele din magazin în magazin, întreb pe toată lumea dacă n-au găsit cumva un panou albastru de lemn cu mâzgăleli ca de copil. Am pus chiar şi anunţuri pe Craigslist, în toate secţiunile fără plată, indiferent care. Nimic.

Fanny se învârte prin casă, pune ce-a mai rămas în bagaj şi tot schimbă, ca de obicei, ţinutele în faţa oglinzii înalte şi înguste din dormitor. Trebuie să ajungă şi Marco s-o ducă la aeroport. Dar înainte de aeroport se vor mai opri o dată pe plajă, să vadă oceanul şi asfinţitul împreună. Azi e solstiţiul de vară, iar avionul ei decolează la 23:00.

Plecarea ei mă întristează, mă simt de parcă fiecare dintre noi a găsit în cealaltă o prietenă adevărată într-o perioadă în care amândouă am avut nevoie. Mă îmbrăţişează, o îmbrăţişez şi eu scurt şi încerc să nu devin sentimentală chiar înaintea plecării. Am crescut într-o familie de protestanţi anglo-saxoni albi şi, cu excepţia ocaziilor în care-mi beau minţile, sunt obişnuită să-mi ascund sentimentele. Mă nelinişteşte felul ei latin de manifestare, dar facem un cuplu bun, ne completăm reciproc. Îmi pare foarte rău c-o pierd.

— Trebuie neapărat să-mi faci o vizită în Barcelona vara asta! O să-mi fie dor de tine, îmi zice.

— Dacă fac rost de bani, clar vin! Ai vreun plan cu familia pentru vara asta?

— Da, o să plecăm vreo trei săptămâni la munte în Austria şi în a doua jumătate – în Rodos, dar nu ştiu detalii, Jordi s-a ocupat.

— Sună bine! La revedere, Fanny, o să-mi fie dor de tine!

— La revedere, Emily! La revedere, apartament drag în care m-am simţit atât de fericită şi de liberă cum nu m-am mai simţit de mult!

Fanny îşi aduce bagajul la uşă, apoi se întoarce în cameră şi se uită cu nostalgie pe stradă. Mă duc lângă ea la fereastră.

— O să-mi fie dor de priveliştea asta…

— Cu soţul tău cum o să faci?

— L-am sunat şi i-am spus că trebuie să vorbim; că m-am schimbat, că l-am rugat cu cerul şi cu pământul să vină cu mine, dar n-a vrut, şi că mi-am dat şi eu seama, în cele din urmă, că n-are rost să ne irosim viaţa nefericiţi împreună.

Sună interfonul, a ajuns Marco. Îi deschid şi mă întorc la Fanny, o văd cum se luminează toată de emoţie, grăbindu-se să fie gata şi aplicându-şi gloss-ul la oglindă.

Mă avertizează:

— Nu e cel mai chipeş bărbat, să nu ai aşteptări prea mari, dar cu el nu trebuie să mă prefac, pot să fiu eu. Fericită, normală şi fără griji. N-o să mă crezi, dar încă nu m-am culcat cu el. Ne-am sărutat, e drept, dar am discutat că mergem mai departe doar când şi dacă vom fi împreună. Ştiu că pare greu de crezut, eşti americancă, iar prin părţile astea toată lumea e obsedată de sex. Dar pentru noi sexul e irelevant, cred că 80% dintr-o relaţie adevărată stă în alte lucruri. Relaţia mea cu Jordi s-a bazat în mare măsură pe sex, e fantastic chiar şi acum, după atâta timp, dar asta nu înseamnă că mă simt iubită.

Deschid uşa şi descopăr în prag un tip cu alură de băieţel, roşcat, bronzat, în blugi şi-ntr-o cămaşă albastră, cu obraji roşcovani care roşesc şi mai tare când privirea i se opreşte asupra lui Fanny. Arată mai degrabă de vârsta mea, n-am mai văzut vreun tip de 34 de ani care să arate atât de tânăr, e senin şi drăguţ, exact aşa cum mi l-a descris prietena mea.

Ne mai luăm o dată rămas bun, Marco îi ia bagajul şi pleacă împreună. Închid cu regret uşa în urma lor.

A plecat şi Fanny, am rămas din nou singură.

Iau binoclul şi mă uit în apartamentul lui Chris. Nu-l văd, probabil că e în altă cameră pentru că la televizor e un videoclip de la Evanescence – întâmplător, şi ăsta-mi place. Bine că avem aceleaşi gusturi la muzică. Dar, stai aşa! Îl văd, deschide uşa, intră în cameră şi dispare pe canapea, e prea jos şi nu pot să văd. De ce n-a dat nici un semn de atâta timp? Nici un telefon, nici un mesaj, mail sau tweet.

Îmi sună telefonul, mă uit surprinsă să constat că e chiar el. E sâmbătă seara, n-ar trebui să-i răspund, n-a sunat toată săptămâna, ar trebui să-l las să creadă că am alte planuri. Ignor telefonul, o să intre în mesageria vocală. Sting toate luminile din apartament, să pară că am plecat. Mă uit pe laptop, am un mail nou, dar în loc să-l deschid, iau din nou binoclul şi-l spionez pe Chris. Se plimbă nervos prin cameră, se opreşte la fereastră şi se uită în direcţia mea.

Deschid mirată mesageria vocală şi-i ascult vocea: „Swanie, sună-mă imediat ce primeşti mesajul, s-ar putea să am veşti în legătură cu pictura".

Îl sun imediat:

— Bună, eu sunt, am primit mesajul tău. Credeam că m-ai uitat, îi zic.

— Nu, am alergat de nebun după pictură, mă simţeam vinovat că am pierdut-o şi n-am vrut să apar fără ea. Dar cred că am găsit-o.

— Serios? Nu-mi vine să cred, eşti fantastic!

— Nu te bucura prea tare, nu vreau să te dezamăgesc. Unde eşti?

— Acasă.

— Păi nu văd nici o lumină.

— Stăteam pe întuneric pe canapea, ascultam Evanescence.

— Incredibil! Şi eu mă uit la un videoclip de la Evanescence, încep să cred că suntem perechea perfectă, Swanie, jumătatea lipsă pe care am regăsit-o – ca pictura ta!

— Poate, îi zic fără să îndrăznesc să mă gândesc măcar la asta.

Când mă roagă, însă, să ne întâlnim jos o zbughesc pe uşă fără să stau pe gânduri, fericită că-l voi vedea şi pe el, şi pictura. Uit şi de rimel, şi de ruj sau de parfum, de fapt nici măcar nu mă mai uit în oglindă.

Îl găsesc acolo, mă aşteaptă cu un trandafir roşu. Când naiba a avut timp să-l cumpere? L-o fi luat înainte să mă sune? Cred că mă place cu adevărat. Este un trandafir roşu romantic, nu seamănă deloc cu cel pe care mi l-am cumpărat singură la întâlnirea cu Gruber.

Mi-l oferă cu stângăcie, doar e ditamai bărbatul cu ditamai tatuajul, trebuie să pară dur; în plus, din ce mi-a povestit despre fosta lui prietenă, probabil că n-a mai oferit o floare de-o grămadă de timp. Nici eu n-am mai primit flori de mult timp, aşa că-l iau timid.

— Mulţumesc, Chris, îngân şi-l sărut pe obraz.

Mă sărută şi el, pe buze. După care îl sărut eu, şi tot aşa. După câteva minute de plăcere, îmi dau seama că era cât de pe să uit iar de pictură. Mi-e greu să mă desprind din braţele lui, dar reuşesc.

— Unde ai găsit-o? îl întreb cu răsuflarea tăiată de săruturile pasionale.

— Să mergem, e aproape de Esperanto. Într-un magazin unde vând falafel.

— Un magazin unde vând falafel?

După ce ajungem, văd panoul albastru agăţat cu faţa la perete în fundul magazinului. Mă apropii şi-l ridic cât să mă pot uita.

— El e! îi zic lui Chris. Eroul meu! Mulţumesc, ce drăguţ ai fost că mi l-ai găsit!

— Dumneavoastră căutaţi pictura? aud în spate vocea unui băiat; mă întorc şi-mi dau seama că adolescentul arab de la tejghea vorbeşte cu mine.

Nu-mi pare cunoscut, mi-e teamă să nu mă fi recunoscut din revistă.

— Da?

— Aşteptaţi puţin, vă rog.

Băiatul se uită în jur cu grijă, aşteaptă să plece clientul pe care-l servise şi apoi se mai uită o dată în spate, să se asigure că nu-l aude nimeni de la bucătărie.

— Tocmai v-am trimis un mail, dar nu mi-aţi răspuns. Am citit anunţul de pe Craigslist din secţiunea *bărbaţi pentru bărbaţi*, despre panoul mâzgălit de-un copil şi v-am scris că l-a găsit tata săptămâna trecută şi l-a adus aici, să acopere cu el gaura din zid. Tata nu fură! zice puştiul mândru. S-a gândit că l-o fi aruncat cineva, l-a agăţat invers pentru că albastrul se potriveşte mai bine cu culoarea peretelui.

— Mi-l daţi, vă rog, înapoi?

— Aşteptaţi puţin, tocmai ce a venit tata.

În magazin intră un bărbat de vârstă mijlocie şi, după ce schimbă câteva cuvinte în arabă cu fiul său, dispare în bucătărie.

— Nu vrei să vorbesc eu cu tatăl tău, eşti sigur?

— Sigur, îl puteţi lua, dar vă rog să nu spuneţi nimic despre anunţul din secţiunea aceea, tata nu ştie că sunt homosexual. Crede că am prietenă – fata unui prieten de-ai lui, ce nu ştiu ei e că şi ea e lesbiană. Postăm

împreună anunţuri pe Craigslist şi mergem la întâlniri duble, din afară pare că suntem două cupluri normale.

Ascult confesiunea neaşteptată a copilului ăstuia lung şi deşirat fără grai. Habar n-am de ce-mi povesteşte toate astea.

— Mulţumesc. Cum te cheamă?

— Mustafa, dar poţi să-mi spui Muffy.

— Eşti sigur că pot să-l iau aşa, pur şi simplu? Poate-ar fi mai bine să-l aştept pe tatăl tău să vorbesc cu el, nu-i zic nimic de Craigslist.

— Mai bine nu. Haideţi, luaţi-l!

Chris ia pictura şi înainte de a ieşi, îi strecor puştiului douăzeci de dolari. Mai am doar douăzeci de dolari în afară de ăştia. Îi ia şi-mi zice:

— Mulţumesc. Emily, îţi stătea mai bine brunetă!

— Ce tot zici? întreabă Chris. Numele ei e Swan.

— A, nimic, îmi dădeam şi eu cu părerea, răspunde Muffy şi-mi face cu ochiul.

Imediat ce ieşim din magazin, Chris e cuprins de tot felul de întrebări.

— Te-a strigat cumva Emily? Şi de ce a folosit timpul trecut? Vă cunoaşteţi?

— Nu, nu ne cunoaştem, habar n-am ce voia să zică. M-o fi confundat cu altcineva. Nu ştiu de ce a folosit trecutul, poate nu vorbeşte bine engleza, îi zic eu repede.

Dar mă simt destul de prost pentru că-l mint pe singurul tip de treabă care m-a mai şi ajutat să găsesc pictura, iar dacă băiatul din magazinul cu falafel ştie povestea, e o chestiune de timp până o va afla şi Chris.

Luni la 10:00 dimineaţa opresc taxiul în faţă la Sotheby, la intersecţia dintre York Avenue şi 72nd Street, cobor cu tabloul în braţe şi mă duc

întins la recepţia de la intrarea principală. Le spun că vreau să vorbesc cu un expert din Departamentul de Artă Contemporană.

N-am reuşit să-nchid un ochi azi-noapte, am studiat tabloul din toate poziţiile în căutarea unui element caracteristic; n-am găsit nimic, dar instinctul îmi spune că e un Basquiat original. Oricum, am nevoie de confirmarea şi de evaluarea unui expert, iar Google mă asigură că cele mai sigure evaluări gratuite se fac la Sotheby's.

— Aţi stabilit o întâlnire? mă întreabă doamna de la recepţie.

— Nu, îmi pare rău, n-am avut timp. E foarte important, îi zic.

Doamna mai studiază o dată tabloul, dă un telefon şi mă trimite la etajul 7. Urc în lift, inima îmi bate cu putere şi-i simt pe cei din jur cum se uită curioşi şi invidioşi la tabloul meu. Sau poate doar mi se pare. Ies din lift, merg la altă recepţie şi doamna de acolo dă şi ea un telefon. Aştept până când o tânără specialist junior vine la mine şi mă întreabă cu ce mă poate ajuta. E înaltă, slabă şi e îmbrăcată exclusiv în haine de designer.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Am găsit tabloul acesta la gunoi, cred că e ceva valoros.

Femeia se uită cu dispreţ la pantofii şi la geanta mea scâlciată, apoi la tablou.

— Seamănă izbitor cu un Basquiat, dar cel mai probabil e-un fals. Putem să verificăm, dacă doriţi. Va trebui să-l duc la departamentul special câteva minute.

Dispare, lăsând în urmă o dâră de parfum Hermes. Norocoasa naibii, cum naiba o fi căpătat postul ăsta?

După jumătate de oră se întoarce, dar mi-e imposibil să citesc ceva pe faţa ei.

— Am vrea să păstrăm tabloul pentru mai multe analize. Ni l-aţi mai putea lăsa câteva săptămâni? mă întreabă.

— Câteva săptămâni? Dacă se poate vinde, aş vrea să-l vând acum, am nevoie de bani.

— Din păcate, mai întâi trebuie să ştim cu ce avem de-a face, abia după aceea vă putem comunica un preţ estimativ.

— Bine, oftez.

— Aveţi cont la noi?

— Nu.

— O să vă fac eu un cont şi-o să vă dau şi o chitanţă. Îmi daţi, vă rog, un act de identitate?

Poza din acte e groaznică, am făcut-o când aveam cu zece kilograme mai mult decât ar trebui, dar n-am ce face, sper să nu se uite nimeni prea atent. Tipa pleacă din nou şi se întoarce după câteva minute cu o chitanţă; adaugă repede că estimarea e temporară şi că se poate schimba la finalul investigaţiilor. Mă uit pe chitanţă şi-mi stă inima: suma este cuprinsă între 100 şi 200 de mii de dolari.

Capitolul 18

Agonie şi extaz

Au trecut trei săptămâni de agonie de când am lăsat tabloul la Sotheby's. Speranţele mele uriaşe au fost lăsate în aşteptare de tăcerea asurzitoare.

Între timp mi s-a stricat laptopul, l-am dus la un atelier de reparaţii unde a dispărut de parcă l-a-nghiţit pământul – ca şi tabloul. Viaţa fără internet în secolul al XXI-lea e tortură curată. Ca şi când ai fi în închisoare şi n-ai avea posibilitatea să ieşi pe cauţiune. N-am cum să mă informez, nu am acces la Craigslist, nici la mail sau la Google, nu-mi pot căuta de lucru. Până şi-n închisoare au internet, ceea ce înseamnă că la mine situaţia e mai gravă. Ieri am fost la atelierul de reparaţii, iar tipul de acolo m-a anunţat c-un zâmbet tâmp că nu-mi pot repara laptopul, dar le datorez 200 de dolari. Şi că trebuie să-mi iau alt laptop. Cu ce bani?

Iar fără laptop, căutarea unui nou coleg de apartament se desfăşoară ca-n Epoca de Piatră. Am lăsat câteva bileţele scrise de mână pe la diverse spălătorii, au şi venit câţiva să vadă apartamentul, dar nu le-a plăcut. Unul s-a plâns că n-am televizor cu ecran plat, altul avea nevoie de cablu TV şi de HBO, altcineva voia fântână şi altcuiva nu i-a plăcut priveliştea. Sau apartamentul e prea mic. Canapeaua trebuie înlocuită, la fel şi patul. Dar de ce nu închiriez cu ziua? Ar trebui să zugrăvesc apartamentul. Scările sunt prea abrupte. Holul e prea murdar. Mirosul de la restaurantele indiene de jos e prea puternic. Şi tot aşa, am strâns un pomelnic de plângeri.

Ca să am şi eu parte de-un coleg normal de apartament, am senzaţia c-ar trebui să mă mut.

Singura bucurie din toată agonia asta, o bucurie mică-mică şi amărâtă, e că am reuşit să-mi găsesc un job pe perioadă determinată la o companie financiară din centru, introduc date ca funcţionar la departamentul de recuperare creanţe, deci măcar am un venit stabil. Mă duc de trei ori pe săptămână, suficient să-mi pot plăti chiria, dar nu şi să uit cine sunt şi ce vreau. A trebuit să-mi umflu experienţa ca funcţionar la bancă în Buffalo ca să reuşesc să capăt postul ăsta, şi am fost nevoită să insist mai puţin pe interesul meu neproductiv pentru arta contemporană. Sper să nu mi se ofere un post permanent prea curând, pentru că cine ştie cum văd vreo rochie drăguţă de designer într-o bună zi şi, fără să-mi dau seama, mă alătur celei mai mari armate din lume – armata celor ce-şi urăsc jobul!

Stau aici, în cubul meu minuscul, fără ferestre către lume, introduc date cu o viteză de 6000 de caractere pe minut şi visez cu ochii deschişi cum o să mi se schimbe mie viaţa după ce primesc saci de bani pe tabloul meu.

În imaginaţia mea, am cheltuit deja tot. În varianta pesimistă, cea de 100.000 de dolari, îl iau pe Chris şi plecăm să colindăm lumea: din Islanda în Antarctica, din Franţa-n Kenia şi din China până-n Brazilia. O să-mi iau şi-un televizor cu ecran plat, un covor nou, la naiba – redecorez tot apartamentul şi-mi cumpăr o garderobă nouă. Deja am ochit fiecare lucruşor în magazine. Poate-mi iau şi-un Mustang decapotabil, mi l-am dorit toată viaţa. Aveam o rablă în Buffalo, am vândut-o pe Craigslist când m-am mutat în New York şi mi-e dor să am şi eu maşină. Bineînţeles că o să-i ajut şi pe ai mei cu bani, ba chiar o să-i dau şi lui Chris, noul şi interesantul meu prieten, bani să-şi demareze unul dintre proiecte. Eu chiar cred în el. Sigur, n-o să-i spun că sunt de la mine banii, vor fi de la

un investitor misterios cu suflet mare, pentru că vrea să vină să-mi spună, mândru, că a reuşit!

Chris e singurul lucru bun din viaţa mea. Relaţia noastră merge foarte bine, fără drama din filme. Ne vedem de aproape o lună, încă nu m-am culcat cu el, dar lucrurile merg în direcţia bună. Nu vreau să mă grăbesc. Vreau să mă descopere puţin câte puţin, cu toate ciudăţeniile mele (şi am ceva!), şi eu pe el la fel. Deocamdată suntem ca doi cai care trag la aceeaşi căruţă. Îmi place că ne căutam amândoi de lucru şi visăm în acelaşi timp să facem ce ne place. Cred că e cel mai în vârstă proaspăt absolvent, iar eu aş putea fi cea mai tânără posesoare a unei picturi foarte valoroase, găsite pe străzile New Yorkului. Nu ne place nici unuia ideea de a lucra printre corporatişti, am risca să ne lăsăm furaţi de mecanica productivităţii şi să ne pierdem fiorul creativ.

Chris mă inspiră, îmi dă curajul de-a face ce-mi place. Mă ajută să văd lumea cu alţi ochi, cu mai mult curaj şi mai independent. Are câteva idei minunate de afaceri pe net şi caută investitori, iar deocamdată s-a lansat ca dezvoltator web liber-profesionist. Are o gândire dinamică şi cele mai interesante idei, de exemplu s-a gândit la o afacere cu panouri solare pentru casele închiriate din East Village, sau la site-uri unde oamenii pot schimba între ei cadourile pe care nu le vor. Cea mai îndrăzneaţă idee este cea a unei cărţi de benzi desenate sau a unui blog incendiar numit „Ucideţi MBA-urile“, unde ar ţine un forum în care pot intra economiştii câştigători de premii Nobel şi angajaţii nemulţumiţi să dezbată obsesia pentru obţinerea MBA-urilor şi pentru productivitate, care au secat corporaţiile americane şi angajaţii lor de orice urmă de inovaţie. Unde ar susţine că s-a creat un model care împiedică manifestarea potenţialului de gândire creativă a angajaţilor. E atât de pasionat de lucrurile astea şi atât

de diferit de oamenii printre care am crescut eu, în Buffalo! Şi eu am avut visele mele de eliberare când am plecat de-acasă, dar alături de el reuşesc să-mi văd mai clar cele mai ascunse aspiraţii.

E calculatoristul tocilar cu o latură sălbatică, de rocker şi e întreprinzătorul capitalist uluitor, dar unul cu idei socialiste. Înţelege foarte bine ce simt ceilalţi şi reacţionează dur ori de câte ori cineva sau ceva ar putea face vreun rău unei fiinţe umane. Şi e un iubit minunat.

Îi ascult poveştile şi cântecele inventate la picnicuri lungi şi plăcute prin parcurile din Manhattan. Pentru că n-avem bani să plecăm nicăieri vara asta, am hotărât să explorăm toate parcurile din New York şi să facem picnicuri în fiecare dintre ele. Până acum am bifat Tompkins Square, Washington Square, Bryant Park şi Riverside Park, lângă Universitatea Columbia, unde a învăţat Chris.

E incredibil de bine să fiu cu cineva cu care pot sta de vorbă ore-n şir după trei luni de singurătate şi Craigslist. Vrem să ştim totul unul despre altul şi de câte ori vedem alte cupluri care stau pe iarbă şi nu-şi spun nimic sau aproape nimic ne dăm seama, prin comparaţie, că între noi e ceva special.

Mai am atacuri de panică din când în când, pentru că-mi aduc aminte că i-am ascuns unele lucruri. Nu i-am spus de ce era tabloul atât de important, nici că ne-ar putea schimba vara noastră de discuţii şi vise cu una de minuni şi acţiune. Încă nu i-am spus cum mă cheamă de fapt şi nu i-am povestit nici una dintre aventurile lui Emily Thompson. Într-o bună zi, am să i le spun pe toate, o să-i povestesc când o să fiu sigură că nici unul dintre lucrurile astea nu-l vor face să mă iubească mai puţin. Acum mi-e teamă că aş rupe vraja. Şi-mi repet întruna că sunt detalii nesemnificative, important e că ne construim castele din nisipul dragostei şi vreau să mă bucur de fiecare clipă înainte să vină valul să măture totul.

Viaţa mi se pare frumoasă, la îndemână, numai bună să fie trăită cu ardoare ori de câte ori stau lângă el în iarbă şi ne sărutăm şi ne spunem tot ce ne trece prin cap. De ce să stric acest moment?

Mâine e vineri. Sunt liberă, o să merg cu Chris la picnicul final în Central Park.

Fanny mă sună pe Skype şi-mi spune că va pleca în vacanţă cu soţul şi cu fiica lor pentru că Marco e foarte ocupat vara asta, dar că „toate se vor aranja cum au stabilit".

Sunt dezamăgită, mă întreb dacă Marco s-a despărţit degeaba de prietena lui, dacă Fanny va avea curajul să pună punct unei căsnicii nefericite sau va continua să-şi hrănească nevoia de stabilitate dintr-o parte, şi pe cea de dragoste din alta. N-a zis nimeni că e uşor să treci printr-un divorţ, iar fetiţa, Mariona, va suferi enorm, dar care fericire e mai importantă? A mamei sau a fiicei? Grea alegere. Înţeleg de ce nu se grăbeşte Fanny, dar mi-aş dori să găsească curajul de a pune capăt nefericirii şi de a face ceea ce-şi doreşte.

Mă uit la ceasul de pe calculator şi-mi dau seama că e timpul să plec, ceea ce mă face şi mai fericită. M-am săturat să tot tastez, m-am săturat de griul biroului şi de feţele deprimate ale colegilor mei. De-abia aştept să ies la lumină şi să mă întâlnesc cu Chris. Îmi iau rămas bun de la Fanny pe Skype şi-mi mai verific o dată e-mailul personal înainte să plec.

Nu-mi vine să cred, am un mesaj de la Toby, mi-a răspuns la un anunţ postat demult. Cred că a căutat mult şi bine fete cărora le place arta. Deschid mesajul şi remarc că este identic cu cel pe care mi l-a trimis prima dată, acelaşi text, aceleaşi poze.

Îi răspund: „Bună, Tob, Emily sunt. Se pare că mi-ai mai răspuns la un anunţ. Ăsta e chiar foarte vechi. Care-ţi mai e viaţa?".

Îmi răspunde imediat:

„Hm, mă distrez şi eu cu Craigslist-ul. Nu prea ştiu ce să-ţi povestesc, sunt cam în ceaţă zilele astea – Jessica m-a dat afară, m-am mutat înapoi la ai mei în Greenwich. Mă plictisesc. Poate dacă mai las vreo 20 de femei gravide, se îndură şi mă execută…

Parc-aş trăi o telenovelă, nu? Tu ce mai faci? Ai găsit pe cineva pe Craigslist? Vrei să ne vedem la o cafea?“

Mă gândesc puţin şi-i răspund: „Nu cred că e o idee bună să ne vedem. Eu sunt bine. E bine. Se întoarce roata. Am cunoscut pe cineva care-mi place“.

După ce trimit mailul, deschid poza lui Toby cu apusul. Mă uit în ochii lui frumoşi, albaştri şi-mi mai amintesc pentru o ultimă dată felul lui încântător de-a se prosti, gustul în materie de artă, cafeaua lui perfectă cu aromă de alune şi toate lucrurile frumoase care ne-au ţinut împreună. De data asta, însă nu regret nimic. Am ajuns să-l văd ca pe un dezastru fermecător, iar dezastrul trebuie ţinut departe. Mă simt mai puternică şi mai detaşată acum. Şi aş vrea să cred că n-o să mai accept niciodată atât de mult timp în preajma mea pe cineva sau ceva care nu-mi face bine.

Îi şterg pozele şi mailurile, închid calculatorul şi mă pregătesc să plec de la serviciu şi să mă întâlnesc cu Chris. Telefonul îmi vibrează pe birou şi, curioasă, răspund – când ai un job nesemnificativ, singurele telefoane pe care le primeşti sunt fie de la iubit, fie de la familie, fie de la şeful direct, dar pe astea le ai deja pe apelare rapidă.

— Domnişoară Emily Thompson, Irene Smith la telefon, de la Sotheby's.

— Bună, Irene, îi răspund pe un ton vesel, deşi numele nu-mi spune nimic.

— Avem veşti pentru dumneavoastră, aţi putea veni mâine să vă întâlniţi cu şeful departamentului nostru?

Are un ton aspru, serios, care mă sperie, mă gândesc că e posibil ca pictura să fi fost furată.

— S-a întâmplat ceva? o întreb îngrijorată.

— Nu, nu e nici o problemă, mă asigură Irene pe un ton plat care e oricum, numai liniştitor nu, domnul Rabner vă aşteaptă mâine la 11:45.

Ziua următoare ajung la Sotheby's cu cincisprezece minute mai devreme şi urc cu liftul la etajul 7. Mă întâmpină o internă cu o faţă mirată, cu haine şi pantofi de designer spectaculoase, care îmi spune că specialistul e la masă, dar a rugat-o pe ea să mă preia. Mă strecoară în sala de conferinţe şi pleacă. Mă holbez la lucrările iconice ale lui Andy Warhol, Cy Twombly, Jeff Koons, Frank Stella şi Ed Ruscha de pe pereţi. Ce diferenţă uriaşă între galeria Mad Box cu porcărelele lor ieftine şi locul ăsta!

După un timp, se deschide uşa şi intră doi bărbaţi, unul la vreo cincizeci de ani – şeful de departament, presupun – şi unul la vreo patruzeci. Îi urmează la scurt timp o doamnă îmbrăcată cam fără gust, care cară fără îndemânare tabloul meu mare. Mă ridic de pe scaun şi dăm mâna. Se dovedeşte că şeful departamentului e, de fapt, tipul mai tânăr, iar ceilalţi doi sunt specialişti seniori.

— Domnişoară Thompson, vă rog, luaţi loc, îmi zice domnul Rabner după prezentările scurte, politicoase.

E un bărbat robust, chipeş, cu păr negru şi costum bleumarin.

— Avem veşti bune pentru dumneavoastră. Am chemat un restaurator care a îndepărtat hârtia de pe spatele picturii şi am găsit o semnătură autentică şi o dată, 1981, ceea ce transformă acest tablou într-o valoare. Am luat legătura cu moştenitorii artistului şi am verificat registrul de lucrări pierdute pentru a ne asigura că nu este vorba despre o lucrare

furată sau declarată dispărută. Se pare că nu aparţine nimănui, nu este înregistrată nicăieri. Dar se pare că aţi găsit un Basquiat autentic.

Simt că se învârte totul în jurul meu. Văd trei perechi de ochi curioşi aţintiţi asupra mea.

— Ne mai puteţi povesti o dată cum aţi intrat în posesia acestui tablou?

— L-am găsit într-un tomberon din faţa unei clădiri evacuate din East Village şi m-am gândit că seamănă foarte mult cu un Basquiat… mă ia gura pe dinainte, cu sinceritate.

— Şi după ce l-aţi recunoscut? mă întreabă şi mai curios şeful departamentului.

— Am lucrat într-o galerie de artă contemporană, îi răspund. Am învăţat multe despre artă, şi acolo, şi de una singură. Am şi-o specializare secundară în artă. Am căutat pe internet toate vânzările recente ale lucrărilor lui Basquiat şi am descoperit că aţi mai vândut, destul de recent, un alt Basquiat necunoscut, aşa că m-am gândit că m-aţi putea ajuta şi pe mine cu acesta.

Domnul Rabner zâmbeşte mulţumit.

— Da, s-a vândut foarte bine.

Întrebarea care mă roade pe mine e cât valorează. Scot chitanţa cu estimarea din geantă şi mă aplec peste masă, să întreb.

— Care este evaluarea finală, 100 sau 200 de mii de dolari? Pentru mine, 100.000 contează.

Domnul Rabner zâmbeşte din nou, de data asta chiar mai afabil.

— Îmi pare rău, aproape că uitasem acest detaliu. Pe vremurile astea, aş zice că valorează un milion şi jumătate. Dacă doriţi să-l vindeţi, următoarea licitaţie e în noiembrie.

Incredibil!

— Există, cumva, posibilitatea să-l vând mai devreme?

— Lăsaţi-mă să dau nişte telefoane. Deocamdată puteţi lăsa tabloul aici, e mai sigur, cel puţin până îl asiguraţi.

— Sigur, ar fi foarte bine, murmur, şocată încă.

— Vă mulţumesc, domnişoară Thompson, îmi spune, şi-mi dau seama că întâlnirea noastră a luat sfârşit. Acum am o şedinţă la care trebuie să particip, dar, dacă mai aveţi întrebări, colegii mei, aici de faţă, vă vor răspunde cu plăcere. Vă mulţumim că aţi adus tabloul la Sotheby's.

Nu mai am întrebări. Mă ridic ameţită de pe scaun şi mă îndrept spre uşă, când doamna mi se adresează.

— Emily, te cunosc de undeva? N-aş vrea să fiu indiscretă, dar nu eşti tu noua prietenă a lui Bill Gruber? Este unul dintre cei mai buni clienţi ai noştri…

— … şi prietenul meu, o întrerupe domnul Rabner.

Mă întorc şi descopăr – din nou – cele trei perechi de ochi care mă fixează curioase.

— Nu sunt prietena lui, de fapt, le spun foarte atentă dintr-odată la o pată de pe pantoful stâng. Presa a transformat totul într-un circ nedorit.

— E-n regulă, te rog să-l saluţi pe Bill din partea mea, îmi zice domnul Rabner zâmbind. Ne întâlneam la sală, la biciclete, dar, în ultimele luni, a fost foarte ocupat şi nu l-am mai văzut. Transmite-i că îi simţim lipsa.

— Bine, am să-i transmit, mă trezesc mormăind nesigur.

Gruber m-a sunat o dată, dar m-a sunat cu număr restricţionat şi mi-e imposibil să dau de el, să-i transmit vreun mesaj.

Îmi iau rămas bun de la toată lumea, le mulţumesc pentru amabilitate şi pentru timpul acordat, şi mă îndrept rapid spre lift. De data asta,

specialista mă întâmpină zâmbitoare, mă conduce până în hol, unde îmi zice.

— La revedere, domnişoară Thompson, mi-a făcut plăcere să vă cunosc. Vă mulţumim că aţi ales Sotheby's.

Probabil că a aflat că pictura e originală, altfel nu-mi explic cum a uitat brusc să-mi măsoare cu dispreţ geanta şi pantofii scâlciaţi. Mă simt în al nouălea cer când ies. Nu mi-a mai rostit nimeni numele atât de respectuos. Chiar a zis Rabner că valorează un milion şi jumătate de dolari? E ciudat cum, indiferent dacă eşti pus în faţa unui noroc sau a unui ghinion incredibil, primul impuls e să te gândeşti: „Nu se poate să mi se întâmple tocmai mie!“.

Dar accept că tocmai mie mi se întâmplă una ca asta până să ajung la pajiştea din faţa Castelului Belvedere din Central Park. Mă hotărăsc să nu spun nimănui, nici lui Chris, nici alor mei, măcar trei luni de-acum. Nu vreau să vină toată lumea la mine cu sfaturi cum să-mi cheltuiesc banii. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai convinsă că cel mai bine ar fi să-mi cumpăr un apartament mare în Manhattan, pe care să-l decorez cu lucrări de artă contemporană de-ale tinerilor artişti. Ceva la primul etaj, poate, într-o clădire de cărămidă, să şi stau acolo, şi să-mi şi pot deschide o galerie de artă. Emily Thompson Fine Art.

Chris a ajuns deja, mă aşteaptă pe o pătură albastră cu o sticlă de vin rose şi-un platouaş de fructe şi brânzeturi aşezate pe-o faţă de masă în carouri. Când mă vede că mă apropii, îmi zâmbeşte.

— Bună, Swanie, mă întâmpină.

— Bună, iubitule, îi răspund privindu-l în ochii negri, strălucitori; mă simt mai prost ca oricând, ne ştim de aproape o lună şi nici măcar nu i-am spus cum mă cheamă de fapt.

Poate acum e momentul să-i spun adevărul. Veştile primite mi-au dat o stare extraordinară, viitorul pare luminos de-acum.

— Ce-ţi mai face laptopul? mă întreabă. L-au reparat?

— Nu. A decedat de gripă porcină.

— Da, unele computere pot fi şi poarce. Am o surpriză pentru tine, zice şi scoate din rucsac un laptop micuţ, nou-nouţ. Promit că ăsta se va purta mai bine, în calitate de calculatorist, declar că înţeleg perfect că viaţa n-are sens fără computere.

Privesc mută de uimire laptopul, apoi pe Chris şi nu-mi vine să cred că poate fi atât de generos şi drăguţ cu mine, deşi nici el n-are serviciu. Generozitatea lui mă face să-mi fie şi mai ruşine de secretele pe care le am faţă de el, simt cum îmi dau lacrimile.

— Îţi mulţumesc, iubitule, nu trebuia. Sunt atât de emoţionată, îi zic chinuindu-mă fără succes să-mi înăbuş lacrimile, mulţumesc! Mulţumesc! Mulţumesc!

Ne sărutăm şi-mi oferă un pahar de rose. Iau o înghiţitură din vinul sec, fructat şi-l privesc pe Chris pe deasupra paharului.

— Chris, trebuie să-ţi mărturisesc ceva, îi zic cu inima bătând să-mi iasă din piept. Numele meu nu este Swan Thompson, ci Emily Thompson.

Şi iată cum s-a dus şi „teoria încrederii în celălalt“ pe care i-am ţinut-o la prima noastră întâlnire. Mă aştept să-l văd pe bună dreptate surprins, furios, dezamăgit, dar el îmi zice calm:

— Ştiam.

— Ştiai?

— După ce am găsit tabloul m-am întors la magazinul cu falafel şi l-am întrebat pe puşti de ce te-a strigat Emily. Aşa am aflat. După aceea m-am întors acasă şi-am citit tot ce-am găsit în Presă.

— Aşa deci, m-ai spionat! îi zic ruşinată. Tocmai tu!

Sunt surprinsă, furioasă şi dezamăgită că s-a interesat pe la spate de viaţa mea.

— Trebuie să mărturisesc că, după ce am citit toate articolele alea, mi-a cam scăzut încrederea în tine. Mi-am cumpărat un binoclu şi te-am urmărit pe întuneric aproape în fiecare seară. Voiam să ştiu dacă te mai vezi cu tipul ăla însurat, Gruber sau dacă ai şi-o altă viaţă ascunsă. Am fost gelos.

Mă bufneşte râsul. Dac-ar şti el că l-am urmărit trei luni de zile din pură plictiseală!

— Şi ce-a descoperit domnul Sherlock Holmes?

— Nimic. În orice caz, am şi eu ceva să-ţi spun.

— Ce?

— Am o soră retardată, e într-un cămin special din Bronx, iar eu sunt tutorele ei. Are 30 de ani, dar are mintea unei fetiţe de 6 ani. O vizitez din două-n două zile. Dacă rămânem împreună va fi o povară pentru tine.

— Ba nu, Chris, nu va fi.

— Eşti sigură?

— Da.

— Ăsta era singurul meu secret. Gata, mai e ceva?

E momentul să-i spun tot: cum l-am întâlnit pe Gruber, scurta mea experienţă ca damă de companie, cum l-am urmărit trei luni de zile şi cum m-am prefăcut, la prima întâlnire, că-mi plac aceleaşi lucruri care ştiam că-i plac. E greu, mai ales partea cu dama de companie.

— Chris, care e cel mai ciudat lucru care ţi s-a întâmplat vreodată? îl întreb cu speranţa că povestea lui îmi va uşura mărturisirea.

— De ce?

— Vreau să ştiu. O să-ţi spun şi eu dup-aia cel mai ciudat lucru care mi s-a întâmplat.

Nici nu termin bine de vorbit şi-mi sună telefonul. Este numărul domnului Rabner.

— Stai puţin, trebuie să răspund, e important, îi şoptesc lui Chris.

— Emily, am găsit un cumpărător pentru tabloul tău, îmi zice Rabner. Spunea că-i lipseşte o lucrare mare din colecţie. Îţi poate semna pe loc cecul de un milion şi jumătate de dolari.

— Sigur, vă mulţumesc, domnule Rabner, vă mulţumesc foarte, foarte mult, îngaim şocată.

— Încă ceva: aţi vrea să lucraţi la Sotheby's? Mi-ar plăcea să am o asistentă isteaţă ca dumneavoastră. Majoritatea doamnelor care lucrează la noi provin din familii foarte bogate, dar le lipseşte cunoaşterea lumii reale. Salariile de început nu sunt cine ştie ce, dar nu cred că banii vor mai fi o problemă după ce vindeţi tabloul. Trimiteţi-mi CV-ul dumneavoastră mâine şi haideţi să mai discutăm la sfârşitul verii.

— Sigur, aşa voi face. Vă mulţumesc. domnule Rabner, mulţumesc pentru telefon.

Închid telefonul nedumerită. În mod normal, aş fi sărit în sus de bucurie pentru un job la Sotheby's, dar, după ce l-am cunoscut pe Chris şi după criza financiară, nu mai sunt sigură că asta vreau. Ştiu, caut de lucru în disperare de trei luni, dar m-am schimbat pe parcurs. Aş prefera să-mi deschid eu o afacere, să fiu propriul meu şef, să-mi păstrez libertatea pe care am ajuns s-o apreciez atât de mult.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă Chris.

— A, am primit o ofertă de job.

— Mă bucur pentru tine. Ce ofertă?

— Din partea Departamentului de Artă Contemporană de la Sotheby's.

— Minunat! O accepţi?

— Nu ştiu, Chris. Aş avea posibilitatea să învăţ multe acolo, dar, până la urmă, e o corporaţie ca toate celelalte. Acum, după ce te-am cunoscut pe tine, aş prefera să-mi deschid afacerea mea. Am putea lucra împreună la firma pe care vrei tu s-o înfiinţezi. Sunt şanse să faci rost de investiţia de care aveai nevoie?

— Nu, economia merge tot prost. De fapt, am mai primit chiar ieri un refuz. Dar sunt sigur că în curând se va rezolva, zice el încrezător.

Îmi amintesc de Jason, primul meu partener de pe Craigslist, care m-a dus la restaurantul tibetan şi de neputinţa lui de-a face faţă succesului soţiei. Poate-ar fi mai bine să nu-i zic nimic lui Chris despre bani.

Chris îşi întinde picioarele pe pătură, ia un biscuit cu brânză şi priveşte cerul înnorat.

— Cred că avea dreptate tipul ăla de la ştiri, dar o să plouă mai devreme decât a zis. N-am luat umbrelă, nu mai aveam unde s-o ţin. Tu ai umbrelă?

— Din păcate, nu.

Mă sprijin de pieptul lui şi privesc spre cerul neguros. Îi sunt recunoscătoare că nu m-a întrebat nimic şi nu mi-a zis nimic de Gruber, de Toby sau de Andre, nici de faptul că am pierdut sarcina. Se întunecă din ce în ce, mă tem că ne va strica ploaia picnicul. În ultimele săptămâni a plouat în fiecare seară, dar mai e până se întunecă, sper să avem timp să mâncăm şi să ne bucurăm de vin. Întind nişte brânză picantă de capră pe doi biscuiţi, îi dau unul lui Chris şi opresc unul pentru mine. Mă bucur de gust şi de textura cremoasă, iau şi câteva înghiţituri din vinul roz, un amestec savuros de piersici, fructe de pădure şi-o vagă aromă de lămâie.

— M-ai întrebat care e cel mai ciudat lucru care mi s-a întâmplat, începe Chris. Eram în Barcelona anul trecut, făceam autostopul spre Castelul Montjuic. M-am gândit să evit traseele turistice clasice, sunt prea

aglomerate şi, la un moment dat, mă apropiasem destul de mult de vârf, dar m-am oprit să admir oraşul de sus, priveliştea era superbă. Am simţit din dreapta mea o rafală ciudată de vânt şi parcă mă-mpingea ceva în direcţia aia. Rafala părea să vină dinspre o stâncă cocoţată pe marginea dealului, m-am apropiat de ea şi m-am oprit. Când am ajuns acolo, am remarcat la picioarele mele o piatră pe care am simţit nevoia s-o întorc pur şi simplu cu piciorul. Vântul formase un vârtej, iar piatra era chiar centrul vârtejului. Am văzut ceva sub piatră, m-am aplecat şi m-am uitat – era o carte de Tarot.

— O carte de Tarot? întreb uimită. Acolo? Sunt fan Tarot, ce carte era?

— Te pricepi? Era dama de pică, împăturită în patru şi în ea era băgată cartea de vizită a unui om de afaceri spaniol, proprietar de hotel, şi ea împăturită în patru.

Simt prima picătură de ploaie pe mână şi nu după mult timp şi pe a doua, pe frunte. Nici că se putea moment mai prost să vină ploaia. Cred că şi Chris a simţit picăturile, ia laptopul meu cel nou şi-l bagă înapoi în rucsac.

— Şi ce crezi că era? întreb.

— Magie neagră, răspunde Chris. Cred că i-a făcut cineva farmece proprietarului de hotel, în Spania dama de pică simbolizează femeia rea, pericolul, ghinionul.

— Poate să însemne şi femeie brunetă, îi zic. Poate vreo brunetă care-l iubea i-a făcut farmece. Sau poate era vreun angajat de la hotel, ori vrajă de dragoste, ori vrajă de ghinion. Sunt multe posibilităţi. Şi ce-ai făcut? îl întreb, uitând complet de ploaie şi de mărturisirile pe care va trebui să i le fac.

— Nimic, le-am pus la loc unde le-am găsit. N-am vrut să mă amestec în treburile altora.

— Dar dacă i-au făcut vrăji de moarte? Eu l-aş fi sunat şi l-aş fi avertizat. Dacă o fi murit?

— M-am gândit mult la asta după ce m-am întors în New York. Le-am povestit tuturor prietenilor, toţi mi-au zis că ar fi trebuit să-l sun pe om, să văd dacă nu i s-o fi întâmplat ceva şi dacă nu – să-l avertizez, pur şi simplu. Data viitoare când ajung în Barcelona mă întorc pe deal, să văd dacă mai găsesc cartea în acelaşi loc.

— Ce mi-ar plăcea să merg cu tine în Barcelona şi să-l căutam împreună pe omul ăla! Am auzit că e un oraş frumos, prietena mea stă acolo. Ne-ar putea ajuta ea să-l găsim.

Burniţa se înteţeşte, iar cerul se întunecă tot mai mult.

— Cred că începe să plouă de-a binelea!

— Da, în câteva minute vine furtuna. Să mergem!

Ne ridicăm de pe iarbă şi strângem grăbiţi pătura. Primul fulger spintecă cerul şi auzim un tunet puternic, urmat de ploaia care începe să cadă torenţial. Chris mă ia de mână şi o luăm la fugă pe pajişte prin ploaia caldă, aproape plăcută. Ajungem la bucla unde oamenii îşi văd în continuare de alergare în hainele de sală, fără grija ploii. Un tip pe monociclu, aproape ireal, trece şuierând pe lângă noi; ne oprim să-i facem loc unui tătic care aleargă imperturbabil cu căruciorul, iar în spatele lui – un domn cu părul alb, cu o figură blândă, poate bunicul cuiva, îşi continuă jogging-ul zâmbindu-ne şi nouă, şi celorlalţi oameni pe care i-a prins ploaia în parc. E o simplă ploaie de vară, dacă ei nu se tem de ea, eu de ce m-aş teme?

— Ştii ceva, îi zic lui Chris după ce trecem de buclă şi ne oprim din alergat, hai să mergem la Barcelona luna viitoare, să vedem care era

treaba cu omul ăla. N-ar fi grozav să ne luăm vacanţă, iubitule?

Chris se opreşte şi mă priveşte ca şi când mi-aş fi pierdut minţile-n furtună.

— Ar fi frumos, dar cu ce bani?

— Plătesc eu.

— Foarte drăguţ din partea ta, dar nu pot să accept.

— De ce?

— Pentru că eu sunt bărbatul, mă mândresc cu asta.

— Dar tu mi-ai luat laptopul, îi zic, lasă-mă să fac şi eu ceva drăguţ pentru tine.

— De când îţi permiţi tu aşa ceva? întreabă Chris intrigat. Sau vrei să plăteşti cu cardul de credit, în speranţa slujbei de la Sotheby's? N-ai nevoie de datorii, nu ştii că datoriile te fac sclavul serviciului? Acum două sute de ani nu-i înlănţuiau decât pe negri, azi toţi trăim în lanţuri, indiferent de rasă, nu diferă decât lanţurile, că scopul e acelaşi: profituri obscene şi control total.

Arată adorabil cu ploaia mângâindu-i faţa şi părul, mă aplec şi-i ling o picătură de ploaie de pe obraz şi-i dau o sărutare udă. Pornim din nou grăbiţi prin ploaie.

— Putem să ne subînchiriem amândoi apartamentele în august, ca să avem cu ce plăti avionul. Iar de restul mă ocup eu, promit că nu mă împrumut. E secretul meu. O să ţi-l povestesc, mai am şi altele de povestit, când ajungem la adăpost, îi zic, dornică să-i spun tot adevărul.

Ne plimbăm în continuare de mână prin ploaia torenţială, uzi leoarcă, spre ieşirea din East 72nd Street. Nici o furtună de vară nu mi s-a părut mai grozavă, suntem uzi, ne picură apă de pe obraji, din păr, din haine, din pantofi, dar ne zâmbim cu răsuflarea tăiată după sprintul de mai devreme. Câte posibilităţi ni se deschid! O să mergem în Barcelona, o să

mă văd cu Fanny, o să am parte de prima mea vară în Europa şi-o să-i dezvălui misterul lui Chris. Iar când mă-ntorc, poate o să accept jobul la Sotheby's să capăt ceva experienţă înainte de a-mi deschide propria afacere. Mă mai gândesc, n-am de ce să mă grăbesc. Ceea ce contează cu adevărat e că, pentru prima oară în viaţă, simt că viaţa e frumoasă şi are multe de oferit. Poate că nu va dura, dar deocamdată a răsărit soarele şi pe strada mea. O să înţeleagă şi Chris, vom începe o viaţă nouă. E un tip atât de bun, nici nu-mi vine să cred că ne-am cunoscut pe Craigslist!

Mă aflu în aeroportul JFK, mă uit la maldărul de reviste din raft după ceva uşor de citit în avion. Prima mea călătorie în afara Statelor Unite mă umple de entuziasm. Chris îmi întinde un exemplar din *Hip Crowd* şi-mi zâmbeşte:

— Uite, o vrei?

Deschid la întâmplare revista şi văd o poză mare cu Bill Gruber în living, cu titlul: „Viaţa lui Bill Gruber după divorţ şi după succesul filmului“. Se pare că filmului i-a priit publicitatea pe care a iscat-o tot scandalul, pentru că i-a adus cele mai mari încasări de până acum. Bill zâmbeşte la aparat, în blugi şi-n cămaşă neagră, şi e aşezat în faţa Basquiat-ului meu. Incredibil! Deci el era cumpărătorul secret!

— Nu, nu-mi trebuie, îi zic lui Chris prefăcându-mă bosumflată, mi-a ajuns! şi pun revista la loc în raft.

Încă nu i-am spus nimic lui Chris de bani, nici de Basquiat. O să-i povestesc într-o bună zi, după ce ne vom fi cunoscut mai bine. Din afară, viaţa mea nu pare să se fi schimbat. Eu sunt milionara săracă. Mi-am subînchiriat apartamentul luna asta cât sunt plecată, deşi evident n-am nevoie de bani. Am găsit pe Craigslist un tip care avea nevoie de-o locuinţă temporară, pentru că îşi renova apartamentul din Brooklyn.

Se aude anunţul de îmbarcare, e timpul să plecăm. Mă bucur că Bill Gruber a reuşit până la urmă să găsească lucrarea importantă care-i lipsea din colecţie. Şi unde – tocmai la mine! Cine-ar fi crezut?

Chris mă ia de mână şi păşim grăbit unul lângă altul, spre avion. Viitorul ne surâde.

Mulţumiri

Prietenei şi sfătuitoarei mele în ale artei, Madalina Lazen, care mi-a dat ideea de a scrie o carte despre Craigslist şi care m-a ajutat să recreez atmosfera din jurul clădirii din East Village unde a locuit cândva.

Prietenului meu drag Andrew Skewes, primul şi cel mai vechi suporter al meu din New York.

Iubitei mele familii care m-a susţinut şi mă susţine în continuare: Despina, Dinu, Darie, Adina, Maia şi Vlad.

Vreau să le mulţumesc tuturor prietenilor şi oamenilor care au crezut în mine şi au avut răbdarea de a-mi citi încercările. Tuturor celor care mi-au împărtăşit impresiile lor, mi-au dat idei sau m-au ajutat să continui: Monique Raphel High, Mariana Dascalache, Mary Grey James, Deborah Warren, Alyssa Smith, Kathy Seal, Angela Gold, Mihai Sănduleanu, Jay Weiss, Marly Russoff, Alex Rodriguez, Angela Puia, Mihai Constantin – încă îmi pare rău că am pierdut tabloul de la tine, dar ce idee mi-a dat! – şi tuturor celorlalţi prieteni ai mei care m-au inspirat, dar m-au rugat să nu le dezvălui identitatea.

Şi ultimul, dar nu în ultimul rând – aş vrea să-i mulţumesc lui Craig Newmark pentru că a creat Craigslist.